

Επιστολή προς Εβραίους

Cecil N. Wright

Η προς Εβραίους επιστολή
Cecil N. Wright

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Περιεχόμενο. Ο συγγραφέας του αναφέρεται σε αυτό ως «λόγο προτροπής» (13:22) -- μια έκφραση που χρησιμοποιείται στις Πράξεις 13:15 ενός κηρύγματος ή ομιλίας. Και η δομή του λέγεται ότι παρουσιάζει πολλούς παραλληλισμούς με ένα κήρυγμα συναγωγής: (α) διατριβή (1:1-4), (β) ανάπτυξη επιχειρημάτων με λογική σειρά και (γ) διάσπαρτα με εντολές [προτροπή, ενθαρρύνω –rd] ενότητες ("ας μας αφήσουν"). Είναι σημαντικό ότι οι προτροπές του βασίζονται ισχυρά δογματικά. Τα κεφάλαια 1:1 έως 10:18 είναι κατά κύριο λόγο δογματικά, με παροτρύνσεις διάσπαρτες. Τα κεφάλαια 10:19 έως 13:17 είναι κυρίως προληπτικά, συνυφασμένα με σχετικές οδηγίες. και το Κεφάλαιο 13:18-25 τελειώνει το έγγραφο με προσωπικά μηνύματα, συμπεριλαμβανομένης μιας σύντομης προτροπής (εδ.22). Επιπλέον, κανένα μέρος της Αγίας Γραφής δεν είναι πιο γεμάτο με τυπολογία -- τύπος Παλαιάς Διαθήκης και αντίστοιχος αντίτυπος της Καινής Διαθήκης.

Στυλ. Το έγγραφο έχει περιγραφεί ως αρχή σαν δοκίμιο ή πραγματεία (1:1-4), προχωρά ως κήρυγμα (μέχρι 13:17) και τελειώνει σαν επιστολή ή επιστολή (13:18-25) -- στο ν. 22 χρησιμοποιώντας ακόμη και το ρήμα επέστειλα («Έχω γράψει»), τη συνήθη έκφραση για τη σύνταξη ενός γράμματος, και στο AV αποδίδεται «Έχω γράψει ένα γράμμα». Αλλά τελειώνει χωρίς να προσδιορίζει τον συγγραφέα του ή να ονομάζει τις τοπικές ρυθμίσεις των διευθύνσεών του. Φαίνεται, ωστόσο, ότι γνώριζαν καλά ο ένας τον άλλον (εδ. 19, 10:34 AV) και γνώριζαν αμοιβαία τον Τιμόθεο (εδ. 23), έναν προσήλυτο και συνεργάτη του αποστόλου Παύλου. Θα μπορούσε η επιστολή να σχεδιάστηκε για ένα ευρύτερο αναγνωστικό κοινό από εκείνους στους οποίους στάλθηκε αρχικά και ο συγγραφέας της έμεινε ανώνυμος για να αποτρέψει την απόρριψή της λόγω προκατάληψης εναντίον του (άποψη που είχε νωρίτερα), αν και οι αγγελιοφόροι που την έφεραν πιθανότατα θα ενημέρωναν εκείνους στους οποίους πρώτα Απεσταλμένα. (Δείτε την τρίτη παράγραφο της επόμενης ενότητας.)

3. Συγγραφέας. Η αρχαία εκκλησία στην Ανατολή θεωρούσε ότι ήταν παυλητικής συγγραφής. Αλλά αυτή η άποψη δεν έπρεπε πάντα να διατηρηθεί χωρίς κριτική αλλού. Ο Κλήμης της Αλεξάνδρειας (155-215 μ.Χ.) υποστήριξε ότι ο Παύλος έγραψε την επιστολή στα εβραϊκά και ο Λουκάς τη μετέφρασε στα ελληνικά (γιατί, ενώ είναι συμβατή σε συναίσθημα με τις άλλες επιστολές του Παύλου, κυρίως τα ελληνικά της είναι πιο εκλεπτυσμένα και το λογοτεχνικό της ύφος πιο ανεβασμένο και ρητορικό από το δικό τους) -- και αργότερα, ο Ευσέβιος (263-339) μ.Χ.) λέγοντας ότι κάποιοι πίστευαν ότι το μετέφρασε ο Λουκάς, και άλλοι ότι ο Κλήμης της Ρώμης το έκανε, ο ίδιος πίστευε ότι ο τελευταίος μάλλον το έκανε επειδή το ύφος του έμοιαζε περισσότερο με του Κλήμεντα. (Ωστόσο, δεν έχει αναφερθεί ποτέ μάρτυρας για ένα εβραϊκό πρωτότυπο, και η άποψη ότι υπήρχε τέτοιος δεν βασίζεται σε καμία ιστορική βάση· εξάλλου, φαίνεται να είναι η συναίνεση των ειδικών της γλώσσας ότι το κείμενο στα ελληνικά δεν διαβάζεται σαν ελληνική μετάφραση.) Στη Δύση, ο Τερτυλλιανός (160-230 μ.Χ.) υποστήριξε ότι ο Βαρνάβας ήταν ο συγγραφέας του. Ο Ωριγένης (περίπου 185-254 μ.Χ.), ωστόσο, εκφράστηκε ως εξής: «Αλλά θα έλεγα, ότι οι σκέψεις είναι του αποστόλου, αλλά η λεξία και η φρασεολογία ανήκουν σε κάποιον που έχει καταγράψει όσα είπε ο απόστολος και όπως σημείωσε με την ευχέρεια του τι υπαγόρευσε ο κύριός του, αν, λοιπόν, κάποια εκκλησία θεωρεί ότι αυτή η Επιστολή προέρχεται από τον Παύλο, ας επαινείται γι' αυτό, γιατί ούτε αυτοί οι αρχαίοι την παρέδωσαν ως τέτοια χωρίς αιτία την Επιστολή, μόνο ο Θεός ξέρει».

Είναι σημαντικό ότι κανείς δεν αμφισβήτησε την έμπνευσή του. Και στα μέσα, και ιδιαίτερα κοντά στο τέλος, του 4ου αιώνα (δεκαετία 300) η συγγραφή του έγινε γενικά αποδεκτή ως Παύλος, χωρίς τα προσόντα του Κλήμεντα Αλεξανδρείας, του Ευσέβιου και του Ωριγένη όπως προαναφέρθηκε, και χωρίς να αμφισβητηθεί ξανά σοβαρά. περισσότερα από χίλια εκατό χρόνια, τον δέκατο έκτο αιώνα, όταν, κατά τη διάρκεια της Προτεσταντικής Μεταρρύθμισης, άνοιξε ξανά το ζήτημα της συγγραφής.

Άλλα ονόματα που έχουν προταθεί ως πιθανοί συγγραφείς (όχι ως μεταφραστές ή ως amanuenses) περιλαμβάνουν τον Απόλλωνα, τον Λουκά, τον Βαρνάβα, τον Σουλβάνα και τον Κλήμη της Ρώμης. Επίσης, η Πρισίλλα (με τη βοήθεια του συζύγου της, Ακουίλα) προτάθηκε το 1900 μ.Χ. από τον Χάρνακ, Γερμανό θεολόγο. (Εκτός από τον Κλήμη της Ρώμης [που πέθανε το 97 μ.Χ.], αυτοί ήταν προσωπικοί φίλοι και συνεργάτες του Παύλου και πιθανώς θα αντανάκλασαν τη θεολογία του. Όλα είναι καθαρά εικασιακά, φυσικά.)

Λόγω της αβεβαιότητας ως προς την συγγραφή ορισμένων κατά την εποχή της Μεταρρύθμισης, αυτό το έγγραφο κατέχει μοναδική θέση στις γραφές της Καινής Διαθήκης με τη σειρά που τις έχουμε τώρα στις περισσότερες αγγλικές εκδόσεις -- όπως και στα λατινικά χειρόγραφα, αρχίζοντας πριν αδιαμφισβήτητη αποδοχή της συγγραφής του Παύλου -- συγκεκριμένα, μεταξύ των οπωσδήποτε επιστολών του Παύλου και των λεγόμενων γενικών επιστολών. Αν θεωρούνταν με βεβαιότητα ότι ανήκει στον Παύλο, πιθανότατα θα είχε τοποθετηθεί, λόγω του μήκους του, μετά τη Β' Κορινθίους. Ωστόσο, στα περισσότερα από τα ελληνικά χειρόγραφα απαντάται μεταξύ 2 Θεσσαλονικέων και 1 Τιμόθεου.

Ορισμένοι επέμειναν, ωστόσο, ότι το ίδιο το γεγονός ότι το έγγραφο είναι ανώνυμο αποτελεί εικαστική απόδειξη ότι γράφτηκε από τον Παύλο, καθώς η ιστορική κατάσταση είναι αυτή που ήταν. Ισχυρίστηκε από διάφορους αρχαίους «πατέρες» της εκκλησίας ότι δεν τοποθέτησε το όνομά του σε αυτό, τουλάχιστον η εμφάνισή του θα μπορούσε να εμποδίσει πολλούς από τους Εβραίους αδελφούς του να το διαβάσουν και να το κρίνουν με βάση την αξία του. Και ότι δεν υπήρχε άλλος εναντίον του οποίου υπήρχε τόσο ισχυρή και γενική προκατάληψη τόσο μεταξύ των προσηλυτισμένων όσο και των μη αλληλέγγυων Εβραίων εκείνης της εποχής, είναι ένα αδιαμφισβήτητο γεγονός της ιστορίας.

Ίσως το ισχυρότερο επιχείρημα κατά της παύλας συγγραφής είναι ότι στα εδάφια 2:1-4 ο συγγραφέας φαίνεται να τοποθετείται μεταξύ εκείνων στους οποίους είχε μεταφερθεί το ευαγγέλιο από ανθρώπους που είχαν ακούσει τον Κύριο και μέσω των οποίων είχε επιβεβαιωθεί με θαύμα, ενώ ο Παύλος είναι καταγράφεται ως ρητώς αποκήρυξης ότι το είχε λάβει από άνθρωπο ή ότι το είχε διδαχθεί εκτός από «δια αποκάλυψης του Ιησού Χριστού» (Γαλάτες 1:11-12).

Αλλά ο Robert Milligan, στην εισαγωγή του σχολίου του για τους Εβραίους (σελ. 14-15), σε αυτή την απάντηση: «Δεν συσχετίζεται συχνά ο συγγραφέας με τους αναγνώστες του με σκοπό να κερδίσει πιο αποτελεσματικά τις καρδιές τους και να απαλύνει τις δικές του νουθεσίες; Στο έκτο κεφάλαιο αυτής της ίδιας Επιστολής, ο συγγραφέας λέει: «Γιατί αφήνοντας τις πρώτες αρχές της διδασκαλίας του Χριστού, ας προχωρήσουμε στην τελειότητα, μη θέτοντας ξανά τα θεμέλια της μετάνοιας από τα νεκρά έργα και της πίστης προς τον Θεό το δόγμα των βαπτίσεων και της τοποθέτησης των χεριών και της ανάστασης των νεκρών και της αιώνιας κρίσης. Και αυτό θα το κάνουμε αν το επιτρέψει ο Θεός».

Συνεχίζοντας, λέει: "Τώρα συμπεραίνουμε από αυτό, ότι ο συγγραφέας αυτής της Επιστολής ήταν τόσο παραβατικός όσο εκείνοι στους οποίους έγραψε; Πρέπει να συμπεράνουμε από αυτό ότι αυτός, όπως και αυτοί, χρειαζόταν να παροτρύνονται και να νουθετούν; να προχωρήσει στην τελειότητα στη χριστιανική γνώση και ότι ο ίδιος, όπως και οι αναγνώστες του, κινδύνευε πραγματικά να αποστατήσει ως συνέπεια της αδικαιολόγητης παραμέλησης του λόγου του Θεού Οποιοσδήποτε και κάθε τέτοιος ισχυρισμός, όμως, ο Απόστολος εδώ συνδέει τον εαυτό του με τους αναγνώστες του, με σκοπό να αμβλύνει τις νουθεσίες του και να αναφερθεί με μεγαλύτερη λεπτομέρεια στις κοινές δοκιμασίες, τα ενδιαφέροντα και τις προοπτικές τους».

Τέλος, ο Milligan λέει (σελ. 18-19): «Ότι ο Λουκάς μπορεί να χρησίμευσε ως amanuensis του Παύλου στη σύνθεσή του· και ότι, ως εμπνευσμένος άνθρωπος, μπορεί με τη συγκατάθεση του Παύλου να έχει τροποποιήσει σε κάποιο βαθμό το ύφος του Αποστόλου, είναι Καθόλου απίθανο, αλλά αν δεν αγνοήσουμε εντελώς τη μαρτυρία των Χριστιανών Πατέρων, είμαστε αναγκασμένοι να πιστεύουμε ότι ο ίδιος ο Παύλος είναι ο πραγματικός συγγραφέας αυτής της Επιστολής».

4. Προορισμός. Αν και δεν υπάρχει καμία υπόδειξη ως προς τον γεωγραφικό προορισμό του εγγράφου (μερικοί υποστήριξαν για την Ιερουσαλήμ, άλλοι για τη Ρώμη ή για την Αλεξάνδρεια, αν και μπορεί να μην ήταν τίποτα), φαίνεται ότι σχεδιάστηκε κυρίως για Εβραίους Χριστιανούς που βρίσκονται σε κίνδυνο όχι μόνο της οπισθοδρόμησης (2:1· 4:1) αλλά και της απόλυτης αποστασίας (6:4-6· 10:26-29). Δεν υπάρχει κανένα σημείο διαμάχης ούτε με τους ειδωλολάτρες ούτε με τους Εθνικούς Χριστιανούς, ούτε καν αναφορά Εθνικών ως τέτοιους (βλ. 2:16), αλλά σοβαρός κίνδυνος είτε να γίνουν άθρησκοι είτε να επιστρέψουν στον Ιουδαϊσμό -- ο τελευταίος κυρίως - - εξ ου και μια μεγάλη έμφαση στην ανωτερότητα του Χριστιανισμού έναντι του Ιουδαϊσμού και του Χριστού έναντι όλων των δημιουργημένων όντων στον ουρανό ή στη γη.

Το γενικό περιεχόμενο του εγγράφου -- (α) χρήση περιστασιακών ελληνιστικών φιλοσοφικών όρων και (β) όλα τα αποσπάσματα της Παλαιάς Διαθήκης δεν προέρχονται από το εβραϊκό κείμενο, αλλά από την ελληνική μετάφραση του LXX, που χρησιμοποιούνται από ελληνιστικούς Εβραίους και Έλληνες- Χριστιανοί που μιλούν -- μπορεί να υποδεικνύουν ότι οι αποδέκτες βρίσκονταν σε περιβάλλον ελληνιστικού Ιουδαϊσμού και όχι σε αυτό της Ιερουσαλήμ ή της Παλαιστίνης. Αλλά αυτό δεν είναι οριστικό. Διότι ο Παύλος λέγεται ότι παρέθεσε τόσο από το εβραϊκό κείμενο όσο και από το LXX στις επιστολές που φέρουν το όνομά του και απευθύνονται σε Εβραίους και Εθνικούς πιστούς στον ελληνιστικό κόσμο. Και στην ίδια την Ιερουσαλήμ ο Πιλάτος τοποθέτησε μια επιγραφή στον σταυρό του Χριστού όχι μόνο στα εβραϊκά αλλά και στα λατινικά και στα ελληνικά (ελληνιστικά) επίσης (Λουκάς 23:38, AV· Ιωάννης 19:20). Έτσι, το κείμενο των Εβραίων στην πραγματικότητα δεν παρέχει γνήσια ένδειξη για την ακριβή τοποθεσία των αποδεκτών του.

Στην έκδοση King James, ο τίτλος του εγγράφου είναι «Η Επιστολή του Αποστόλου Παύλου προς τους Εβραίους» και ο όρος «Εβραίοι» την εποχή του εγγράφου συνήθως, αλλά όχι πάντα, αναφερόταν στους Παλαιστίνιους Εβραίους. Αυτός ο τίτλος, ωστόσο, βασίζεται σε όψιμα χειρόγραφα και δεν είναι έγκυρος. Ωστόσο, ο τίτλος στα παλαιότερα χειρόγραφα που λέγεται ότι είναι απλώς «Προς Εβραίους», δεν διαφέρει από τους αποδέκτες. Και, αν και δεν ήταν πιθανό να ήταν μέρος του αρχικού εγγράφου, προστέθηκε πολύ νωρίς -- και πολύ πιθανόν υποδηλώνει μια πολύ πρόωμη πεποίθηση ότι γράφτηκε σε Εβραίους που ζούσαν στην Παλαιστίνη.

Είναι αλήθεια ότι ο Παύλος μίλησε για τον εαυτό του ως «Εβραίο των Εβραίων» (Φιλιπησίους 3:5), αν και ήταν πολίτης της Ταρσού, μιας πόλης της Κιλικίας (Πράξεις 21:39). Αλλά και αυτός «ανατράφηκε σε αυτήν την πόλη [Ιερουσαλήμ], στα πόδια του Γαμαλιήλ, διδαχθέντα σύμφωνα με τον αυστηρό τρόπο του νόμου των πατέρων μας» (Πράξεις 22:3). Ήταν το τελευταίο που φαινομενικά του έδωσε το δικαίωμα να αποκαλεί τον εαυτό του Εβραίο.

5. Χρόνος Συγγραφής. Δεν υπάρχει καμία σίγουρη απόδειξη στο κείμενο σχετικά με αυτό. Ο πιο πρόσφατος δυνατός χρόνος θα ήταν οι αρχές της δεκαετίας του 90 μ.Χ., γιατί αναφέρεται από τον Κλήμη της Ρώμης περίπου το 95 ή 96 μ.Χ., αλλά δεν υπάρχουν στοιχεία που να συνηγορούν κατά του ότι είχε γραφτεί τουλάχιστον ήδη κάποια στιγμή στη δεκαετία που προηγήθηκε της καταστροφής της Ιερουσαλήμ το 70 μ.Χ. -- η οποία μπορεί κάλλιστα να ήταν «η ημέρα που πλησίαζε» στις 10:25, όπως έχει διατυπωθεί από έναν αξιολογημένο αριθμό μελετητών. Και τα κείμενα των εδαφίων 8:4 και 10:11 φαίνεται να δείχνουν ότι οι καθημερινές θυσίες εξακολουθούσαν να προσφέρονται, κάτι που δεν ήταν αλήθεια μετά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ και του ναού της. (Βλέπε επίσης την ακόλουθη παράγραφο.)

6. Τόπος Συγγραφής. Κάποιοι πήραν το 13:24 ("Σε χαιρετίζουν από την Ιταλία") για να υποδείξουν ότι ο συγγραφέας βρισκόταν εκτός Ιταλίας ανάμεσα σε Ιταλούς συντρόφους που έστελναν χαιρετισμούς στην πατρίδα τους σε μια κοινότητα κάπου στην Ιταλία -- κάτι που θα έκανε τη Ρώμη τον πιο πιθανό προορισμό του εγγράφου. Αλλά κάτι τέτοιο δεν ακολουθεί απαραίτητα. Το απόσπασμα θα μπορούσε εξίσου να σημαίνει ότι ο συγγραφέας βρισκόταν στην Ιταλία, έγραφε σε μια κοινότητα κάπου αλλού και ότι οι Ιταλοί στους οποίους αναφέρονται ήταν κάτοικοι της περιοχής που έστελναν χαιρετισμούς στους αναγνώστες. Σε περίπτωση που ο Παύλος ήταν ο συγγραφέας, ωστόσο, πιθανότατα αυτό γράφτηκε από τη Ρώμη λίγο μετά την απελευθέρωση από την πρώτη του φυλάκιση, περίπου το 63 μ.Χ.

7. Συνάφεια. Αν και γράφτηκε σε μια συγκεκριμένη τοπική ομάδα Χριστιανών σε μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο της ιστορίας, το έγγραφο είναι διαρκώς σημαντικό για όλους τους Χριστιανούς -- τόσο για επιμόρφωση όσο και για προτροπή -- καθώς η ανθρώπινη φύση δεν αλλάζει και παρόμοιοι κίνδυνοι περιμένουν τους Χριστιανούς κάθε γενιάς -- Η γενιά μας δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση εξαίρεση. Παρέχοντας μία από τις πλουσιότερες μελέτες στην Ιερά Γραφή, έχει ειπωθεί ότι «κανένα βιβλίο της Βίβλου δεν αναγνωρίζεται πληρέστερα με την καθολική συγκατάθεση ότι δίνει μια θεϊκή άποψη του ευαγγελίου, γεμάτη μαθήματα για όλους τους χρόνους». Και αυτή η τιμή είναι εκτός από το πού γράφτηκε, από ποιον γράφτηκε ή σε ποιον στάλθηκε αρχικά, και αν μπορούμε ή δεν μπορούμε να εξακριβώσουμε τα εν λόγω δεδομένα με απόλυτη ικανοποίησή μας.

ΣΦΑΙΡΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ

1. Ο Θεός, έχοντας μιλήσει πολλές φορές και με πολλούς τρόπους από παλιά στους πατέρες μέσω των προφητών, αυτές τις έσχατες μέρες μας μίλησε από έναν Υιό -- έναν μεγαλύτερο Αγγελιοφόρο (υπονοούμενο) -- μια σύγκριση μεταξύ ΤΟΤΕ και ΤΩΡΑ (vs 1-2).

2. Αυτός ο Υιός (α) Ο Θεός όρισε κληρονόμο όλων των πραγμάτων. (β) μέσω αυτού έφτιαξε τους κόσμους (αιώνας, αιώνες). (γ) είναι η ακτινοβολία της δόξας του Θεού και η ακριβής ομοιότητα του Είναι Του, (δ) και υποστηρίζει τα πάντα με τον ισχυρό λόγο του. (ε) όταν έκανε την κάθαρση

των αμαρτιών [ιερατικό λειτούργημα], κάθισε στα δεξιά της Μεγαλειότητας ψηλά [ενδεικτικό της βασιλείας, που μοιράζεται την κυριαρχία του σύμπαντος], (στ) έγινε πολύ καλύτερος από τον Οι άγγελοι που δηλώνουν ρητά, έχουν κληρονομήσει ένα πιο εξαιρετικό όνομα από αυτούς (αυτή η σκέψη αναλύεται στο υπόλοιπο του Κεφαλαίου 1 [Πρβλ. Φιλιππησίους 2:5-11] και οι συνέπειές της που συζητούνται στο Κεφάλαιο 2) (vs.2b-4).

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Ο «γιος» μέσω του οποίου μίλησε τώρα ο Θεός είναι ο «Κύριος» (2:4), ο «Ιησούς» (2:9). Ο «Απόστολος και Αρχιερέας της ομολογίας μας» (3:1), και ο «Χριστός» (3:6). Αυτά και τα παραπάνω πρόκειται να επεξεργαστούν κατά τη διάρκεια του κειμένου.

II. ΥΙΟΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΓΕΛΟΥΣ (1:5 - 2:18).

1. Γεγονότα που υποστηρίζουν αυτήν την επιβεβαίωση (1:5-14): (α) Ο Θεός δεν είπε σε κανέναν άγγελο, «Εσύ είσαι ο Γιος μου» (εδ.5). (β) Όταν ο Υιός ήρθε στον κόσμο, οι άγγελοι πρόσταξαν να τον προσκυνήσουν (εδ.6). (γ) Ο Θεός κάνει τους αγγέλους του πνεύματα (όχι σάρκα), και τους λειτουργούς του (τους αγγέλους) φλόγα φωτιάς (πιθανόν με την έννοια ότι ο Θεός είναι φωτιά που καταναλώνει, 12:29) (εδ.7) -- ο οποίος, εξυψωμένος και Όσο ισχυροί κι αν είναι, εντούτοις λατρεύουν τον Υιό (που φαίνεται να είναι το υπονοούμενο). (δ) Ο Υιός που ονομάζεται Θεός, έχει μια αιώνια βασιλεία και είναι αλειμμένος με λάδι χαράς πάνω από τους «συναδέλφους» του (πάνω από όλους τους άλλους βασιλιάδες, καθιστώντας τον «Κύριο των κυρίων και Βασιλιά των βασιλιάδων», Αποκάλυψη 17:14) vs.8-9); (ε) Ο Υιός που ονομάζεται Κύριος, και συμμετείχε στη δημιουργία του σύμπαντος, το οποίο θα χαθεί, θα αλλάξει, αλλά θα παραμείνει ο ίδιος και τα χρόνια του δεν θα χαθούν (εδ. 10-12). (στ) Κανένας άγγελος δεν είπε ποτέ από τον Θεό, όπως ο Υιός, «Κάθισε στα δεξιά μου» (εδ. 13, πρβλ. Πράξεις 2:34-36). (ζ) Οι άγγελοι είναι όλοι πνεύματα διακονίας (όχι άρχοντες), που στέλνονται για να κάνουν υπηρεσία στους κληρονόμους της σωτηρίας (εδ.14).

2. Συνέπειες που εμπλέκονται στην εν λόγω επιβεβαίωση (2:1-18): (α) Ανάγκη να ληφθεί το μήνυμα που ειπώθηκε μέσω του Υιού ακόμη πιο σοβαρά από αυτό που ειπώθηκε μέσω αγγέλων (όπως ήταν ο νόμος του Μωυσή, Πράξεις 7:53· Γαλάτες 3 :19) (αντ. 1-4); (β) Ο μελλοντικός κόσμος δεν έχει υποβληθεί σε αγγέλους, αλλά στον άνθρωπο στο πρόσωπο του Ιησού, του Υιού του, κοινωνού σάρκας και αίματος (όχι της φύσης των αγγέλων, και όχι για να βοηθήσει τους αγγέλους) ώστε να ικανός να πεθάνει για τους αδελφούς του (ανθρώπινα όντα, με τα οποία ταυτίστηκε), να νικήσει τον θάνατο και να τους ελευθερώσει από τη δουλεία του, να γίνει ο Αρχιερέας τους και να εξιλεωθεί για τις αμαρτίες τους (εδ. 6-18).

III. ΥΙΟΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΩΥΣΗ

(ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΡΟΣ ΙΣΡΑΗΛ, ΚΑΙ ΕΙΔΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ) (3:1 - 4:13)

1. Γεγονός Ανώτερου Μεγαλείου (1:1-6): (α) Συμμετείχε στην οικοδόμηση του οίκου του Θεού (Ισραήλ), ο Μωυσής δεν (εδ. 1-4). (β) Ο Μωυσής ήταν πιστός υπηρέτης στον οίκο του Θεού, αλλά ο Χριστός ως Υιός πάνω από τον οίκο του Θεού -- "ποιου οίκου είμαστε, αν κρατήσουμε σταθερά την τόλμη μας και τη δόξα της ελπίδας μας μέχρι τέλους" (εδ. 5- 6).

2. Προτροπές να πληροίτε τα προσόντα για τη συγκρότηση του Οίκου του Θεού (3:7 - 4:13). (α) «Μη σκληρύνετε τις καρδιές σας, όπως στην πρόκληση... στην έρημο» (3:7-19). (β) «Ας φοβηθούμε» στερούμενος της υπόσχεσης να μπούμε στην ανάπαυση του Θεού για τον λαό του» (4:1-11) -- γιατί δεν μπορούμε να εξαπατήσουμε αυτόν με τον οποίο έχουμε να κάνουμε (εδ. 12-13).

IV. ΥΙΟΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΑΡΩΝ

(ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ, ΚΑΙ ΕΙΔΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ) (4:14 - 6:20).

1. Μεγαλύτερα Προσόντα του Χριστού (4:14 - 5:14). (α) Πέρασε «δια μέσου των ουρανών», με άμεση πρόσβαση στον Θεό, αλλά μπορεί «να τον αγγίζουν τα αισθήματα των αδυναμιών μας», επειδή είχε «πειραστεί όπως εμείς, αλλά χωρίς αμαρτία». Ως εκ τούτου, θα πρέπει «να πλησιάσουμε με τόλμη στον θρόνο της χάριτος, για να λάβουμε έλεος και να βρούμε τη χάρη για να μας βοηθήσει σε ώρα ανάγκης» (4:14-16). (β) Προσόντα αρχιερέα που λαμβάνονται μεταξύ ανδρών (5:1-4). (γ) Τα ανώτερα προσόντα του Χριστού, συμπεριλαμβανομένου του να είναι ιερέας για πάντα μετά το τάγμα του Μελχισεδέκ (5:5-10) -- δύσκολο να συζητηθούν επειδή οι αναγνώστες είχαν γίνει "βαρετοί στην ακοή" (εδ. 11-14).

2. Προτροπές που βασίζονται στην επισφαλή κατάσταση των αναγνωστών (6:1-20). (α) Να αφήσει τις πρώτες αρχές και να προχωρήσει στην τελειότητα (πνευματική ωριμότητα) (vs.1-3). (β) Για να αποφευχθεί η αποστασία και η βέβαιη καταδίκη της (vs.4-8). (γ) Να μην είμαστε «νωθροί, αλλά μιμητές εκείνων που με την πίστη και την υπομονή (μακρομύται, μακροθυμία) κληρονομούν τις υποσχέσεις» (εδ. 9-12). (δ) Να είστε σίγουροι, όπως ο Αβραάμ, από τον αμετάβλητο της συμβουλής του Θεού, ώστε να έχουμε «ισχυρή ενθάρρυνση» και ακλόνητη ελπίδα ως «άγκυρα της ψυχής», φτάνοντας πέρα από το «πέπλο», όπου ο Ιησούς ως πρόδρομος έχει εισέλθει για εμάς, «έχοντας γίνει αρχιερέας για πάντα μετά την εντολή του Μελχισεδέκ» (εδ.13-20).

V. ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΜΕΛΧΙΖΕΔΕΚ ΙΕΡΑΤΕΙΟΥ ΕΠΙ ΑΑΡΩΝΙΚΟΥ

(ΛΕΥΙΤΙΚΟ) ΑΡΧΕΙΟ (7:1-28).

1. Τρόποι με τους οποίους ο Μελχισεδέκ ήταν Διαφορετικός και Ανώτερος (έναντι 1-25). (α) Μελχισεδέκ και βασιλιάς και ιερέας (αληθινός και του Χριστού, αλλά όχι του Ααρών) (εδ. 1-2). (β) Η ιεροσύνη του δεν είναι κληρονομική, και δεν έχει καταγεγραμμένη αρχή ημερών ή τέλος ζωής, "μένει ιερέας συνεχώς" όπως ήταν, (αληθινή και για τον Χριστό, αλλά όχι για τον Ααρών) (εδ.3). (γ) Ήταν μεγαλύτερος από τον Αβραάμ, τον ευλογούσε («ο μικρότερος είναι ευλογημένος από τον καλύτερο») και έλαβε τα δέκατά του, έτσι ώστε, ας πούμε, ο Λεβί (δισέγγονος του Αβραάμ και πατέρας των ιερέων του Ισραήλ) του πλήρωσε δέκατα μέσω του Αβραάμ, γιατί βρισκόταν ακόμη στην οσφύ του τελευταίου (εδ. 4-10).

2. Ατέλεια της Λευιτικής Ιεροσύνης βάσει της οποίας είχε παραληφθεί ο νόμος (του Μωυσή) (εδ. 11-14): (α) Φαίνεται στην ανάγκη για άλλον ιερέα σύμφωνα με το τάγμα του Μελχισεδέκ, και όχι σύμφωνα με το τάγμα του Ααρών (v.11); Φαίνεται σε μια αλλαγή του νόμου, να επιτρέψει σε έναν ιερέα να εγερθεί από τη φυλή του Ιούδα, για την οποία ο Μωυσής δεν είπε τίποτα σχετικά με τους ιερείς (εδ. 12-14).

3. Ανωτερότητα της Ιεροσύνης του Χριστού Μετά το Τάγμα του Μελχισεδέκ (εδ. 15-28): (α) Κατασκευάστηκε, όχι σύμφωνα με το νόμο μιας σαρκικής εντολής, αλλά με τη δύναμη μιας ατέρμονης (ακαταλότου, άφθαρτης) ζωής (αντ. 15-17); (β) Με μια καλύτερη ελπίδα από τον νόμο που είχε ακυρωθεί, με τον οποίο πλησιάζουμε στον Θεό (εδ. 18-19). (γ) Έγινε με όρκο, ενώ το Λευιτικό ιερατείο δεν ήταν, και ο Ιησούς ως Ιερέας έγινε «η εγγύηση μιας καλύτερης διαθήκης» (εδ.20-22). (δ) Παρέχει μια αμετάβλητη ιεροσύνη, έτσι ώστε ο Ιερέας μετά τη νέα τάξη να μπορεί να σώσει στο έπακρο όσους πλησιάζουν στον Θεό μέσω αυτού, ενώ οι Λευιτικοί ιερείς δεν μπορούσαν, επειδή εμπόδισαν οι ίδιοι ο θάνατος να συνεχίσουν (εδ.23). -25); (ε) Αποδεικνύεται και απεικονίζεται από τον αγνό και πεντακάθαρο χαρακτήρα του ίδιου του Χριστού και την τελειότητα της μοναδικής προσφοράς του για τις αμαρτίες του κόσμου (εδ. 26-28).

VI. ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΠΡΩΤΑΙΕΡΕΙΑΣ

(ΜΕ ΕΙΚΟΝΑ ΔΑΝΕΙΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΤΗΣ ΕΞΙΛΩΣΗΣ) (8:1-18).

1. Σε μια ανώτερη (ουράνια) σκηνή (8:1-5).

2. Κάτω από μια Νέα και Καλύτερη Διαθήκη (8:6-13).

3. Επεξεργασίες για τα Προηγούμενα (9:1-28): (α) Φύση και περιορισμοί της πρώτης διαθήκης και των διατάξεών της (9:1-10). (β) Μεγαλύτερη και πιο αποτελεσματική θυσία υπό τη Νέα Διαθήκη (9:11-14). (γ) Ο Χριστός, όχι ο Μωυσής, ο Μεσίτης της Καινής Διαθήκης (9:15-22). (δ) Ο ίδιος ο Χριστός, όχι τα ζώα, η τέλεια θυσία κάτω από τη Νέα Διαθήκη (9:23-28).

4. Πραγματικότητα (Αντίτυπος) Τώρα εναντίον Σκιάς (Τύπος) Προηγουμένως (10:1-18): (α) Το Λευιτικό σύστημα (σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή) περιείχε μόνο μια σκιά καλών πραγμάτων που θα έρθουν, και όχι πλήρως αποτελεσματικό (vs. 1-4); (β) Ο Χριστός, η τελική θυσία, αντιπροσωπεύει την υπέρτατη πραγματικότητα που προοιωνίζεται, και η θυσία του εαυτού του είναι εντελώς αποτελεσματική (εδ. 5-18).

VII. ΟΡΙΣΤΙΚΟ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΕΝΟΤΗΤΑ ΒΑΣΕΙ ΤΑ ΠΑΡΑΠΑΝΩ(10:19 - 13:17).

1. Προτροπή Πλησιάστε τον Θεό μέσω Χριστού και Μη Αποστατώνετε (10:19-39): (α) Πλησιάστε με αληθινή καρδιά με πληρότητα πίστης (v. 19-22). (β) Κρατήστε γερά την ομολογία της πίστης μας (εδ.23). (γ) Να θεωρείτε ο ένας τον άλλον να προκαλείτε σε αγάπη και καλά έργα, μην εγκαταλείπετε τη συνάθροιση (εδ. 24-25). (δ) Αν «αμαρτήσουμε ηθελημένα αφού λάβαμε τη γνώση της αλήθειας», υποδεχόμαστε με βεβαιότητα την εκδίκηση του Θεού (εδ. 26-31). (ε) Αλλά θυμηθείτε τις προηγούμενες μέρες σας, αφού φωτιστήκατε, πώς υπέφερες και θυσίασε, και φρόντισε να μην χάσεις την ανταμοιβή σου, επιμένοντας στην πίστη σου για τη σωτηρία της ψυχής αντί να συρρικνωθείς πίσω στην απώλεια (εδ. 32-39).

2. Η πίστη των περασμένων ηρώων που φυλάσσονται ως παραδείγματα προς μίμηση (11:1-40). (α) Φύση της πίστης (vs.1-3). (β) Παραδείγματα προκατακλυσμαίων: Άβελ (εδ. 4), Ενώχ (στ. 5-6), Νώε (εδ. 7), (γ) Πίστη του Αβραάμ, του Ισαάκ, του Ιακώβ, της Σάρας και του Ιωσήφ (εδ. 8-22); (δ) Πίστη του Μωυσή και των Ισραηλιτών, επίσης της Ραάβ (εδ. 23-31). (ε) Άλλα παραδείγματα πίστης (εδ. 32-40).

3. Το Παράδειγμα του Ιησού (12:1-3): (α) Περιτριγυρισμένοι από ένα τέτοιο σύννεφο μαρτύρων όπως τα προηγούμενα, ας τρέξουμε με υπομονή (χούπομονες, σταθερότητα, επιμονή) την κούρσα που έχει μπροστά μας (εδ.1) ; (β) Κάνε το κοιτάζοντας (άφορων, κοιτάζοντας μακριά) στον Ιησού, τον συγγραφέα (αρχέγονο, αρχηγό, πρωτοπόρο) και τελειοποιητή της πίστης μας, ώστε να μην κουραστείς, λιποθυμώντας στις ψυχές σου (εδ. 2-3). (γ) οι κακουχίες και οι δοκιμασίες της χριστιανικής ζωής προορίζονται καλοπροαίρετα ως πειθαρχία για να διαμορφώσουν τους χαρακτήρες μας (αντ. 4-11).

4. Περαιτέρω προτροπή για επιμονή (12:12-29). (α) Με βάση τα παραπάνω (vs.12-17). (β) ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΕΠΙΣΗΣ ΣΤΗΝ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ ΜΑΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΛΕΥΣΗΣ ΣΤΟΝ ΘΕΟ ΣΤΟ ΟΡΟΣ ΣΙΩΝ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑΝΙΑ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΕ ΑΥΤΗ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΗΣ ΣΤΟΝ ΘΕΟ ΣΤΟ ΟΡΟΣ ΣΙΝΑΪ (-2918).

5. Προτροπή στα καθήκοντα της χριστιανικής ζωής (13:1-17). (α) Κοινωνικά καθήκοντα -- αδελφική αγάπη, φιλοξενία, ανάμνηση των δεσμευμένων, γάμος που τελείται προς τιμή και αποφυγή ανηθικότητας, ελευθερία από την αγάπη του χρήματος, ικανοποίηση με ό,τι έχουμε (έναντι 1-6). (β) Θρησκευτικά καθήκοντα -- να θυμόμαστε τους πρώην ηγέτες (πιθανόν τώρα νεκρούς) και να μιμούνται την πίστη τους (γιατί ο Ιησούς είναι πάντα ο ίδιος και περιμένει από εμάς αυτό που περίμενε από αυτούς), αποφύγετε να παρασυρθείτε από διάφορες και περίεργες διδασκαλίες, καθιερωθείτε με χάρη (δια του Χριστού, αν και φέρνει όνειδος) και όχι με ιουδαϊκή τελετουργία, από τον Χριστό δόξασε τον Θεό συνεχώς, κάνε το καλό και μοιράσου ό,τι έχεις, υπακούς σε αυτούς που κυριαρχούν πάνω σου) -- οι σημερινοί ηγέτες σας (έναντι 7-17).

VIII. ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ (13:18-25).

1. Αίτημα του Συγγραφέα -- για προσευχή των αναγνωστών, ώστε να αποκατασταθεί σε αυτούς το συντομότερο (εδ. 18-19).

2. Ευλογία (vs.20-21).

3. Προσωπικά μηνύματα (εδ.22-23): (α) Προτροπή να «αντέξετε τον λόγο της προτροπής» που μόλις είχε γράψει ο συγγραφέας (εδ.22). (β) Πληροφορίες ότι «ο αδελφός μας ο Τιμόθεος αφέθηκε ελεύθερος», με τον συγγραφέα να εκφράζει την ελπίδα να τους δει σύντομα μαζί του (εδ.23). (γ) Ζητήστε από τους αναγνώστες να χαιρετίσουν τους ηγέτες τους και όλους τους αγίους -- πιθανώς γι' αυτόν (v.24a). (δ) Οι (από, από, ή) Ιταλίας (που πιθανώς είναι μαζί με τον συγγραφέα) χαιρετίζουν τους αναγνώστες (εδ.24β).

4. Τελικός Ευλογισμός (εδ.25).

Άγγελοι - Οι Υπουργοί ΤουΚεφάλαιο 1:7 (Από Ψαλμός 104:4)

Μεταφράσεις:

Ψαλμός 104:4«Όποιος κάνει τους αγγέλους του πνεύματα, τους λειτουργούς Του φλόγα φωτιάς» -- με τους «υπηρέτες» ως εναλλακτική ανάγνωση για τους «αγγέλους» (NKJ V).

«Ποιος κάνει τους ανέμους τους αγγελιοφόρους του· οι φλόγες της φωτιάς τον υπουργό του» -- με το «οι άγγελοι του ανέμους» ως εναλλακτική ένδειξη για τους «άνεμους τους αγγελιοφόρους του» (American Standard Version).

Εβραίους 1:7: «Και για τους αγγέλους λέει: «Ποιος κάνει τους αγγέλους του πνεύματα Και τους λειτουργούς Του φλόγα φωτιάς» (New King James Version).

«Και για τους αγγέλους λέει: Αυτός που κάνει τους αγγέλους του ανέμους, Και τον υπουργό του φλόγα φωτιάς» (American Standard Version).

Παραφράσεις ή/και σχόλια:

James Macknight, The Apostolical Epistles: «Ο οποίος έκανε τους αγγέλους Του πνευματικές ουσίες και τους λειτουργούς του φλόγα φωτιάς· δηλαδή, το σπουδαιότερο πράγμα που λέγεται για τους αγγέλους είναι ότι είναι όντα που δεν είναι βουλωμένα από σάρκα, που υπηρετούν τον Θεό με τα μέγιστα δραστηριότητα."

Neil R. Lightfoot, Jesus Christ Today: "Αλλά μια άλλη απόδοση της Εβραϊκής [του Ψαλμού 1:4:4 στην Αμερικανική Πρότυπη Έκδοση] είναι δυνατή η οποία, αντί να κάνει ανέμους τους αγγελιοφόρους Του, κάνει τους αγγελιοφόρους (ή τις γωνίες) Του. είναι η μετάφραση των Εβδομήκοντα, την οποία ακολουθεί ο συγγραφέας [των Εβραίων], δείχνοντας ότι ο Θεός μπορεί να κάνει με τους αγγέλους ό,τι θέλει μπορεί να τους μετατρέψει σε ανέμους ή σε φλόγες φωτιάς απλοί υπηρέτες δεν έχουν δική τους θέληση ή κανόνα.* Δεν δίνουν εντολές, τους υπακούουν».

* Δεν έχουν δική τους θέληση παρά μόνο να υπακούσουν ή να μην υπακούσουν στον Θεό, όπως συμβαίνει με τους Χριστιανούς. Αλλά μπορούν να αμαρτήσουν, και μερικοί έχουν (2 Πέτρου 2:4· Ιούδας 6). -- CNW

Σχολιασμός της Βίβλου του Κέμπριτζ: "Παράθεση: Ψαλ.104:4. Αρχικά μια δήλωση για τον Θεό: "Αυτός που κάνει ανέμους τους αγγέλους του [δηλαδή τους αγγελιοφόρους] και τις πύρινες φλόγες τους υπηρέτες του" (CT). Ο συγγραφέας μας αντιστρέφει το νόημα -- ίσως ακολουθώντας τον συγγραφέα του εδαφίου 2 Esdras 8:22, ο οποίος κάνει το ίδιο -- έτσι ώστε οι άγγελοι να κάνουν τα καθήκοντα του Θεού στον κόσμο της φύσης είναι υπηρέτες του Θεού.

Tyndale Σχόλια Καινής Διαθήκης: «Η μετάφραση της Εβραϊκής [του Ψαλμού 104:4] θα μπορούσε να είναι «Ο Θεός κάνει τους ανέμους αγγελιοφόρους Του και τις φλόγες της φωτιάς τους δούλους Του». Το LXX, το οποίο ακολουθεί ο συγγραφέας έχει «Κάνει τους αγγέλους Του ανέμους και τους δούλους Του φλόγα φωτιάς». Μερικοί έχουν προτείνει ότι ο Θεός ντύνει τους αγγέλους «με το μεταβαλλόμενο ένδυμα των φαινομένων», μεταμορφώνοντάς τους, σαν να είναι, αγγελιοφόροι του Θεού. Στο βασίλειο της φύσης, τους επιτρέπεται να συνεργάζονται με τους ανέμους της καταιγίδας και τις φλόγες της φωτιάς, όπως έκαναν στο όρος Σινά του Θεού Ο Υιός, αντίθετα, δεν απευθύνεται από τον Πατέρα ως αγγελιοφόρος, αλλά ως Θεός, ο οποίος καταλαμβάνει έναν αιώνιο θρόνο, και ως Κυρίαρχος, ο οποίος κυβερνά τη βασιλεία του με δικαιοσύνη».

AT Robertson, Word Pictures in the New Testament: «Ο Λούνμαν υποστηρίζει ότι η εβραϊκή εδώ αποδίδεται λανθασμένα και σημαίνει ότι ο Θεός κάνει τους ανέμους αγγελιοφόρους του (όχι

αγγέλους) και τη φλεγόμενη φωτιά τους υπηρέτες του. αλλά δεν είναι αυτό το νόημα αυτού του αποσπάσματος και οι ιεροκήρυκες είναι μερικές φορές σαν ανεμοθύελλα ή φωτιά».

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Στο σχήμα του λόγου που ονομάζεται μεταφορά, η σύγκριση δεν δηλώνεται με «ως» ή «όμοιο», αλλά ως πραγματικότητα, όπως στη δήλωση του ποιητή, «Η αγάπη μου είναι ένα κόκκινο, κόκκινο τριαντάφυλλο» ή στους Εβραίους 12 :29, «Ο Θεός μας είναι φωτιά που καταναλώνει». Στην πραγματικότητα, ο Ρόμπερτσον αντιπροσωπεύει το Εβραίους 1:7 ως μεταφορική δήλωση.

Ομιλητικό Σχόλιο του Ιεροκήρυκα: «Η δύναμη του αποσπάσματος έγκειται στη ζωηρότητα με την οποία παρουσιάζει τη σκέψη του Υψίστου που υπηρετείται από αγγέλους που «με την ταχύτητα του, ακούραστα σαν τον άνεμο, λεπτές σαν τη φωτιά». (Στην πραγματικότητα, μια άλλη αναπαράσταση του αποσπάσματος ως μεταφορική.)

Η Ελληνική Διαθήκη του Expositor: «Ο συγγραφέας [των Εβραίων] δέχεται τη μετάφραση LXX [του Ψαλμού 104:4] και εξυπηρετεί τον σκοπό του να δείξει ότι η χαρακτηριστική λειτουργία των αγγέλων είναι η υπηρεσία και ότι η μορφή και η εμφάνισή τους εξαρτώνται από το θέλημα του Θεού. η σημερινή εβραϊκή άποψη».

R. Milligan, Επιστολή προς τους Εβραίους: "Αλλά ποια είναι η σημασία της λέξης pneumata στην πρώτη πρόταση; Σημαίνει πνεύματα, όπως στην Κοινή μας Έκδοση [Έκδοση King James], ή σημαίνει ανέμους, όπως ισχυρίστηκαν ορισμένοι Αυτό πρέπει να καθοριστεί από το εύρος του αποσπάσματος, το οποίο προφανώς δεν είναι για να υποβαθμίσει, αλλά για να εξυψώσει τους αγγέλους όσο το δυνατόν περισσότερο, με την άποψη να εξυψωθεί ο Υιός ακόμα πιο ψηλά».

«Το να πούμε, λοιπόν, ότι ο Θεός κάνει τους αγγέλους του τόσο δυνατούς όσο οι ακαταμάχητοι άνεμοι και οι φουρτούνες, θα εναρμονιστεί πολύ καλά με το σχέδιο του Αποστόλου· και επίσης με το πεδίο εφαρμογής και την κατασκευή της επόμενης ρήτρας στην οποία συγκρίνονται οι διάκονοι του Θεού, όχι απλώς με φωτιά, αλλά με μια φλόγα φωτιάς [Αυτό θα ήταν για να κατανοήσουμε το απόσπασμα μεταφορικά – CNW] Αλλά σε αυτή την περίπτωση, αν και η λέξη ruach θα μπορούσε να είχε χρησιμοποιηθεί στα εβραϊκά [και ήταν], πιθανότατα θα είχε αποδοθεί από τον ελληνικό ανεμό, όπως στο Παράδ. 14:21, κ.λπ., και όχι με το πνευμονο, το σημερινό νόημα του οποίου τόσο στην κλασική όσο και στην ιερή λογοτεχνία είναι πνοή ή πνεύμα δηλώνει έναν βίαιο άνεμο ή καταιγίδα, εκτός εάν χρησιμοποιείται μεταφορικά, όπως στην Παράδ. 15.8, 10, για την πνοή του Ιεχωβά».

"Πολύ περισσότερο, λοιπόν, σε αρμονία με το πλαίσιο και τη γενική χρήση είναι η λέξη πνεύμα όπως δίνεται στην Αγγλική μας Έκδοση. Σε ολόκληρη τη Βίβλο, η λέξη πνεύμα συχνά βρίσκεται σε αντίθεση με τη λέξη σάρκα· η τελευταία χρησιμοποιείται συμβολικά για οτιδήποτε αδύναμος, αδύναμος, διεφθαρμένος, και ο πρώτος, με τον ίδιο τρόπο, για ό,τι είναι δυνατό, αγνό και άφθαρτο... Με κανέναν άλλο τρόπο, επομένως, δεν θα μπορούσε να εξυψώσει τους αγγέλους στην εκτίμηση του. Εβραίοι αδέρφια παρά με το να τους ονομάσουμε πνεύματα, δηλαδή όντα «που υπερέχουν σε δύναμη» και που είναι τελείως απαλλαγμένα από όλες τις αδυναμίες, τις ακαθαρσίες και τις ατέλειες της σάρκας».

"Αυτό, επίσης, ανταποκρίνεται καλά στην ιστορία αυτών των καθάρων ουράνιων νοημοσύνης, στο βαθμό που δίνεται στις Αγίες Γραφές. Υπηρέτησαν πάντα ως διάκονοι του Θεού (λειτουργοί), ενώπιον των οποίων οι εχθροί του Ιεχωβά έχουν συχνά λιώσει ως κεριά Αυτό αποδεικνύεται άφθονα από την ανατροπή των Σοδόμων και των Γόμορρων (Γεν. Χίχ.1-26). τιμωρία των Ισραηλιτών υπό τον Δαβίδ (2 Σαμ.xxiv.15-17) η ταλαιπωρία των στρατευμάτων του Βενχαδάτ, του βασιλιά της Συρίας (2 Βασιλέων vi.8-23) και η ανατροπή του στρατού του Σενναχερίμ. 35).»

Τελικές παρατηρήσεις:

Ο αναγνώστης μπορεί να δει ότι το εδάφιο Εβραίου 1:7 παρουσιάζει ένα πρόβλημα μετάφρασης. Αντιπροσωπεύεται στις διαφορές μεταξύ των κειμένων της Νέας Έκδοσης King James (καθώς και της παλιάς KJV) και της Αμερικανικής Τυπικής Έκδοσης, και με εναλλακτικές αναγνώσεις στα περιθώρια τους. Έχει να κάνει κυρίως, ωστόσο, με το αν τα *pneumata* πρέπει να μεταφραστούν ως «πνεύματα» ή «άνεμοι».

Αν μεταφραστούν "άνεμοι", τότε τόσο το "άνεμοι" και το "φωτιά" είναι πολύ πιθανό να κατανοηθούν μεταφορικά, σύμφωνα με έναν καλό αριθμό σχολιαστών. Αν μεταφραστεί "πνεύματα", όπως στις εκδόσεις του King James, το "φωτιά" εξακολουθεί να είναι πολύ πιθανό να κατανοηθεί μεταφορικά.

Ο Macknight και ο Milligan συμφωνούν και οι δύο είναι σε αρμονία με την κειμενική απόδοση του King James και του New King James. Αλλά ο Milligan προσπαθεί να διαφωνήσει εκτενώς για να υποστηρίξει αυτή την απόδοση, και κάνει αυτό που για αυτόν τον συγγραφέα είναι μια πειστική υπόθεση.

Αυτό εξηγεί τη διατύπωση του Π, Ι, (γ) στο περίγραμμα των Εβραίων ως εξής: «Ο Θεός κάνει τους αγγέλους του πνεύματα (όχι σάρκα) και τους λειτουργούς του (τους αγγέλους) φλόγα φωτιάς (πιθανώς με την έννοια ότι ο Θεός είναι φωτιά που καταναλώνει, 12:29)" -- δηλαδή, μεταφορικά.

Κόσμος που θα έρθει

Κεφάλαιο 2:5, 9

1. ΕΒΡΑΙΟΥΣ 2:5: «Επειδή δεν υπέταξε στους αγγέλους τον μέλλοντα κόσμο, για τον οποίο μιλάμε».

Στις κοινές μας αγγλικές εκδόσεις της Καινής Διαθήκης, υπάρχουν τέσσερις διαφορετικές λέξεις που μεταφράζονται «κόσμος» (αιον, ηλικία, 38 φορές· ge, earth, 1 φορά· kosmos, που συνήθως αναφέρεται στο σύμπαν, 186 φορές· και οίκουmene, που αναφέρεται σε η κατοικήσιμη ή κατοικημένη γη, 14 φορές). Το τελευταίο είναι η λέξη για τον «κόσμο» στο παραπάνω κείμενο. Εμφανίζεται στην Καινή Διαθήκη 15 φορές, μεταφρασμένη ως «κόσμος» στο Ματθ. 24:14; Λκ.2:1; 4:5; Πράξεις 11:28. 17:6,31; 19:27; 24:5; Ρωμ.10:18; Εβρ. 1:6 (παραπάνω). 2:5; Αποκ. 3:10; 12:9; 16:14, και μετέφρασε «γη» στο Λουκ. 21:26.

Με την πιθανή εξαίρεση του «του μέλλοντος κόσμου» στο παραπάνω κείμενο, όλες οι αναφορές αφορούν τη σημερινή μας γη ή, μεταφορικά μιλώντας, τους κατοίκους της, όπως φαίνεται εξετάζοντας κάθε απόσπασμα. Αλλά δεν υπάρχει πλήρης συμφωνία μεταξύ των σχολιαστών ως

προς την έννοια του «ο κόσμος που έρχεται» (δέν οικουμεν δέκα μελλούσαν, η επερχόμενη κατοικημένη γη, 2:5), που δεν είναι η ίδια έκφραση στα ελληνικά με «ο κόσμος που έρχεται». σε 6:5 (μελλοντος αιώνος, μια επερχόμενη εποχή). Σημειώστε τα εξής:

1. The Cambridge Bible Commentary: «ο κόσμος που θα έρθει: ο ουράνιος κόσμος, που κατά μία έννοια είναι το θέμα ολόκληρης της επιστολής».

2. BW Johnson, People's New Testament with Notes: «Κυριολεκτικά, «η κατοικημένη γη του μέλλοντος». Η εβραϊκή παράδοση ονομάστηκε από τους Εβραίους «ο παρών κόσμος». Μια απαλλαγή μετά από αυτήν θα ήταν ο κόσμος που θα έρθει». Η αναφορά είναι μάλλον στους μελλοντικούς αιώνες του Ευαγγελίου παρά στον αιώνιο κόσμο».

ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ: Είτε το συμπέρασμα του Τζόνσον είναι σωστό είτε όχι, το σκεπτικό με το οποίο καταλήγει σε αυτό δεν είναι πειστικό. Μπορεί να είναι ή να μην είναι σωστό σε σχέση με τον Ματθ.12:32, «ούτε σε αυτόν τον κόσμο, ούτε σε αυτόν που πρόκειται να έρθει» (oute en touto to aioni oute en mellonti), που ειπώθηκε όσο ζούσε ακόμη ο Χριστός και πριν από την Η εβραϊκή εποχή είχε τελειώσει. Όμως στην Εφ. 1:21, που γράφτηκε αότου τελείωσε η ιουδαϊκή εποχή και η εποχή του Ευαγγελίου την είχε ήδη διαδεχθεί, «όχι μόνο σε αυτόν τον κόσμο, αλλά και σε αυτόν που πρόκειται να έρθει» προφανώς σημαίνει όχι μόνο στην παρούσα χριστιανική θεώρηση στη γη αλλά και στην αιώνια εποχή που θα ακολουθήσει.

Και ο ίδιος ο Ιησούς (Μάρκος 10:30· Λουκ. 18:30), προτού τελειώσει η ιουδαϊκή εποχή, υποσχέθηκε στους αποστόλους του ορισμένες ευλογίες «τώρα εν τω καιρώ... και στον μέλλοντα κόσμο αιώνια ζωή» (μοναχή εν στο kairo .

Επιπλέον, στο Λκ.20:34-36 ο Ιησούς είπε: «Οι γιοι αυτού του κόσμου (αίνος τούτο, αυτή η εποχή) παντρεύονται και παντρεύονται· αλλά όσοι θεωρούνται άξιοι να φτάσουν σε αυτόν τον κόσμο (αίνος εκαίνου, ότι ηλικία), και την ανάσταση από τους νεκρούς, ούτε παντρεύονται, ούτε παντρεύονται· γιατί ούτε μπορούν να πεθάνουν πια· γιατί είναι ίσοι με τους αγγέλους και είναι γιοι του Θεού, όντας γιοι της ανάστασης». Σαφώς αυτό δεν έχει αναφορά στην εβραϊκή εποχή ως «αυτόν τον κόσμο» και στη χριστιανική θεώρηση στη γη ως «αυτόν τον κόσμο».

Φαίνεται λοιπόν ότι το συμπέρασμα του Johnson, είτε είναι σωστό είτε όχι, δεν υποστηρίζεται επαρκώς από την υπόθεση του.)

3. Thomas Hewitt, Tyndale Commentaries: «Κάποιοι κατάλαβαν τον κόσμο που θα έρθει, ο οικουμένη αυτός μέλλουσα, σαν να έχει το ίδιο νόημα όπως στον στίχο, «Εμείς όμως, σύμφωνα με την υπόσχεσή του, αναζητούμε νέους ουρανούς και νέα γη. όπου κατοικεί η δικαιοσύνη» (2 Πέτρ. 3:13) η έκφραση εμφανίζεται ξανά, αλλά αντί για οικουμένη (η κατοικημένη γη) χρησιμοποιείται το αιον (ηλικία). στο τέλος αυτών των ημερών» (1:2, RV) Τέτοιοι όροι έχουν εκτεταμένες σημασίες, που περιλαμβάνουν ολόκληρη τη θεϊκή δραστηριότητα για να επιφέρει τη σωτηρία του ανθρώπου ο Καλβίνος παρατηρεί ότι «ο μελλοντικός κόσμος δεν είναι αυτός που ελπίζουμε». γιατί μετά την ανάσταση, αλλά αυτό που άρχισε στην αρχή της Βασιλείας του Χριστού, αλλά αναμφίβολα θα έχει την πλήρη ολοκλήρωσή του στην τελική μας λύτρωση». Οποιοδήποτε νόημα και αν εφαρμοστεί στη φράση δεν υποτάσσεται στους αγγέλους, δηλώνει απλώς ότι η νέα τάξη δεν θα είναι σε υποταγή τότε αλλά στον Χριστό, τον Υιό του ανθρώπου».

4. James Macknight, Apostolical Epistles: "The gospel dispensation ονομάζεται αίνος μιλούτος, η εποχή που έρχεται, Εβρ. 6:5, αλλά ποτέ δεν οικουμένη μιλούσαν, ο κατοικήσιμος κόσμος που έρχεται. Η φράση, αν δεν κάνω λάθος, δηλώνει τον ουράνιο Η χώρα που υποσχέθηκε στον Αβραάμ και τον πνευματικό του σπόρο, επομένως, όπως οικουμένη, ο κόσμος, Λκ. 2:1, και αλλού, με ένα συνηθισμένο σχήμα λόγου, δηλώνει τους κατοίκους του κόσμου, η φράση οικουμένη μιλούσαν μπορεί κάλλιστα να σημαίνει τους κατοίκους. του μελλοντικού κόσμου, που ονομάζεται [στην] Εβρ. 1:14 «Αυτοί που θα κληρονομήσουν τη σωτηρία».

5. Ρόμπερτ Μίλιγκαν, Επιστολή προς Εβραίους: «Ο μέλλον κόσμος σημαίνει, όχι την επερχόμενη εποχή (χο αίων χο μέλλον) όπως στο Ματθ.12:39 κ.λπ., αλλά τον κατοικήσιμο κόσμο κάτω από το η βασιλεία και η διακυβέρνηση του Μεσσία (κεφ. 1:6) Είναι ο κόσμος στον οποίο ζούμε τώρα και στον οποίο, όταν θα έχει εξαγνιστεί από την αμαρτία, οι λυτρωμένοι θα ζήσουν για πάντα. Δημιουργήθηκε για πρώτη φορά (Γέν.1:28-31) και στον άνθρωπο, εξακολουθεί να ανήκει με το αμετάβλητο διάταγμα του Ιεχωβά».

ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ: Το σχόλιο του Milligan κάνει την κατοικημένη γη να αγκαλιάζει τόσο τον παρόντα όσο και τον μελλοντικό κόσμο (εποχές) υπό τη βασιλεία του Μεσσία και φαίνεται να έχει πολλά να το επαινέσει.

Θα έρθει η ώρα που ο πρώτος ουρανός και η πρώτη γη (η γη με την περιβάλλουσα έκταση που ονομάζεται παράδεισος, που ονομάζεται επίσης ουρανός) θα παρέλθει, αλλά θα αντικατασταθούν από έναν νέο ουρανό και μια νέα γη ως συνέχεια, όπου κατοικεί η δικαιοσύνη (2 Πέτρ. 3:12-13, Αποκ. 20:11, 21:1-2), με μια πόλη, τη νέα Ιερουσαλήμ, κατεβείτε από τον ουρανό από τον Θεό (Αποκ. 21:10-11), που κατοικείται από εκείνους των οποίων τα ονόματα είναι γραμμένο στο βιβλίο της ζωής του Αρνίου (Αποκ. 21:24-27).

Επιπλέον, από την ανάστασή του και την ανάληψή του, ο Χριστός έχει κάθε εξουσία στον ουρανό και στη γη (Ματθ.28:19), και θα βασιλεύει και στους δύο έως ότου όλοι οι εχθροί τεθούν κάτω από τα πόδια του (Πράξεις 2:33-35), το τελευταίο του οποίου θα είναι ο θάνατος, και μετά την καταστροφή του (βλ. Αποκ. 20:13-14) και το τέλος της παρούσας γης, θα παραδώσει τη βασιλεία στον Πατέρα, υποταγμένος σε αυτόν (Α' Κορ. 15:20- 28) -- προφανώς, ωστόσο, αν και υποδεέστερο, όντας συν-αντιβασιλέας για πάντα και για πάντα (βλέπε Εβρ.1:8· Ησα.9:6-7· Δαν. 2:44· Αποκ. 22:1-5). Σημείωση: Εάν πρέπει να επιμείνουμε ότι οι τρεις πρώτες από αυτές τις περικοπές δεν περιλαμβάνουν απαραίτητα την αιωνιότητα, σίγουρα το κάνει η Αποκ. 22:1-5, κατά τη διάρκεια της οποίας θα υπάρχει "ο θρόνος του Θεού και του Αρνίου" -- στο " ουράνια Ιερουσαλήμ» (Εβρ.12:22) ελάτε στη «νέα γη» (Αποκ. 21:1-2, 10) -- ουρανός και γη γίνονται ένα, σαν να λέγαμε.

II. ΕΒΡΑΙΟΥΣ 2:9: "(α) Αλλά βλέπουμε αυτόν που έγινε λίγο χαμηλότερος από τους αγγέλους, ακόμη και τον Ιησού, -- (β) λόγω του πόνου του θανάτου που στέφθηκε με δόξα και τιμή, -- (γ) ότι με τη χάρη του Θεού θα πρέπει να γεύεται θάνατο για κάθε άνθρωπο».

Αυτό (από το ASV) είναι όσο το δυνατόν πιο κοντά σε μια κυριολεκτική απόδοση του πρωτοτύπου, και για να αναπαραστήσουμε και να τονίσουμε το πρωτότυπο γραμματικά, έχουμε εισαγάγει τα τρία κύρια συστατικά του με τα (a), (b) και (c) και τα διαχωρίζουμε με παύλες.

Αυτό καθιστά προφανές ότι τα (β) και (γ) σχετίζονται εξίσου με το (α) και ότι είτε το (β) είτε το (γ) θα μπορούσαν να παραληφθούν χωρίς να ασκηθεί βία στη γραμματική δομή της πρότασης. Ωστόσο, για να το κάνει αυτό δεν θα έλεγε ότι ο συγγραφέας ήθελε να εντυπωσιάσει. Γίνεται επίσης προφανές ότι (β) σχετίζεται πιο στενά από άποψη σκέψης με το προηγούμενο v.8 και (γ) πιο στενά με τα ακόλουθα v.10-18. και αυτό πιθανότατα οφείλεται στη σειρά αναφοράς αντίθετη με τη σειρά εμφάνισης.

Διάφορες μεταφράσεις προσπάθησαν να βελτιώσουν την επικοινωνία σκέψης με παράφραση, μερικές σε μεγαλύτερο βαθμό από άλλες -- αλλά όχι χωρίς να θολώνουν σε κάποιο βαθμό τις ακριβείς συνδέσεις σκέψης που μόλις αναφέραμε. Τα ακόλουθα παραδείγματα προσφέρονται, με αυξανόμενους βαθμούς παράφρασης, και ο αναγνώστης θα κρίνει αν παρουσιάζουν μια συνολική βελτίωση για αυτόν και πόσο.

NIV: «Βλέπουμε όμως τον Ιησού, που έγινε λίγο πιο χαμηλά από τους αγγέλους, τώρα στεφανωμένος με δόξα και τιμή επειδή υπέστη θάνατο, για να γευτεί με τη χάρη του Θεού τον θάνατο για όλους».

ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΩ: «Βλέπουμε όμως τον Ιησού να στεφανώνεται με δόξα και τιμή, επειδή υπέστη θάνατο: τον Ιησού, που έγινε λίγο χαμηλότερος από τους αγγέλους, για να γευτεί το θάνατο για χάρη όλων των ανθρώπων, με τη χάρη του Θεού».

Μπάρκλεϊ: "Αυτό που βλέπουμε είναι ο Ιησούς. Για λίγο, έγινε χαμηλότερος από τους αγγέλους. Τώρα όμως τον βλέπουμε να στεφανώνεται με δόξα και τιμή, εξαιτίας του θανάτου που υπέστη, γιατί ο ευγενικός σκοπός του Θεού ήταν να βιώστε τον θάνατο για όλους».

Phillips: «Αυτό που στην πραγματικότητα βλέπουμε είναι ο Ιησούς, αφού έγινε προσωρινά κατώτερος από τους αγγέλους (και έτσι υποτάχθηκε σε πόνο και θάνατο), για να γευτεί, με τη χάρη του Θεού, θάνατο για κάθε άνθρωπο, τώρα στεφανωμένο με δόξα και τιμή. " (Ο Phillips κάνει πολύ καλή δουλειά στην αναδιάταξη σύμφωνα με τη σειρά εμφάνισης, αλλά με αυτόν τον τρόπο θολώνει τις ακριβείς συνδέσεις σκέψης που αναφέρονται παραπάνω.)

Λέξη ... Διαιρώντας Ψυχή & Πνεύμα Κεφάλαιο 4:12-13

Κείμενο (ASV): "12. Διότι ο λόγος του Θεού είναι ζωντανός και ενεργός, και πιο αιχμηρός από κάθε δίκικο μαχαίρι, και διαπερνά μέχρι το διαχωρισμό της ψυχής και του πνεύματος, και των δύο αρθρώσεων και του μυελού, και γρήγορος να διακρίνει σκέψεις και προθέσεις της καρδιάς 13. Και δεν υπάρχει πλάσμα που να μην είναι φανερό στα μάτια του: αλλά όλα είναι γυμνά και ανοιχτά μπροστά στα μάτια εκείνου με τον οποίο έχουμε να κάνουμε».

Αυτά τα εδάφια είναι το αποκορύφωμα μιας επείγουσας προτροπής για τους Χριστιανούς, υπό τον Χριστό, να μην κάνουν το λάθος που είχε κάνει ο Ισραήλ υπό τον Μωυσή, και με την ανυπακοή στον λόγο του Θεού έχασε την προοπτική και την υπόσχεση να εισέλθει στη Χαναάν με την ανάπαυσή της από την αιγυπτιακή δουλεία και τις κακουχίες του ταξιδιού τους στην έρημο, που ήταν ένας τύπος ανάπαυσης στην ουράνια Χαναάν για όλα τα πιστά παιδιά του Θεού -- ένα είδος του οποίου ήταν και το εβδομαδιαίο Σάββατο που δόθηκε στον σαρκικό Ισραήλ.

Το εδάφιο 12 ασχολείται με την υποκειμενική επιρροή του λόγου του Θεού με αναφορά στην καρδιά μας, εάν του επιτρέψουμε την κατάλληλη πρόσβαση και λειτουργία. Το εδάφιο 13 περιγράφει μια συγκρίσιμη αντικειμενική λειτουργία του μέρους του ίδιου του Θεού σε σχέση με τον εαυτό μας -- που θα έπρεπε να είναι ένα ισχυρό κίνητρο για να επιτρέψουμε στον λόγο του να κυριαρχεί στη ζωή μας.

1. «Ο λόγος του Θεού». Εδώ η φράση αναφέρεται προφανώς στον λόγο του Θεού όπως ειπώθηκε μέσω των προφητών (1:1). Άγγελοι (2:2), και ο Υιός του (1:2· 2:3), και όχι στον Χριστό ως ενσαρκωμένο Λόγο, όπως στην Αποκ. 19:13 (βλ. Ιω. 1:1,14· 2: Ιω. .1). Αλλά η εισαγωγική λέξη «για» κάνει τη συγκεκριμένη εφαρμογή της να έχει να κάνει με την «ανάπαυση του Σαββάτου για τον λαό του Θεού» (4:4), και ιδιαίτερα με το ποιος μπορεί ή όχι να εισέλθει σε αυτήν, όπως ειπώθηκε μέσω του Μωυσή (3: 5) και τον Δαβίδ (4:7) και εδώ μέσω του εμπνευσμένου εκπροσώπου του Χριστού, του συγγραφέα της προς Εβραίους Επιστολής (3:7 - 4:11), και αναμφίβολα μέσω άλλων εκπροσώπων του επίσης (βλ. 4:1- 2, 11).

2. «Ζωντανός και ενεργός». Δηλαδή, ο λόγος του Θεού είναι εφαρμόσιμος και δεσμευτικός και αποτελεσματικός --όσο και σήμερα υπό και μέσω του Χριστού όσο ποτέ στο παρελθόν -- και από ορισμένες απόψεις ακόμη περισσότερο (βλέπε 2:1-4, 10:26-31).

Ο Χριστός είναι ο μεσίτης μιας καλύτερης διαθήκης, με καλύτερες υποσχέσεις, από την παλαιά διαθήκη με τον σαρκικό Ισραήλ, της οποίας ο Μωυσής ήταν ο μεσίτης (8:6). Ενώ ο Θεός έδωσε στο σαρκικό Ισραήλ την έβδομη ημέρα, η ημέρα ανάπαυσης του από τη δημιουργία, ως εβδομαδιαίο Σάββατο, ήταν μια «σκιά» για κάτι καλύτερο που θα έρθει μέσω του Χριστού (Κολ.2:16· πρβλ. Εβρ. 8:4-5 9:11, 10:1).

Το εβδομαδιαίο Σάββατο δεν είναι δεσμευτικό για τους Χριστιανούς -- επειδή η διαθήκη που απαιτούσε την τήρησή του καταργήθηκε με το θάνατο του Χριστού («Αφαιρεί το πρώτο, για να θεμελιώσει το δεύτερο», 10:9), και η εβδομαδιαία τήρηση του Σαββάτου δεν ήταν που συνήφθη υπό τη νέα διαθήκη που μεσολάβησε ο Χριστός.

Όπως αναφέρθηκε ήδη, ήταν μια «σκιά» κάτι καλύτερου που θα έρθει μέσω του Χριστού -- μια σκιά της ανάπαυσης του Σαββάτου που παραμένει για τον λαό του Θεού (4:6) -- μια καλύτερη ανάπαυση για τους πιστούς του σαρκικού Ισραήλ των καιρών παρελθόν καθώς και του πνευματικού Ισραήλ αυτών των τελευταίων ημερών. Θα εισέλθει όταν αναπαυθούμε από τα έργα μας στη γη όπως ο Θεός αναπαύθηκε από το έργο του της δημιουργίας των ουρανών και της γης και των κατοίκων της (Εβρ. 4:9-11· πρβλ. Αποκ. 14:13).

Και είναι για τους «υπάκουους» στον «ζωντανό και ενεργό» λόγο του Θεού όλων των γήινων θεμάτων, αλλά όχι για τους «ανυπάκουους οποιασδήποτε επινομής».

3. "Πιο αιχμηρό από οποιοδήποτε δίκικο μαχαίρι" -- το πιο διεισδυτικό είδος. Στην Εφ. 6:17, ο λόγος του Θεού ονομάζεται «το ξίφος του Πνεύματος», που χρησιμοποιείται στον πνευματικό αγώνα. Ο λόγος του Θεού εξετάζεται εδώ, ωστόσο, σε σχέση με την ικανότητά του να διεισδύει και να εκθέτει στην ενδοσκόπηση την εσωτερική ύπαρξη του κάθε ατόμου.

4. «Διάτρηση ακόμη και μέχρι τη διαίρεση ψυχής και πνεύματος, και των δύο αρθρώσεων και του μυελού».

Το «ψυχή» και το «πνεύμα» χρησιμοποιούνται συχνά εναλλακτικά για τον «εσωτερικό άνθρωπο» έναντι του «εξωτερικού ανθρώπου» (Β΄ Κορ. 4:16). Αλλά όταν διακρίνονται μεταξύ τους, η «ψυχή» (psuche) αναφέρεται σε φυσική ζωτικότητα που έχει ο άνθρωπος κοινό με τη ζωική δημιουργία, και το «πνεύμα» (πνεύμα) αναφέρεται σε εκείνο το μέρος του ανθρώπου που δημιουργήθηκε κατ' εικόνα Θεού. που κάνει τον άνθρωπο όμοιο με τον Θεό με έναν τρόπο που τα ζώα δεν είναι.

Οι "αρθρώσεις" είναι ως επί το πλείστον εκεί όπου τα οστά είναι τόσο προσαρμοσμένα και ενωμένα μεταξύ τους ώστε να διευκολύνουν την κίνηση μεταξύ τους. Και το «μυελό» χρησιμοποιήθηκε μεταφορικά του βάθους της ψυχής, όπως από τον Ευριπίδη τον 5ο αιώνα π.Χ., στον Ιππόλυτο 225, «για να σχηματίσουν μέτριες φιλίες, και όχι στο βαθύ μυελό της ψυχής» (Vincent, Word Studies in the Καινή Διαθήκη).

Έτσι, η παραπάνω φράση είναι μια μεταφορική έκφραση για τα βάθη του ενδόμυχου ανθρώπου, που διεισδύει από τον λόγο του Θεού και τα μέρη του είναι ανοιχτά σαν να λέμε, για ενδοσκόπηση -- όχι ότι διαχωρίζει την «ψυχή» από το «πνεύμα» ή τις «αρθρώσεις» από το «μυελό» -- αλλά ότι διεισδύει μέχρι τη «διαίρεση» όλων αυτών των μερών, μεταφορικά μιλώντας.

5. «Γρήγορα να διακρίνεις τις σκέψεις και τις προθέσεις της καρδιάς». Αυτό εκφράζει και καθορίζει περαιτέρω και κυριολεκτικά τα προαναφερθέντα, εκτός από το ότι το «γρήγορος στη διάκριση» δεν φαίνεται να αδικεί το λεκτικό επίθετο, κρητικός, στο ελληνικό κείμενο, που σημαίνει επιδέξιος ή ικανός να διακρίνει ή να κρίνει. (Η αγγλική μας λέξη "κριτικός" προέρχεται από αυτό.)

"Η λέξη συνεχίζει τη σκέψη της διαίρεσης. Από το κρίνειν στο διχάζω ή διαχωρίζω, που έχει την έννοια του κριτή, τη συνήθη έννοια στο NT, κρίση που περιλαμβάνει το κοσκίνισμα και την ανάλυση των αποδεικτικών στοιχείων. Στον κριτικό οι ιδέες της διάκρισης και της κρίσης ανακατεύονται». (Vincent, Word Studies.) Με την κατάλληλη πρόσβαση σε μια λειτουργία μέσα στην ανθρώπινη καρδιά, ο λόγος του Θεού αποκαλύπτει στο ίδιο το άτομο τον χαρακτήρα όχι μόνο της συμπεριφοράς του αλλά και των «σκέψεων και προθέσεων της καρδιάς» -- του δική της καρδιά.

«Επιπλέον, αυτή (και), η ενδόμυχη λειτουργία της λέξης βρίσκει το αντίστοιχό της στην αναζήτηση, αναπόφευκτη έρευνα του ίδιου του Θεού με τον οποίο έχουμε να κάνουμε» (Marcus Dodds, στο σχόλιό του στους «Εβραίους» στο The Expositor's Greek Testament). Αυτό το πρόσθετο γεγονός δηλώνεται στον επόμενο στίχο, ως εξής:

6. "13. Και δεν υπάρχει κανένα πλάσμα που να μην είναι φανερό μπροστά του: ΑΛΛΑ ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ ΓΥΜΝΗ ΚΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΑΥΤΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ" -- ή στον οποίο πρέπει να δώσουμε λογαριασμό.

Ως εκ τούτου, μεταξύ όλων των άλλων πραγμάτων, ο Θεός γνωρίζει ακόμη και τις πιο ενδόμυχες αντιδράσεις και στάσεις μας απέναντι στον ΛΟΓΟ Του, ακόμα κι αν καταφέρουμε να τις

κρατήσουμε μυστικές από πολλούς ή όλους τους συνανθρώπους μας. Και αυτό θα έπρεπε να είναι ένα πολύ ΔΥΝΑΤΟ κίνητρο για να του επιτρέψουμε ΧΑΡΑ να έχει ΠΛΗΡΗ ΕΠΙΚΑΛΥΨΗ στη ζωή μας, ώστε να μην χάσουμε την προοπτική της ανάπαυσης του Σαββάτου που υποσχέθηκε σε όλα τα ΥΠΑΚΟΥΣ παιδιά του Θεού αφού τελειώσουν οι κόποι και οι ζωές μας στη γη.

Δόγμα των Βαπτίσεων

«Βαπτισμένοι για τους νεκρούς» Κεφάλαιο 6:2

Αυτό γίνεται για να συζητήσουμε ένα ερώτημα που τέθηκε ως προς το εάν το Κεφάλαιο 6:2 προοριζόταν να συμπεριλάβει τους "βαπτισμένους για τους νεκρούς" (Α' Κορ. 15:29). Αν και μπορεί να μην προοριζόταν για αυτόν τον σκοπό, δεν είναι ακατάλληλο να το συζητήσουμε σε σχέση με αυτό.

Επειδή το ν.30 εισάγει ένα άλλο επιχείρημα του ίδιου είδους (που συνεχίζεται μέχρι το ν.32), ή αλλιώς, όπως πιστεύουν ορισμένοι, μπορεί να είναι μέρος του ίδιου επιχειρήματος, θα δώσουμε και τα δύο μαζί, αν και στρέφουμε το μεγαλύτερο μέρος της προσοχής μας έως ν.29.

Κείμενο Γραφής (ASV)

29 Αλλιώς τι θα κάνουν αυτοί που βαπτίζονται για τους νεκρούς; Αν οι νεκροί δεν αναστηθούν καθόλου, γιατί τότε βαπτίζονται γι' αυτούς; 30 γιατί κινδυνεύουμε και εμείς κάθε ώρα;

Αυτό είναι αυτό που ονομάζεται επιχείρημα ad hominem -- δηλαδή για τον άνθρωπο -- που αποκαλύπτει, σε αυτή την περίπτωση, μια ασυνέπεια μεταξύ πρακτικής και πραγματικότητας, εάν δεν υπάρχει ανάσταση των νεκρών.

Καθιστά προφανές (1) ότι ορισμένα άτομα κάπου, αν όχι στην Κόρινθο (όπου θα έπρεπε σχεδόν να είναι ένα επιχείρημα ad hominem για να είναι αποτελεσματικό κατά του λάθους εκεί), "βαπτίζονταν για τους νεκρούς", ό,τι κι αν σημαίνει αυτό. (2) ότι ο συγγραφέας θεώρησε δεδομένο ότι οι αναγνώστες του ήταν εξοικειωμένοι με αυτό το γεγονός. επίσης (3) ότι δεν ήταν μια γενική πρακτική, γιατί όσοι ασχολούνταν με αυτήν χαρακτηρίστηκαν ως «αυτοί», κάτι που φαίνεται να αποκλείει επίσης τον συγγραφέα. Ωστόσο (4) δεν εκφράζεται καμία καταδίκη, κάτι που φαίνεται λίγο περίεργο αν ήταν λάθος, και ειδικά αν υπήρχαν περιπτώσεις στην Κόρινθο, αφού ο γενικός σκοπός της Επιστολής ήταν να διορθώσει ηθικές, πνευματικές και δογματικές παρεκκλίσεις στην εκκλησία εκεί.

Ενώ οι αρχικοί αναγνώστες του Παύλου θα είχαν κατανοήσει το ιστορικό σκηνικό για το επιχείρημά του χωρίς καμία περαιτέρω επεξεργασία από την πλευρά του, εμείς σήμερα δεν έχουμε αυτό το πλεονέκτημα. Και η έλλειψή του, συν η ευελιξία της λέξης που μεταφράζεται "για" στην έκφραση "για τους νεκρούς", έχει γεννήσει σχεδόν ατελείωτες θεωρίες (μεταξύ 30 και 40), μερικές προφανώς ψευδείς, άλλες πιο σχεδόν βάσιμες, αλλά καμία οριστική ή εντελώς αποφασιστικός.

Έτσι, το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε φαίνεται να είναι (1) να παρατηρήσουμε τα πιο πρακτικά για να τα λάβουμε υπόψη μας, με όποια σχόλια φαίνονται σωστά, και ομοίως (2) να επιστήσουμε την προσοχή στις χρήσεις της ελληνικής λέξης hyper, που επίσης μεταγράφεται hyper, και μεταφράστηκε "για" στην έκφραση "βαπτίστηκε για τους νεκρούς" -- που θα κάνουμε με την αντίστροφη σειρά.

Στην κυριολεκτική του έννοια *hyper* σημαίνει πάνω ή πάνω ή πέρα. Αλλά στην Καινή Διαθήκη, και ομοίως στην LXX, εμφανίζεται μόνο με μη κυριολεκτικές έννοιες.

*Hyper*στην Καινή Διαθήκη

*Hyper*έχει 160 εμφανίσεις στην Καινή Διαθήκη. Σε 134 από αυτά εμφανίζεται με λέξεις στη γενική περίπτωση, συμπεριλαμβανομένου του κειμένου μας. και στο 104 μεταφράζεται «για» στο KJV· στο 12, "of"? στο 8, "για" χάρη"; στο 3, "εκ μέρους (κάποιου) για λογαριασμό του, στο 2, "αντί (κάποιου)" στο 5, διάφορα -- ένα καθένα από τα ακόλουθα: "στο μέρος (κάποιου) (Μκ.9:40)· «σχετικά» (Ρωμ.9:27). «προς» (2 Κορ. 7:7). «για λογαριασμό» (Φιλ. 1:29α). «από» (2 Θεσ.2:1).

*Hyper*με την αιτιατική περίπτωση εμφανίζεται 20 φορές, μεταφράζεται "πάνω" 12 φορές. "περισσότερο από" 3 φορές. "από" 2 φορές? «πέρα», κάποτε (2 Κορ. 8:3). "να" μια φορά (2 Κορ. 12:13)? «πάνω», μια φορά (Εφεσ.1:22).

*Hyper*ως επίρρημα εμφανίζεται 6 φορές, μεταφράζεται "πολύ αρχαιότερο" 2 φορές. «περισσότερο», μια φορά (2 Κορ. 11:23). «υπερβαίνοντας άφθονα», μια φορά (Εφεσ.3:20β). «υπερβολικά», μία φορά (1 Θεσ.3:10). «πολύ υψηλά», κάποτε (1 Θεσ.5:13).

*Hyper*με το γενικό, όπως ορίζεται από τους Arndt & Gingrich, Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature: (α). για, για λογαριασμό, για χάρη κάποιου ή κάτι: (β). Με το γενικό του πράγματος, για να γίνει ό,τι είναι υπό εξέταση γι' αυτό. (ντο). Στη θέση του, αντί για, στο όνομα του. (Μερικές φορές αυτό συγχωνεύεται με για λογαριασμό του, για χάρη του.) (ρε). Για να δηλώσετε την ΚΙΝΟΥΜΕΝΗ ΑΙΤΙΑ ή τον ΛΟΓΟ,* λόγω, για χάρη, για; (μι). πάνω και πέρα είναι δυνατό στο *hyper tes eudokias* (Φιλ.2:13). (φά). Σχετικά, σχετικά (περίπου ισοδύναμο με *peri*, και συχνά ανταλλαγές σε MSS).

*Hyper*με την αιτιατική: με την έννοια του υπερέχω, ξεπερνάω, πάνω και πάνω, πέρα, περισσότερο από.

*Hyper*ως επίρρημα: περισσότερα (Β' Κορ.11:23). (Δείτε τις μεταφράσεις παραπάνω.)

* Thayer ομοίως: "4. Από την ΩΡΗΣΗ ή ΚΙΝΟΥΜΕΝΗ ΑΙΤΙΑ, για χάρη, για χάρη, οποιουδήποτε προσώπου ή πράγματος."

Επιλεγμένες ερμηνείες

1. Βάπτιση πληρεξουσίων για λογαριασμό νεκρών. «Η μόνη βάσιμη εξήγηση είναι ότι υπήρχε μεταξύ μερικών από τους Χριστιανούς στην Κόρινθο η πρακτική του βαπτίσματος ενός ζωντανού Χριστιανού αντί κάποιου προσήλυτου που είχε πεθάνει πριν του χορηγηθεί αυτό το μυστήριο. Μια τέτοια πρακτική υπήρχε μεταξύ των Μαρκιονιτών στο δεύτερος αιώνας [Ο Μαρκίωνας άκμασε περίπου το 144 μ.Χ.], και ακόμη νωρίτερα μεταξύ μιας αίρεσης που ονομαζόταν Κερίνθιοι [Η Κερίνθος άκμασε περίπου το 100 μ.Χ.] Η ιδέα προφανώς ήταν ότι ό,τι ωφελήθηκε από το βάπτισμα θα μπορούσε έτσι να εξασφαλιστεί αντιπροσωπευτικά για τον αποθανόντα Άγιο Χρυσόστομο. πέθανε το 407 μ.Χ.] δίνει την ακόλουθη περιγραφή του: -- «Αφού ένας κατηχούμενος (δηλαδή, κάποιος που ήταν προετοιμασμένος για βάπτισμα, αλλά δεν βαφτίστηκε

στην πραγματικότητα) πέθανε, έκρυψαν έναν ζωντανό άνδρα κάτω από το κρεβάτι του νεκρού Του μίλησαν για τον νεκρό, και εκείνος δεν απαντούσε, ο άλλος απάντησε στη θέση του, και έτσι βάφτισαν τους «ζωντανούς για τους νεκρούς». πρακτική? Σίγουρα όχι. Διαχωρίζεται προσεκτικά από τους Κορινθίους, στους οποίους απευθύνεται αμέσως, από αυτούς που υιοθέτησαν το έθιμο. Δεν χρησιμοποιεί πλέον το πρώτο ή το δεύτερο πρόσωπο. είναι «αυτοί» σε όλο αυτό το απόσπασμα. Δεν είναι απόδειξη για τους άλλους. είναι απλά το argumentum ad hominem. Όσοι το κάνουν αυτό και δεν πιστεύουν την ανάσταση, διαψεύδονται. Αυτό το έθιμο πιθανότατα ξεπήδησε μεταξύ των Εβραίων προσήλυτων, που είχαν συνηθίσει σε κάτι παρόμοιο στη δική τους πίστη. Εάν ένας Εβραίος πέθαινε χωρίς να έχει εξαγνιστεί από κάποια τελετουργική ακαθαρσία, κάποιος ζωντανός του έκανε την απαραίτητη πλύση [sic] και οι νεκροί θεωρούνταν τόσο καθαροί.» (Ellicott's Commentary on the whole Bible, τέλη 19ου αιώνα μ.Χ.)

«Αν οι νεκροί δεν αναστηθούν καθόλου, τι θα κάνουν αυτοί που βαπτίζονται για τους νεκρούς;» (έκδ. 29) -- μια έρευνα της οποίας οι Κορίνθιοι αισθάνθηκαν χωρίς αμφιβολία την πλήρη ισχύ, αλλά η οποία μάλλον έχει χαθεί από πάνω μας επειδή δεν ξέρουμε τι σημαίνει.

«Η σαφής σημασία των λέξεων, ωστόσο, φαίνεται να παραπέμπει σε ένα αντικαθεστωτικό βάπτισμα, στο οποίο ένας ζωντανός φίλος έλαβε το βάπτισμα ως αντιπρόσωπος ενός ατόμου που είχε πεθάνει χωρίς βάπτισμα... Τότε, όπως και τώρα, συνέβαινε μερικές φορές ότι στις Η προσέγγιση του θανάτου, οι σκέψεις των άπιστων προσώπων στράφηκαν έντονα προς τη χριστιανική πίστη, αλλά προτού γίνει το βάπτισμα, ο θάνατος αναβλήθηκε γενικά μέχρι τη νεότητα ή ακόμα και τη μέση ζωή, για να περάσει ένα μεγάλο Ο αριθμός των αμαρτιών μπορεί να ξεπλυθεί στο βάπτισμα, ή ότι λιγότερες θα μπορούσαν να λερώσουν την ψυχή μετά από αυτό, αλλά φυσικά, μερικές φορές συνέβαιναν λάθος υπολογισμοί και ο ξαφνικός θάνατος περίμενε ένα βάπτισμα που καθυστερούσε πολύ. Κάποιος που πείστηκε για την πίστη του αναχωρητή απάντησε αντί του και βαπτίστηκε στη θέση του». (W. Robertson Nicoll, επιμ., The Expositor's Bible, αρχές 20ου αιώνα μ.Χ.)

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Όσο εύλογο κι αν είναι, πολλές υποθέσεις εμπλέκονται στα παραπάνω αποσπάσματα. Ιδιαίτερα δεν είναι γνωστό αν προέκυψε αργότερα από τη γραφή του, όπως πίστευαν πολλοί. Η ευελιξία της λέξης «για» (hyper) σε καμία περίπτωση δεν περιορίζει τις γλωσσικές δυνατότητες ή πιθανότητες στο βάπτισμα με πληρεξούσιο.

2. Βάπτισμα Ζωντανών Προσηλυτιστών να είναι Ενωμένοι με τον Χριστό. "Κάποιοι καταλαβαίνουν τον ίδιο τον Σωτήρα μας. Γιατί τα άτομα βαπτίζονται στο όνομα του νεκρού Σωτήρα, ενός Σωτήρα που παραμένει μεταξύ των νεκρών, αν οι νεκροί δεν αναστηθούν; Αλλά είναι, πιστεύω, μια τελείως μοναδική περίπτωση για να σημαίνει το hoi nekron περισσότεροι από ένας νεκροί είναι μια σημασία που οι λέξεις δεν έχουν πουθενά αλλού». (Σχόλιο του Matthew Henry, πρώτο μισό του 18ου αιώνα μ.Χ.)

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Η προηγούμενη φράση, που αναφέρεται από τον Matthew Henry και μεταφράζεται «οι νεκροί», είναι πληθυντικός, όχι ενικός, στο ελληνικό κείμενο, κάτι που λέει ότι καθιστά πολύ απίθανη την αναφορά στον Χριστό -- και σίγουρα είναι σωστά.

3. Βάπτισμα Ζωντανών Προσηλυτιστών να Ενωθούν με τον Χριστό και τους Χριστιανούς Νεκρούς. "Αν οι νεκροί δεν αναστηθούν, γιατί τότε αυτοί οι προσήλυτοι θάβονται στο βάπτισμα

για λογαριασμό τους ή με σκοπό τους; Ρωμ.6:3-11 κάνει πολύ ξεκάθαρο το νόημα του Παύλου σε αυτό το απόσπασμα. Οι νεκροί είναι μια τάξη των οποίων Ο Χριστός είναι το κεφάλι και οι πρώτοι καρποί για την ανάσταση. Με το βάπτισμα ενωνόμαστε συμβολικά με αυτή την τάξη, και έτσι με τον Χριστό, και αυτό το κάνουμε λόγω της ελπίδας ότι θα αναστηθούμε με αυτή την τάξη μέσω της δύναμης του Χριστού (Ρωμ.6: 5 Αλλά αν οι νεκροί δεν αναστηθούν καθόλου, τότε γιατί να ενωθούν οι προσήλυτοι με αυτούς με μια συμβολική ταφή; Το συμβολίζει, είναι άνευ σημασίας. Οι σχολιαστές που ανήκουν σε εκκλησίες που έχουν υποκαταστήσει το βάπτισμα κάνουν θλιβερό όλεθρο σε αυτό το απόσπασμα, έχοντας χάσει από τα μάτια τους τη συμβολική έννοια του βαπτίσματος -- αυτή της ένωσης ενός προσηλυτισμού με τους νεκρούς και τον έθαψαν τον Χριστό. και οι πρώτοι καρποί στη ζωή -- χάνουν να ξέρουν πώς να ερμηνεύουν τα λόγια του αποστόλου και σε απόγνωση ισχυρίζονται ότι οι Χριστιανοί είχαν τη συνήθεια να βαφτίζονται αντικαταστάτες για τους φίλους τους που πέθαναν χωρίς βάπτισμα. Πολύ αφότου έγραψε ο Παύλος, μια παρόμοια παρανόηση αυτού του αποσπάσματος οδήγησε τους οπαδούς τόσο του Μαρκίωνα όσο και του Κερίνθου να ασκήσουν τέτοια βαφτίσματα. αλλά η πρακτική αναπτύχθηκε από τα λόγια του Παύλου, αντί να επικαλούνται τα λόγια του από την πρακτική.» (McGarvey and Pendleton, Thessalonians, Corinthians, Galatians, and Romans, που δημοσιεύθηκαν το 1916 αλλά γράφτηκαν μέσω του Romans 8 πριν από τις 16 Ιουλίου 1908.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Ρωμ.6:3-11 μιλάει για το ότι είμαστε στο βάπτισμα «ενωμένοι με τον (Χριστό) καθ' ομοίωσιν του θανάτου του» και «θα είναι κατά την ομοιότητα της ανάστασής του». Αλλά δεν αναφέρει τους χριστιανούς νεκρούς, οι οποίοι θα ήταν «αυτοί» ή «αυτοί» (τρίτο πρόσωπο) -- μόνο «εμείς» ή «δικοί μας» (πρώτο πρόσωπο, που αγκαλιάζει όλους όσους «βαφτίζονται στον Χριστό») και «αυτόν », «δικός του» ή «Χριστός» (τρίτο πρόσωπο, όχι οι νεκροί που είναι επίσης εν Χριστώ -- με τους οποίους δεν διατηρούμε την ίδια σχέση με αυτή με τον Χριστό που συζητείται στους Ρωμαίους). Όντας έτσι, είναι δύσκολο να δούμε πώς η ρωμαϊκή περικοπή κάνει «πολύ ξεκάθαρη» την έννοια του «βαπτισμένος για τους νεκρούς» στο Α' Κορ. 15:29-30, όπου ο Παύλος μιλά για «εμείς» (ο ίδιος και άλλοι στο την κατηγορία του) όπως διακρίνονται από «αυτοί» άλλης κατηγορίας (που «βαφτίζονται για τους νεκρούς»). Έτσι φαίνεται να κάνει τον εαυτό του να μην έχει «βαφτιστεί για τους νεκρούς» με την έννοια του τελευταίου αποσπάσματος, ενώ, σύμφωνα με τον McGarvey και τον Pendleton, βαφτίστηκε έτσι - μια κατάφωρη αντίφαση.

4. Βάπτισμα Μετακλητών με Θέα στην Ανάσταση των Νεκρών. «Οι Έλληνες εκθέτες το θεώρησαν ότι αφορούσε τους νεκρούς (υπερ με την έννοια του περί τόσο συχνά όσο στο Β' Κορ. 1:6) αφού το βάπτισμα είναι ταφή και ανάσταση (Ρωμ. 6:2-6). (Robertson, Word Pictures in the New Testament, 1931.)

«Οι Έλληνες εκθέτες θεωρούσαν τις λέξεις νεκρός ως ανάσταση νεκρών και το βάπτισμα ως εκδήλωση πίστης στο δόγμα της ανάστασης». (Vincent, Word Studies in the New Testament, 1890.)

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Εάν ο Παύλος με τον όρο «νεκροί» εννοούσε «την ανάσταση των νεκρών», γιατί φαίνεται να αποκλείει τον εαυτό του από αυτούς που πιστεύουν τόσο -- λέγοντας «τι θα κάνουν» που βαφτίζονται για τους νεκρούς;» αντί για «τι να το κάνουμε;»

5. Βάπτιση Μετακλητών στην Ελπίδα της Ανάστασης των Νεκρών. «Ο σκοπός, το πεδίο εφαρμογής και η σύνδεση θα αναγνωρίσουν μόνο ένα νόημα - Αν οι νεκροί δεν αναστηθούν, τι θα κάνουν αυτοί που βαφτίζονται με την ελπίδα της ανάστασης; . . .

"Εν όψει του θανάτου τους, βαφτίζονται για την ευημερία τους μετά θάνατον. Αν δεν αναστηθούν από τους νεκρούς, γιατί βαφτίζονται για να τους χωρέσουν για την ανάσταση;"

"[Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο υπαινιγμός αφορά κάποια πράξη που εκτελείται με προσδοκία μελλοντικού οφέλους για τον εαυτό τους (η υπογράμμιση προστίθεται), η οποία θα χανόταν αν οι νεκροί δεν αναστούνταν. Και η άποψη που δίνεται εδώ ταιριάζει στο επιχείρημα και συμφωνεί με το πλαίσιο Προβλέποντας ότι η πίστη θα τους κόστιζε την απώλεια όλων των πραγμάτων, ίσως και της ίδιας της ζωής, δεν ήταν λίγα τα άτομα που βαφτίστηκαν, λέγοντας ουσιαστικά με τον απόστολο: «Εμείς που ζούμε παραδιδόμαστε πάντα στο θάνατο για χάρη του Ιησού. ' (2 Κορ. 4:11.) Το νόημα λοιπόν είναι: Τι θα γίνει με εκείνους που όταν βαφτίζονται το κάνουν γνωρίζοντας ότι μπορεί να αποδείξει τον θάνατό τους, αν οι νεκροί δεν αναστηθούν;]» (Lipscomb and Shepherd, 1 Κορινθίους, 1935.)

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Αυτό είναι παρόμοιο με το Νο. 4 παραπάνω, αλλά πιο πρόσφατους ερμηνευτές. Οι δύο πρώτες παράγραφοι είναι του David Lipscomb και η παράγραφος σε παρένθεση είναι του JW Shepherd. Ενώ αυτό που λέει ο Lipscomb είναι σωστά περιγραφικό για όλους τους σκεπτόμενους προσήλυτους, και αυτό που λέει ο Shepherd είναι περαιτέρω περιγραφικό, και αναμφίβολα σωστά, των περισσότερων αν όχι όλων των προσηλυτισμένων που έχουν συνείδηση ότι θα διακινδυνεύσουν τη ζωή τους βαφτιζόμενοι στον Χριστό, αυτό από μόνο του δεν είναι απόδειξη είναι το νόημα του Παύλου. Και δεν φαίνεται να είναι, αφού φαίνεται να αποκλείει τον εαυτό του από αυτούς που είχε στο μυαλό του και περιέγραφε.

6. Βάπτιση Νέων Κεκαλυμμάτων στη θέση Χριστιανών που Μαρτύρησαν Πρόσφατα. «Διαφορετικά, αν δεν ήταν έτσι [η ανάσταση των νεκρών], τι θα έπρεπε να κάνουν όσοι βαφτίζονται ως ένδειξη του ότι ασπάζονται τη χριστιανική πίστη στο δωμάτιο των νεκρών, που μόλις έπεσαν για την υπόθεση του Χριστού, αλλά υποστηρίζονται ακόμη από μια διαδοχή νεοφώτιστων, που προσφέρονται αμέσως για να καλύψουν τη θέση τους, ως τάξεις στρατιωτών που προχωρούν στον αγώνα στο δωμάτιο των συντρόφων τους, που μόλις σκοτώθηκαν στα μάτια τους οι νεκροί δεν ανασταίνονται καθόλου, γιατί παρ' όλα αυτά βαφτίζονται έτσι στο δωμάτιο των νεκρών, ως χαρούμενα έτοιμοι, σε κίνδυνο της ζωής τους, να διατηρήσουν την υπόθεση του Ιησού στον κόσμο και πράγματι, πώς θα μπορούσε η συμπεριφορά μου; να ληφθούν υπόψη υπό οποιοδήποτε άλλο πρίσμα, αλλά υποθέτοντας ότι ενεργούμε με μια σταθερή και κυρίαρχη άποψη για αυτήν τη μεγάλη αρχή και αυτή τη λαμπρή ελπίδα, γιατί διαφορετικά είμαστε κάθε ώρα εκτεθειμένοι σε τόσο μεγάλο κίνδυνο στην υπηρεσία ενός Δασκάλου από τον οποίο είναι προφανές; δεν έχετε κοσμικές ανταμοιβές να περιμένετε;» (Philip Doddridge, The Family Expositor, 15η Έκδοση, 1845.)

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Η λέξη *hyper* θα προσφερόταν σε αυτήν την ερμηνεία, γλωσσικά. Αλλά δεν έχουμε στοιχεία για ένα ιστορικό πλαίσιο που να υποστηρίζει, όπως ένα επιχείρημα *ad hominem* στην Κόρινθο κατά ή πριν από την εποχή της 1ης Κορινθίου, ή οπουδήποτε αλλού σε τόσο μεγάλη κλίμακα μέχρι αργότερα, όταν λέγεται ότι το αίμα των μάρτυρες ήταν ο «σπόρος της βασιλείας».

Ωστόσο, ο Παύλος προβάλλει το *ad hominem* επιχείρημα με αναφορά στον εαυτό του, όπως προαναφέρθηκε -- αλλά φαινομενικά όχι για τον σκοπό να συμπεριλάβει τον εαυτό του ανάμεσα σε αυτούς για τους οποίους μίλησε ως "βαφτισμένος για τους νεκρούς", όπως φαίνεται να υπονοείται παραπάνω -- γιατί μίλησε από αυτούς ως «αυτοί» και όχι «εμείς».

Ωστόσο, λόγω της φύσης της αποστολής του, ο ίδιος κινδύνευε καθημερινά με θάνατο. Αργότερα, στο Β' Κορ. 1:8-11, και ξανά στο 11:23-33, περιγράφει τους κινδύνους και τα βάσανά του. Το Βιβλίο των Πράξεων περιγράφει επίσης πολλά από αυτά (9:22-25, 28-30). 14:19-20; 19:23-41; 21:27-36) -- και το πραγματικό μαρτύριο του Στεφάνου (7:54-60) και του αποστόλου Ιακώβου (12:1-2) -- αλλά δεν υπάρχουν ακόμη εκτεταμένα μαρτύρια, και κανένα απολύτως τεκμηριωμένο για την Κόρινθο.

7. Βάπτισμα λόγω προσώπων που δεν ζουν πια. «Ο Παύλος αναφέρεται μάλλον σε μια πολύ συνηθισμένη, πράγματι μια φυσιολογική εμπειρία, ότι ο θάνατος των Χριστιανών οδηγεί στη μεταστροφή των επιζώντων, οι οποίοι στην πρώτη περίπτωση «για χάρη των νεκρών» (των αγαπημένων νεκρών) και με την ελπίδα επανένωση, στροφή στον Χριστό -- π.χ., όταν μια ετοιμοθάνατη μητέρα κερδίζει τον γιο της με την έκκληση, "Συνάντησέ με στον παράδεισο!" Τέτοιες εκκλήσεις, και η συχνή σωτήρια επίδρασή τους, δίνουν ισχυρές και συγκινητικές αποδείξεις πίστης στην ανάσταση μερικά πρόσφατα παραδείγματα αυτού του είδους μπορεί να υποδεικνύουν ότι ο Παύλος ορίζει τέτοιους προσήλυτους «βαφτισμένους για τους νεκρούς», αφού το Βάπτισμα σφραγίζει τον νέο πιστό Τον δεσμεύει στη χριστιανική ζωή, με όλες τις απώλειες και τους κινδύνους της Η ανάπαυση θα καταστραφεί, χωρίς ανάσταση θα τους προδώσει (Ρωμ. 5:5). (GG Findlay, *The Expositor's Greek Testament*, επιμ., W. Robertson Nicoll, αρχές 20ου αιώνα μ.Χ.)

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Αυτό ταιριάζει ακριβώς σε έναν από τους ορισμούς του *hyper* με το γενικό -- δηλαδή, "να δηλώνει την κινούμενη αιτία ή τον λόγο λόγω, για χάρη, για" (Arndt & Gingrich). "από την ώθηση ή τη συγκινητική αιτία, για χάρη, για χάρη, οποιουδήποτε προσώπου ή πράγματος" (Thayer).

Στις περισσότερες περιπτώσεις μεταστροφής και βαπτίσματος στον Χριστό, κάποιο άλλο άτομο ή άτομα ήταν η κύρια ενδιάμεση και συγκινητική αιτία. Και σε ορισμένες περιπτώσεις το εν λόγω άτομο ή άτομα έχουν πεθάνει πριν από το ίδιο το βάπτισμα. Σε μια τέτοια περίπτωση, όποιες κι αν είναι οι λεπτομέρειες, ο προσήλυτος έχει βαφτιστεί με μια πολύ πραγματική έννοια εξαιτίας ή για λογαριασμό του εν λόγω προσώπου ή προσώπων. Αν αυτό ήταν ή όχι το νόημα του Παύλου, δεν μπορούμε να γνωρίζουμε με βεβαιότητα. Αλλά θα μπορούσε κάλλιστα να ήταν -- κάτι που αυτός ο συγγραφέας δεν μπορεί να πει με την ίδια σιγουριά από οποιαδήποτε άλλη ερμηνεία που του είναι γνωστή.

συμπέρασμα

Είτε το να «βαφτιστεί για τους νεκρούς» εμπίπτει στο προβλεπόμενο πεδίο εφαρμογής της «διδασκαλίας των βαπτίσεων» που αναφέρεται στην Εβρ. 6:2, σίγουρα δεν περιλάμβανε τη συγκατάθεση του βαπτίσματος αντιπροσώπου ή αντικαταστάτη για τους νεκρούς, όπως ασκείται από ορισμένες αιρετικές αιρέσεις στους πρώτους χριστιανικούς αιώνες και από τους Μορμόνους στην εποχή μας. Διότι οι γραφές καθιστούν σαφές ότι ο καθένας πρέπει να κριθεί και να ανταμειφθεί σύμφωνα με τα έργα του (Ματθ.16:27· Αποκ.2:23· 20:12, 13· 22:12) -- και με έργα

που γίνονται από τον καθένα το σώμα (2 Κορ. 5:10) -- όχι μετά θάνατον, ούτε στο σώμα κάποιου άλλου.

Βωμός ή Λογοκριτής; Κεφάλαιο 9:4

Η Αμερικανική Πρότυπη Έκδοση των Εβραίων 9:4 μιλάει για τα Άγια των Αγίων ότι «έχει ένα χρυσό θυσιαστήριο θυμιάματος» μαζί με την κιβωτό της διαθήκης» και άλλα αντικείμενα, αλλά στο περιθώριο, γράφει «Η, θυμιατήρι». Και η Έκδοση του Βασιλιά Τζέιμς και μερικές άλλες διαβάζουν "το χρυσό θυμιατήρι". πρόβλημα που είναι καλό να το αναγνωρίσουμε, είτε πιστεύουμε ότι εμείς ή άλλοι έχουμε τη λύση για αυτό είτε όχι.

Το πρόβλημα που δηλώθηκε

(1) Δεν αναφέρεται το «θυσιαστήριο του θυμιάματος» στον Άγιο Τόπο, όπως διακρίνεται από τα Άγια των Αγίων, στο αποδεκτό ελληνικό κείμενο των Εβραίων στις γραφές της Καινής Διαθήκης, ενώ είναι εξέχον χαρακτηριστικό στην Παλαιά Διαθήκη. κείμενο. (2) Δεν υπάρχει επίσης καμία αναφορά στο κείμενο της Παλαιάς Διαθήκης για ένα "χρυσό θυμιατήρι" είτε στον Ιερό Τόπο είτε στα Άγια των Αγίων της Σκηνής του Μαρτυρίου, όπως στο κείμενο των Εβραίων της Έκδοσης King James -- αν και χρησιμοποιήθηκε θυμιατήρι για το θυμίαμα από τον αρχιερέα «εντός του πέπλου» (Λευιτικό 16:12-13) -- δηλαδή μέσα στα Άγια των Αγίων, όπου έμπαινε μια φορά το χρόνο.

Όπως σχολιάζει ο Macknight, στις Αποστολικές Επιστολές του: «Ο απόστολος μπορεί [η υπογράμμιση, γιατί το ίδιο μπορεί να μην] έμαθε από τους ιερείς, ότι το θυμιατήρι που χρησιμοποιούσε ο αρχιερέας την ημέρα της εξιλέωσης ήταν από χρυσό και ότι Το άφησε στην εσωτερική σκηνή, τόσο κοντά στο πέπλο, ώστε, όταν επρόκειτο να λειτουργήσει τον επόμενο χρόνο, βάζοντας το χέρι του κάτω από το πέπλο μπορούσε να το τραβήξει για να το γεμίσει με αναμμένα κάρβουνα, πριν μπει στο πολύ ιερό μέρος για να κάψετε θυμίαμα, σύμφωνα με την κατεύθυνση, Λευιτ.16:12,13."

Αλλά, αν ναι (ακόμα και αν δεν υπάρχει απόδειξη γι' αυτό στη γραφή), υπάρχει ακόμη το κραυγαλέο γεγονός ότι κανένας «βωμός θυμιάματος» δεν αναφέρεται στους Εβραίους ως στον Άγιο Τόπο, όπως στο κείμενο της Παλαιάς Διαθήκης, και όχι αναφορά στο κείμενο της Παλαιάς Διαθήκης για ένα τέτοιο θυσιαστήριο που βρίσκεται εντός των Αγίων Τόπων. Και μένει ακόμα να αναζητήσουμε την απλούστερη εξήγηση που εξηγεί τα περισσότερα με τον πιο ικανοποιητικό τρόπο. Έτσι, ξεκινάμε με τα σχετικά κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης και μετά συνεχίζουμε από εκεί.

Σχετικά κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης

1. Έξοδος 25-27; 30:1-21 (συμπληρωματικό), Οδηγίες για την κατασκευή και τη χρήση της Σκηνής του Μαρτυρίου και των επίπλων και της αυλής του: (α) Ιερό ή Σκηνή (25:1-9). (β) Κιβωτός, με μαρτυρία τοποθετημένη σε αυτήν (25:10-16). (γ) Ελέους με χερουβίμ από πάνω, τοποθετημένο πάνω στην κιβωτό (25:17-22). (δ) Πίνακας ψωμιού επίδειξης (25:23-30). (ε) Κηροπήγιο, με τα λυχνάρια του (25:31-40). (στ) Κουρτίνες, για την κάλυψη της σκηνής του Μαρτυρίου (26:1-14). (ζ) Σανίδες, επικαλυμμένες με χρυσό, για τοίχους (26:15-30). (η) Πέπλο, για να χωρίζει τον Άγιο και τα Άγια, με την κιβωτό και το ελέητό της στον ΑΓΙΟΤΑΤΟ, και με

τραπέζι και κηροπήγιο «χωρίς το πέπλο» στη νότια και βόρεια πλευρά αντίστοιχα του ΑΓΙΟΥ ΤΟΠΟΥ (26 :31-35); ΟΘΟΝΗ για την πόρτα της Σκηνής (26:36-37) -- από την οποία μπήκε η σκηνή. Θυσιαστήριο ολοκαυτώματος, επικαλυμμένο με ορείχαλκο (27:1-8), για να τοποθετηθεί στην Αυλή της Σκηνής του Μαρτυρίου, μπροστά από την πόρτα της Σκηνής. Court of Tabernacle (27:9-19).

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟ: (α) Θυσιαστήριο θυμιάματος, επικαλυμμένο με χρυσό και τοποθετημένο "μπροστά από το πέπλο [NIV, "μπροστά από την κουρτίνα"] δηλαδή δίπλα στο [NIV, "πριν"] την κιβωτό της μαρτυρίας, μπροστά στο έλεος- κάθισμα που βρίσκεται πάνω από τη μαρτυρία» (30:1-10), που μπορεί να σημαίνει ότι ήταν επικεντρωμένος στον Άγιο Τόπο καθώς η κιβωτός και το ελέημο πιθανόν να ήταν στο κέντρο των Αγίων Τόπων -- επομένως, στο μπροστινό μέρος του σκηνή, η οποία ήταν ανάλογη με εκείνο το μέρος του «ναού του Κυρίου» όπου ο Ζαχαρίας, ιερέας (αλλά όχι αρχιερέας) και πατέρας του Ιωάννη του Βαπτιστή, έκαιγε θυμίαμα και όπου βρισκόταν το «θυσιαστήριο του θυμιάματος» (Λουκάς 1 :8-11) -- δηλαδή στον ΑΓΙΟ ΤΟΠΟ, όχι στα Άγια, όπου μπορούσε να μπει μόνο ο αρχιερέας. (β) Λεβή, φτιαγμένος από ορείχαλκο, τοποθετημένος έξω από τη Σκηνή της συνάντησης και μεταξύ αυτής και του θυσιαστηρίου (ολοκαυτώματος), για να πλένουν ο Ααρών και οι γιοι του (αρχιερέας και ιερείς) τα χέρια και τα πόδια τους πριν διακονήσουν είτε μέσα στη Σκηνή ή στο βωμό στο εξωτερικό (30:17-21).

2. Έξοδος 40:1-8, Οδηγίες για την εκτροφή της Σκηνής του Μαρτυρίου και την Τοποθέτηση των Επίπλων: (α) Οπίσθια Σκηνή της Σκηνής της συνάντησης (αντ. 1-2). (β) Τοποθετήστε την κιβωτό της μαρτυρίας στη Σκηνή του Μαρτυρίου, και τυλίξτε την με το ΠΕΠΛΟ (έναντι 3) -- το οποίο θα την έβαζε μέσα στο πέπλο και επομένως στο Τόπο των Αγίων. (γ) Φέρτε τραπέζι και κηροπήγιο (έναντι 4). (δ) Τοποθετήστε το χρυσό θυσιαστήριο για θυμίαμα μπροστά από την κιβωτό της μαρτυρίας (η οποία θα ήταν δίπλα στο πέπλο και πιθανότατα στο κέντρο αντί να βρίσκεται εκατέρωθεν του Αγίου Τόπου, όπως η κιβωτός πιθανότατα βρισκόταν στο κέντρο στα Άγια των Αγίων), και βάλτε το παραβάν της ΠΟΡΤΑΣ στη Σκηνή της Σκηνής της Συνάθροισης (έναντι 5) -- που θα έβαζε το τραπέζι, το κηροπήγιο και το θυσιαστήριο του θυμιάματος ανάμεσα στα δύο οθόνες ή μέσα στον Ιερό Τόπο. (ε) Τοποθετήστε το θυσιαστήριο του ολοκαυτώματος μπροστά από την πόρτα της Σκηνής του Μαρτυρίου (έναντι 6) -- που θα ήταν έξω από τη Σκηνή του Μαρτυρίου. (στ) Βάλτε το λεβιέ ανάμεσα στη Σκηνή της συνάντησης και στο θυσιαστήριο, και βάλτε νερό μέσα σε αυτό (εδ. 7). (ζ) Ρυθμίστε το ΓΗΠΕΔΟ τριγύρω και κρεμάστε την ΟΘΟΝΗ της πύλης (δηλαδή της πύλης) του γηπέδου (έναντι 8).

3. Έξοδος 40:17-33, Λογαριασμός Ανατροφής της Σκηνής της Σκηνής και Τοποθέτησης των Επίπλων της: (α) Η ίδια η ΣΚΗΝΗ ανατράφηκε (vs.17-19). (β) "Μαρτυρία" τοποθετήθηκε στην κιβωτό, ελέητρος τοποθετήθηκε από πάνω της, και τοποθετήθηκαν στη Σκηνή του Μαρτυρίου και καλύπτονταν με το ΠΕΠΛΟ (εδ. 20-21) -- διαχωρίζοντάς τους έτσι από αυτό που αναφέρεται στη συνέχεια. (γ) Τραπέζι (για ψωμί επίδειξης) τοποθετημένο στη Σκηνή της Σκηνής στη βόρεια πλευρά "χωρίς το πέπλο" (vs.22-23) -- δηλαδή στον Άγιο Τόπο, που χωρίζεται από τα Άγια των Αγίων με το πέπλο. (δ) Κηροπήγιο που τοποθετείται στη νότια πλευρά του Tabernacle απέναντι από το τραπέζι του ψωμιού επίδειξης στη βόρεια πλευρά (vs.24-25). (ε) Χρυσός βωμός για θυμίαμα τοποθετημένος στη σκηνή της συνάντησης "πριν από το πέπλο" (vs.26-27) -- δηλαδή, "μπροστά από το παραπέτασμα" (NIV) που χώριζε τον Άγιο Τόπο από τον Τόπο των Αγίων. (στ) Τοποθετήθηκε σήτα της θύρας (πόρτας) προς τη Σκηνή του Μαρτυρίου (έναντι 28) -- χωρίζοντας τον Ιερό Τόπο και τα επίπλά του από την αυλή έξω. (ζ) Θυσιαστήριο ολοκαυτώματος στημένο

στην πόρτα της Σκηνής του Μαρτυρίου (εδ.29) -- αλλά έξω από αυτήν. (η) Ο λεβιέ τοποθετείται μεταξύ της Σκηνής της συνάντησης και του θυσιαστηρίου, όπου ο Ααρών και οι υιοί του (αρχιερέας και ιερείς) έπλυναν τα χέρια και τα πόδια τους όταν έμπαιναν στη σκηνή της συνάντησης και όταν πλησίαζαν στο θυσιαστήριο (ολοκαυτώματος) vs.30-31); (i) ΑΥΛΗ γύρω από τη Σκηνή του Μαρτυρίου και το βωμό υψώθηκε, και η Οθόνη της πύλης της αυλής τοποθετήθηκε (έναντι 33).

Το Ελληνικό Κείμενο των Εβραίων 9:4

Η ελληνική λέξη που μεταφράζεται στις παλαιότερες εκδόσεις ως «θυμιατήρι» και στις περισσότερες νεότερες εκδόσεις ως «βωμός», είναι θυμιατέριον, από το thumiao, το θυμίαμα. Εμφανίζεται στην Καινή Διαθήκη μόνο σε αυτό το απόσπασμα, και στο LXX (ελληνική μετάφραση της Παλαιάς Διαθήκης) μόνο δύο φορές, στα Β' Χρονικών 26:19 και Ιεζεκιήλ 8:1, και και στα δύο μέρη αναφέρεται ότι κρατείται στο χέρι, και σε όλες τις εκδόσεις της Παλαιάς Διαθήκης για τις οποίες γνωρίζω ότι η μετάφραση σε αυτά τα αποσπάσματα είναι «θυμιατό». Επιπλέον, «Στις επιγραφές, τους παπύρους και την κλασική ελληνική, η έννοια του ντουμιατέριον φαίνεται να είναι θυμιατήρι» (Tyndale New Testament Commentaries [1960] σε Εβραίους 9:4).

Η συνήθης λέξη στο LXX για το «θυσιαστήριο», και στην Καινή Διαθήκη επίσης, είναι το thusiasterion, το οποίο αποτελεί ισχυρή περίπτωση για τη μετάφραση της άλλης λέξης ως «θυμιατό» στους Εβραίους καθώς και στα 2 Χρονικά και τον Ιεζεκιήλ, ως παλαιότερες εκδόσεις. Κάνω. Και, καθώς ο συγγραφέας των Εβραίων χρησιμοποιεί ως επί το πλείστον το LXX στις αναφορές και τα αποσπάσματα του από την Παλαιά Διαθήκη, η περίπτωση να μεταφραστεί το thumiaterion ως «θυμιατήρι» γίνεται ακόμα πιο ισχυρή. Στην πραγματικότητα, το Vine's Expository Dictionary of New Testament Words (New One-Volume Edition, 1952), ένα αξιόπιστο και ευρέως χρησιμοποιούμενο έργο, κάτω από το "CENSER" δεν αναφέρει καμία άλλη σημασία για την τελευταία ελληνική λέξη.

Ωστόσο, σε αντίθεση με αυτές τις σκέψεις, είναι το γεγονός ότι ο Φίλων (πεθαίνει περίπου το 50 μ.Χ.) και ο Ιώσηπος (πέθαινε περίπου το 95 μ.Χ.), αμφότεροι εν μέρει σύγχρονοι με τον συγγραφέα των Εβραίων και και οι δύο επισημασμένοι Εβραίοι συγγραφείς που χρησιμοποιούσαν τα ελληνικά, χρησιμοποίησαν τον θρυμματισμό όταν μιλούσαν για το χρυσό βωμό μαζί με το κηροπήγιο και το τραπέζι στον Άγιο Τόπο. Και αργότερα, δύο άλλοι συγγραφείς, ο Κλήμης ο Αλεξανδρινός (πέθαινε το 215 μ.Χ.) και ο Ωριγένης (μ.Χ. 185;-245;), έκαναν το ίδιο. Αυτό θα έδειχνε την πιθανότητα ότι η λέξη σήμαινε απλώς, ή τουλάχιστον είχε καταλήξει να σημαίνει, ένα όργανο ή ένα μέρος που συνδέεται με την προσφορά θυμιάματος, και έτσι θα μπορούσε να σημαίνει είτε ένα «θυμιατήρι» ή ένα «βωμό» που χρησιμοποιείται για το θυμίαμα, και ότι ο συγγραφέας των Εβραίων το χρησιμοποιεί με την τελευταία έννοια -- μια άποψη που αντικατοπτρίζεται στην πλειονότητα των σύγχρονων μεταφράσεων.

Επιπλέον, σύμφωνα με το Ελληνο-Αγγλικό Λεξικό της Καινής Διαθήκης του Thayer, τόσο ο Φίλων όσο και ο Ιώσηπος, που αναφέρθηκαν παραπάνω, χρησιμοποιούσαν το ντουμιατέριον και το ντουσιαστέριον εναλλακτικά για τον χρυσό βωμό του θυμιάματος -- άλλοτε το ένα και άλλοτε το άλλο. Επίσης, σύμφωνα με το The Expositor's Greek Testament, δύο ελληνικές μεταφράσεις της Εβραϊκής Παλαιάς Διαθήκης -- από τον Θεοδότωνα, περίπου στα μέσα του 2ου αιώνα μ.Χ. (πριν από το 160) και από τον Σύμμαχο, περίπου στις αρχές του 3ου αιώνα (δεκαετία 200 μ.Χ.) - -- και οι δύο χρησιμοποιούν thumiaterion για τον "βωμό του θυμιάματος" στην Έξοδο 31. (Η

αναφορά του κεφαλαίου, ωστόσο, είναι προφανώς τυπογραφικό λάθος και θα πρέπει να διορθωθεί για να διαβάσετε την Έξοδο 30 -- οι στίχοι 1-10 είναι το μέρος που ισχύει) .

Σύμφωνοι με αυτό που παραδεχθήκαμε παραπάνω ως πιθανότητα, πρέπει τώρα να σημειωθεί ότι ο Thayer λέει ότι το thumiaterion αναφέρεται σωστά σε "ένα σκεύος για τον υποκαπνισμό ή το κάψιμο θυμιάματος. Arndt & Gingrich, στο ελληνοαγγλικό τους Λεξικό της Νέας Διαθήκης και σε άλλα παλαιοχριστιανικά Η λογοτεχνία, ομοίως, λέει ότι η λέξη σημαίνει «κατάλληλα ένα μέρος ή δοχείο για το κάψιμο του θυμιάματος» και «συνήθως ένα θυμιατήρι», αλλά προσθέτουν: «Ωστόσο, Hb 9:4 βωμός θυμιάματος (όπως Hdt.2,162, Aelian, VH12,51, esp , στο Vocabulary of the Greek Testament Illustrated from the Papyri and Other non-Literary Sources, αναφέρουν αρκετές πηγές χρήσης του 2ου αιώνα, σε ορισμένες από τις οποίες αναφέρεται σε θυμιατήρι «προφανώς» και «σε πολλά πλαίσια, δεν μπορούμε πείτε αν το θυμιατήρι ήταν σταθερό ή κινητό» -- δηλαδή, αν θα θεωρούνταν ως βωμός ή ως θυμιατήριο σύμφωνα με τους προηγούμενους ορισμούς.

Το άθροισμα και η ουσία, λοιπόν, των προαναφερθέντων είναι ότι ο συγγραφέας των Εβραίων θα μπορούσε σίγουρα να είχε χρησιμοποιήσει την ελληνική λέξη που έκανε με την έννοια του «βωμού του θυμιάματος», αλλά δεν μπορεί να αποδείξει ότι το έκανε. Εάν το έκανε, ωστόσο, αυτό λύνει μόνο ένα πρόβλημα δημιουργώντας ένα άλλο: (1) Μας απαλλάσσει από το να αναρωτιόμαστε γιατί θα παρέλειπε την αναφορά ενός κομματιού από επίπλα σκηνης που αναφέρεται τόσο εξέχοντα όσο είναι στην Παλαιά Διαθήκη, και Αντικαταστήστε το "χρυσό θυμιατήρι" που δεν αναφέρεται καθόλου στις γραφές της Παλαιάς Διαθήκης ως επίπλωση της σκηνης του Μαρτυρίου. αλλά (2) συσχετίζει το «χρυσό θυσιαστήριο του θυμιάματος» με τον Άγιο Τόπο, ενώ οι γραφές της Παλαιάς Διαθήκης δίνουν τη θέση του ως το Άγιο Τόπο.

Έτσι, εκτός και αν μπορεί να υπάρξει μια τέτοια συσχέτιση με κάποια έννοια χωρίς να είναι φυσικά «στον Άγιον Τόπο», εξακολουθούμε να έχουμε μια αντίφαση μεταξύ του κειμένου των Εβραίων και των κειμένων της Παλαιάς Διαθήκης. Το κείμενο του εδαφίου Εβραίου 9:4 αναφέρει ότι τα Άγια των Αγίων «έχουν» ένα «χρυσό θυσιαστήριο θυμιάματος» (αν αυτή η μετάφραση είναι σωστή), ενώ τα στοιχεία της Παλαιάς Διαθήκης είναι συντριπτικά ότι ο θυσιαστήριος του θυμιάματος βρισκόταν στον Άγιο Τόπο. , δίπλα στο πέπλο το χωρίζει από τα Άγια των Αγίων, αλλά όχι «μέσα» στον ίδιο τον Άγιο.

Ως εκ τούτου, βρισκόμαστε αντιμέτωποι με το ερώτημα εάν η έκφραση «έχω (έχουσα) έναν χρυσό βωμό θυμιάματος» είναι αρκετά περιεκτική ή ευέλικτη ώστε να παραδεχθούμε την έννοια του ανήκειν κατά κάποιο τρόπο χωρίς απαραίτητα να την έχουμε μέσα. Ή μήπως απαιτεί να κατανοήσουμε τον συγγραφέα ως εννοώντας πέραν πάσης αμφιβολίας ότι ο «θυσιασμός του θυμιάματος» ήταν πράγματι μέσα στα Άγια των Αγίων; Η απάντηση σε αυτή την ερώτηση είναι κρίσιμη για οποιαδήποτε ικανοποιητική λύση στο πρόβλημα που τέθηκε στην αρχή αυτής της ανασκόπησης.

Μετά από λίγο προβληματισμό, φαίνεται απαραίτητο να παραδεχτούμε το ενδεχόμενο, ανεξάρτητα από το αν η πιθανότητα παραχωρείται ή όχι. Καθένας από εμάς έχει μια καρδιά, το σκώτι και τους πνεύμονες μέσα στην κοιλότητα του σώματος, και ομοίως χέρια και πόδια ως εξαρτήματα έξω από το σώμα. Και με την ίδια έννοια ο «χρυσός βωμός του θυμιάματος» σίγουρα

θα μπορούσε να θεωρηθεί παράρτημα των Αγίων των Αγίων, αν και όχι χωρικά μέσα σε αυτό. Και θα το παρατηρήσουμε αργότερα.

Αλλά, από τώρα, εξακολουθούμε να έχουμε το ερώτημα, ποια είναι η απλούστερη εξήγηση που εξηγεί περισσότερο με τον πιο ικανοποιητικό τρόπο; Και η απάντηση, όσον αφορά το καθένα, θα εξαρτηθεί κάπως από τη στάση του ατόμου απέναντι στις γραφές και τους ανθρώπινους συγγραφείς τους. Υπάρχουν δύο κύριοι τύποι προσέγγισης που θέλουμε να εξετάσουμε από την πλευρά εκείνων που πιστεύουν ότι το "βωμός του θυμιάματος" αντί για το "θυμιατό" είναι η σωστή μετάφραση στο απόσπασμα που εξετάζουμε, εκτός από δύο άλλους που δεν κέρδισαν ποτέ πολύ νόμισμα. Θα ξεκινήσουμε με το τελευταίο.

Προσπάθειες για την εξήγηση της φαινομενικής αντίφασης

1. Πιθανή αναφορά στο Ναό του Σολομώντα αντί για τη Σκηνή της Σκηνης (Α' Βασιλέων 7:48-50· 2 Χρονικών 4:19-22): Είναι αλήθεια ότι τα "θυμιατήρια" ("firepans," American Standard Version) αναφέρονται ως να υπάρχουν στο Solomon's Ναός, αλλά ως μέρος της πολυτελούς επίπλωσης του Αγίου Τόπου (εκτός αν είχαν αποθηκευτεί αλλού στον «οίκο του Θεού» αλλά χρησιμοποιήθηκαν στον Άγιο Τόπο και πιθανώς και αλλού) -- όχι σαν να βρίσκονται στα Άγια των Αγίων Τόπων, που ονομάζεται «ο χρησμός». Το τελευταίο δεν περιγράφεται μέχρι το 8ο κεφάλαιο της 1ης Βασιλέων και το 5ο κεφάλαιο των 2 Χρονικών, αντίστοιχα, και δεν αναφέρεται ότι έχει έπιπλα εκτός από την κιβωτό της διαθήκης και τα χερουβείμ που την καλύπτουν. (Βλέπε vs.6-8 και vs.7-8, αντίστοιχα, στα παραπάνω κεφάλαια.)

Τα στάσιμα έπιπλα για τον Άγιο Τόπο αναφέρονται ως (1) ο χρυσός βωμός, (2) τραπέζι με ψωμί επιδείξεων και (3) κηροπήγια (δέκα από αυτά αντί για ένα όπως στη Σκηνή του Μαρτυρίου, και βρίσκονται "πριν από το μαντείο" αντί να βρίσκεται στη νότια πλευρά όπως στη Σκηνή). Και τα αξεσουάρ αναφέρονται ως λουλούδια και λάμπες (εξαρτήματα ή άλλα ανταλλακτικά των φανοστάτη ή "κηροπήγια"), και λαβίδες, κύπελλα, ταμπακίερα, λεκάνες, κουτάλια και τζάκια ("θυμιατήρια", King James Version, "στάχτη τηγάνια" στο περιθώριο) -- όλο χρυσό. Τα περισσότερα από τα εξαρτήματα πιστεύεται ότι ήταν για χρήση σε σχέση με τη συντήρηση των λυχναριών και του βωμού του θυμιάματος, και πιθανώς του τραπεζιού του ψωμιού της έκθεσης.

Παρεμπιπτόντως, η εβραϊκή λέξη (machtah) που χρησιμοποιήθηκε στα προηγούμενα εδάφια και μεταφράστηκε είτε "θυμιατήρι" / "στάχτη λεκάνη" (KJV ή "firepan" (ASV), όχι σε αυτήν που εμφανίζεται στο 2 Χρονικών 26:19 και Ιεζεκιήλ 8: 11, δηλαδή μιγτέρεθ, μεταφρασμένο thumiaterion στο LXX και "censer" στις αγγλικές εκδόσεις. Τόπος του ναού του Σολομώντα, λοιπόν, αυτές οι περικοπές δεν προσφέρουν καμία βοήθεια για την αντιμετώπιση του προβλήματος των Εβραίων 9:2-4.

2. Wilson's Emphatic Diaglott (1864): Πρόκειται για ένα έργο που βασίζεται στην αναγραφή του ελληνικού κειμένου από τον Griesbach και σε διάφορες αναγνώσεις του χειρογράφου του Βατικανού, που ονομάζεται έτσι λόγω του ότι βρίσκεται στη Βιβλιοθήκη του Βατικανού τουλάχιστον από το 1481. Εβραίους 9:2, ο Wilson εξηγεί σε μια υποσημείωση ως εξής: «Η ανάγνωση του Βατικανού ΜΣ. Έχει υιοθετηθεί ως λύση μιας αναγνωρισμένης δυσκολίας και ως τέλεια εναρμονισμένη με την αφήγηση του Μωσαϊκού.» Και την αποδίδει ως εξής: «Επειδή ετοιμάστηκε μια σκηνή -- η πρώτη -- στην οποία βρίσκονταν και οι δύο λυχνοστάτες και το τραπέζι, και τα ψωμιά της παρουσίας, ΚΑΙ Ο ΧΡΥΣΟΣ ΒΩΜΟΣ ΤΟΥ ΘΥΜΙΑΜΑΤΟΣ

[προστέθηκαν κεφαλαία]. Αυτό ονομάζεται Άγιος Τόπος." Και παραλείπει την αναφορά στο στ. 4 στο ότι ο Τόπος των Αγίων "έχει ένα χρυσό θυμιατήρι".

Αυτό πράγματι εναρμονίζεται με την αφήγηση του Μωσαϊκού. Αλλά φαίνεται ότι αυτό είναι το μόνο ανάγνωσμα σε όλη την αφθονία των χειρογράφων που υπάρχουν. και οι Γουέστροκ και Χορτ, που τιμούσαν το Χειρόγραφο του Βατικανού πολύ υψηλά (πολύ υπερβολικά, πιστεύουν ορισμένοι), στην Καινή Διαθήκη τους στα ελληνικά, το συμπεριλαμβάνουν στη «Κατάλογο των Αξιοσημείωτων Απορριφθέντων Αναγνώσεων» αντί στο ελληνικό κείμενό τους. Ωστόσο, μαρτυρούν ότι χρησιμοποιεί την ελληνική λέξη θυμιατήριο» στο 9:2 και την παραλείπει στο 9:4. Έτσι, αυτό θέτει το Emphatic Diaglott του Wilson στο πλευρό εκείνων που θα μετέφραζαν τη λέξη «βωμός του θυμιάματος» καθώς και «θυμιατήριο». », σύμφωνα με τα συμφραζόμενα. Αλλά έχει τόσο απειροελάχιστη υποστήριξη που είναι εξαιρετικά επισφαλές να στηρίζουμε μια υπόθεση πάνω του.

(ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Αν και υπάρχουν πολλές πηγές για τις δύο επόμενες προσεγγίσεις για την επίλυση της φαινομενικής αντίφασης μεταξύ του κειμένου των Εβραίων 9:4 όπως συμβαίνει σε γενικά αποδεκτά ελληνικά αναγνώσματα και στα κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης για το θέμα, θα επιλέξουμε μόνο μία ως αντιπροσωπευτική των υπολοίπων στις αντίστοιχες κατηγορίες τους.)

3. The Cambridge Commentary on the New English Bible (1967): «Εξοδος 30:6 πείτε ότι [ο βωμός του θυμιάματος] στέκεται «μπροστά από το πέπλο... πριν από το κάθισμα του ελέους, και η Έξοδος 40:26 δείχνει ότι αυτό σημαίνει έξω από το πέπλο Ο συγγραφέας μας φαίνεται ότι ακολούθησε την Έξοδο.30:6 και νόμιζε ότι ο χρυσός βωμός ήταν μέσα στο πέπλο.

Αυτό ισοδυναμεί με το να πεις ότι «ο συγγραφέας μας» χρησιμοποίησε πράγματι το «έχω» με την έννοια ότι είχε το «βωμό του θυμιάματος» στα Άγια των Αγίων, αλλά παρεξήγησε τη γραφή της Παλαιάς Διαθήκης που ακολούθησε και επομένως έκανε λάθος. Αυτό, ωστόσο, δεν του δίνει καμία πίστη ότι ήταν είτε (α) θεόπνευστος (κάτι που πιθανότατα ο σχολιαστής, όντας φιλελεύθερος, δεν σκόπευε να κάνει), είτε (β) ο οξυδερκής μελετητής των γραφών της Παλαιάς Διαθήκης που κατά τα άλλα δείχνει η επιστολή του αυτός να είναι (αν όχι εμπνευσμένος). Είναι ισοδύναμο με το να πούμε ότι είτε (1) δεν ήξερε ότι οι γραφές της Παλαιάς Διαθήκης αντιπροσωπεύουν το θυσιαστήριο του θυμιάματος σαν να βρισκόταν στον Άγιο Τόπο αντί στα Άγια των Αγίων, είτε γνωρίζοντας ότι μερικά από αυτά το γνωρίζουν, (2) θεώρησε ότι έκαναν λάθος -- ένα από τα οποία είναι σίγουρα αδιανόητο εάν υπάρχει κάποια λύση διαφορετικά -- κάτι που είμαστε πεπεισμένοι ότι υπάρχει. Σίγουρα, λοιπόν, η εξήγηση που δόθηκε παραπάνω πρέπει να απορριφθεί κατηγορηματικά.

(ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Το επόμενο απόσπασμα είναι ένα απόσπασμα μιας μεγάλης παραγράφου στο πρωτότυπο, αλλά εδώ θα χωριστεί σε πολλές υποπαραγράφους για μεγαλύτερη ευκολία διαχωρισμού και κατανόησης της διαδοχής των σκέψεών της. Ενώ, επίσης, ευνοεί τη μετάφραση του "βωμού του λιβανιού" αντί για "λογοκρισία", παρουσιάζει μια τελείως διαφορετική λογική, που δεν έχει τις απαραίδεκτες ιδιότητες αυτού που παρουσιάστηκε παραπάνω, είτε είναι απολύτως ακριβές σε όλες τις λεπτομέρειες είτε όχι. Υποστηρίζει σθεναρά την υπόθεσή της, από διάφορες οπτικές γωνίες, και συνιστάται για σοβαρή εξέταση πριν είτε αποδεχτεί είτε απορρίψει την κύρια ώθηση και τη διατριβή του.

4. The Pulpit Commentary (1950) ανατύπωση): «Ανάμεσα τους [το τραπέζι με το ψωμί της έκθεσης και το χρυσό κηροπήγιο], κοντά στο πέπλο στεκόταν ο χρυσός βωμός του θυμιάματος, ο οποίος, ωστόσο, δεν αναφέρεται εδώ ως μέρος των επίπλων του η «πρώτη σκηνή», που συνδέεται με τη «δεύτερη», για λόγους που θα φανούν. του ιερού τόπου (Εξ. 36:37) που θεωρείται ως το πρώτο Το εσωτερικό ιερό πίσω από το πέπλο λέγεται ότι έχει (ηχούσα) στην πρώτη θέση «χρυσό θυμιατήρι», όπως μεταφράζεται η λέξη θυιατήριον στο AV. (έτσι και στο Vulgate, thuribulum).

"Αλλά σημαίνει σίγουρα, "χρυσός βωμός θυμιάματος", αν και βρίσκεται τοπικά έξω από το πέπλο. Γιατί (1) διαφορετικά δεν θα υπήρχε καμία αναφορά σε αυτό το βωμό, που ήταν τόσο σημαντικό στο συμβολισμό της Σκηνής του Μαρτυρίου, και έτσι εξέχουσα θέση στην Πεντάτευχο, από την οποία λαμβάνεται όλη η περιγραφή.

«(2) Η εναλλακτική άποψη ότι είναι θυμιατήρι που προορίζεται για τη χρήση του αρχιερέα όταν μπήκε πίσω από το πέπλο την Ημέρα του Εξιλέωσης, δεν έχει καμία υποστήριξη από την Πεντάτευχο, στην οποία κανένα τέτοιο θυμιατήρι δεν αναφέρεται ως μέρος του Τα όρθια έπιπλα της σκηνής του μαρτυρίου, και για κανένα χρυσό δεν γίνεται λόγος, ούτε, αν ήταν έτσι, θα είχε τοποθετηθεί, περισσότερο από το θυσιαστήριο του θυμιάματος, μέσα στο πέπλο, αφού το ζητούσε ο αρχιερέας πριν από αυτόν. μπήκε.

«(3) Αν και η ίδια η λέξη, θυμιατέριον, σημαίνει ασφαλώς «θυμιατήριον» και όχι «βωμός θυμιάματος», στο LXX., ωστόσο στους ελληνοιστικούς συγγραφείς είναι διαφορετικά. λέγετε πάντα τον βωμό του θυμιάματος χρουσουν και η γλώσσα της Επιστολής είναι ελληνοιστική.

"(4) Η διατύπωση δεν υπονοεί κατ' ανάγκη ότι αυτό για το οποίο γίνεται λόγος ήταν τοπικά μέσα στο πέπλο: δεν λέγεται (όπως όταν γίνεται λόγος για το πραγματικό περιεχόμενο της «πρώτης σκηνής» και της κιβωτού) όπου (en he) , αλλά η ύπαρξη (exousa), που σημαίνει μόνο ότι ανήκει σε αυτήν), καθώς συνδέεται με τον συμβολισμό της, αν και όχι στην πραγματικότητα μέσα της, με τον ίδιο τρόπο (για να χρησιμοποιήσω μια σπιτική απεικόνιση. δίνεται από τον Delitzsch) καθώς η πινακίδα ενός καταστήματος ανήκει στο κατάστημα και όχι στο δρόμο.

"Πράγματι, έτσι θεωρείται στην Παλαιά Διαθήκη. Βλέπε Εξ. 40:5, «Θα στήσεις το χρυσό θυσιαστήριον για το θυμιάμα μπροστά στην κιβωτό της μαρτυρίας», επίσης Εξ. 30:6, «Μπροστά στο έλεος -κάθισμα που βρίσκεται πάνω από τη μαρτυρία» και 1 Βασιλέων 6:22, «Το θυσιαστήριον που ήταν δίπλα στο μαντείο», βλ. στα οράματα του ουράνιου ναού που βασίζονται στον συμβολισμό του γήινου, ο βωμός του θυμιάματος συνδέεται με τον Θείο θρόνο.

«Και συνδέθηκε έτσι και στην τελετή της σκηνής του Μαρτυρίου. Ο καπνός του θυμιάματος που προσφερόταν καθημερινά πάνω του υποτίθεται ότι διαπερνούσε το πέπλο στα άγια των αγίων, αντιπροσωπεύοντας τη γλυκιά οσμή της μεσιτείας ενώπιον του ίδιου του ελέους. την Ημέρα του Εξιλέωσης, όχι μόνο έπαιρνε το θυμιάμα του από τον αρχιερέα μέσα στο πέπλο, αλλά και αυτό, καθώς και το ελέησμα, ραντίστηκαν με το εξιλαστήριο αίμα».

Παρατηρήσεις σχετικά με τα προηγούμενα από το σχολιασμό του άμβωνα

1. Γιατί επιλέχθηκε να Αντιπροσωπεύει την Τάξη του; Τα προαναφερθέντα παρουσιάστηκαν επειδή η κύρια ώθησή τους, όχι απαραίτητα όλες οι λεπτομέρειες, είναι μια από τις πιο διεξοδικά και πειστικά επιχειρηματολογικές παρουσιάσεις στην κατηγορία τους που εξετάστηκαν για αυτήν

τη μελέτη, και η βασική της διατριβή παρουσιάζεται από έναν αριθμό πολύ αξιοσέβαστων σχολίων ως πρακτικά εαυτό -εμφανές. Αναφέρουμε δύο.

(1) The Expositor's Bible: «Σε αυτόν [το Αγιάτο Τόπο] ανήκε ο βωμός του θυμιάματος (γιατί έτσι πρέπει να διαβάσουμε στον τέταρτο στίχο, αντί για «χρυσό θυμιατήρι»), αν και η πραγματική του θέση ήταν στο εξωτερικό ιερό [Στάθηκε μπροστά στο πέπλο για να πάρει ο αρχιερέας το θυμιάμα από αυτό, χωρίς το οποίο δεν του επέτρεπαν να μπει στο πιο άγιο και όταν βγήκε, το ράντισε με αίμα το ίδιο το πιο ιερό μέρος».

(2) Η επιστολή προς τους Εβραίους, του Charles R. Erdman: «Ο συγγραφέας αναφέρει τον «χρυσό βωμό του θυμιάματος» ότι ανήκει στα Άγια των Αγίων λόγω της στενής σχέσης του με αυτό το πιο ιερό μέρος στην αρχαία τελετουργία. αντιπροσώπευε τη λατρεία, τα Άγια των Αγίων συμβόλιζαν την εκδήλωση του Θεού.

Είναι δίκαιο, ωστόσο, να πούμε ότι υπάρχει ένας αριθμός μεταφράσεων που δεν υποστηρίζουν την προαναφερθείσα θέση, αλλά μάλλον αυτή του σχολίου του Cambridge για τη Νέα Αγγλική Βίβλο, που παρουσιάζεται παραπάνω πριν παραθέσουμε από το The Pulpit Σχολιασμός. Αντί να μεταφράσουν την ελληνική λέξη echousa («έχω»), αντικαθιστούν μια ερμηνευτική λέξη ή φράση, όπως Goodspeed (ο βωμός του θυμιάματος «στάθηκε» στα Άγια των Αγίων), Moffatt (το Άγιο Τόπο «που το περιέχει), Good News Bible (ήταν "στον Άγιο Τόπο", Νέα Αγγλική Βίβλος ("εδώ" ήταν ο βωμός του θυμιάματος "πέρα από τη δεύτερη κουρτίνα") -- μια λίστα που θα μπορούσε να επεκταθεί.

Αλλά μεταξύ αυτών που αποδίδουν το echousa κυριολεκτικά, και επομένως ως "έχοντας" (ή "είχε"), όπως ερμηνεύεται από το The Pulpit Commentary και άλλα της κατηγορίας του, είναι, με αλφαβητική σειρά, η Amplified New Testament, American Standard Version, Berry's Interlinear, Emphatic Diaglott (αν και παραλείπει είτε τον «χρυσό βωμό του θυμιάματος» ή το «χρυσό θυμιατήρι» από τη λίστα που λέγεται ότι έχει ο Τόπος των Αγίων), Jerusalem Bible, King James Version, Living Oracles, Marshall's Interlinear, New American Standard Bible, New International Έκδοση, New King James Bible, Revised Standard Version, Rotherham, Weymouth -- επίσης μια λίστα που θα μπορούσε να επεκταθεί.

2. Δηλώσεις που υπόκεινται σε πρόκληση. Μερικές δηλώσεις του παραπάνω αποσπάσματος από το Σχόλιο του Άμβωνα, αν και δεν αποτελούν την ουσία της κύριας ώθησής του, ωστόσο προκαλούν αμφισβήτηση, αν όχι πρόκληση. Και είναι δίκαιο να επιστήσουμε την προσοχή σε αυτούς με βάση τη βιβλική αρχή, «Αποδείξτε τα πάντα· κρατήστε σταθερά το καλό» (Α' Θεσσαλονικείς 5:21).

(1) Στο επιχείρημα (2) αναφέρεται ότι εάν ένα χρυσό θυμιατήρι είχε δεσμευτεί για χρήση του αρχιερέα πίσω από το πέπλο την Ημέρα του Εξιλέωσης, δεν θα «είχε τοποθετηθεί, περισσότερο από το θυσιαστήριο του θυμιάματος, μέσα στο πέπλο, αφού ο αρχιερέας το ζήτησε πριν μπει».

Στην αρχή, παραθέσαμε τον Macknight να λέει ότι ο συγγραφέας των Εβραίων «ίσως έμαθε από τους ιερείς ότι το θυμιατήρι που χρησιμοποιούσε ο αρχιερέας την ημέρα της εξιλέωσης ήταν από χρυσό και ότι το άφησε στην εσωτερική σκηνή. κοντά στο πέπλο, που, όταν επρόκειτο να λειτουργήσει τον επόμενο χρόνο, βάζοντας το χέρι του κάτω από το πέπλο μπορούσε να το

τραβήξει για να το γεμίσει με αναμμένα κάρβουνα πριν μπει στον ιερότερο τόπο για να θυμιάσει». Και υπογραμμίσαμε τη λέξη του «μπορεί», λέγοντας ότι το κάναμε επειδή, ομοίως, μπορεί να μην το έμαθε.

Τώρα με την ίδια λογική, πρέπει να πούμε ότι, ενώ το θυμιατήρι μπορεί να μην ήταν αποθηκευμένο στα Άγια των Αγίων κοντά στο πέπλο, έτσι ώστε να το τραβούσε ο αρχιερέας βάζοντας το χέρι του κάτω από το πέπλο και φτάνοντας το είναι σίγουρα πάρα πολύ για να πούμε ότι δεν θα είχε αποθηκευτεί εκεί «αφού ο αρχιερέας το ζήτησε πριν μπει». Διότι μπορεί να το είχε αποκτήσει με τον τρόπο που ανέφερε ο Μακνάιτ, προτού μπει και κάψει πάνω του θυμίαμα, σε περίπτωση που αποθηκευόταν έτσι.

(3) Στο επιχείρημα (3) προτείνεται ότι εφόσον η γλώσσα της προς Εβραίους επιστολής είναι «ελληνιστική», και οι ελληνιστικοί συγγραφείς όπως ο Φίλωνας και ο Ιώσηπος, καθώς και ο Κλήμης ο Αλεξανδρινός και ο Ωριγένης, «πάντα να αποκαλούν τον βωμό του θυμιάματος Θουμιατέριον. *chrusoun*», ο συγγραφέας του εβραϊκού *s* θα έκανε το ίδιο αντί να χρησιμοποιήσει το *thumiaterion* με την έννοια του «θυμιατηρίου» όπως έκανε ο LXX, σαν το ίδιο το LXX να μην ήταν ελληνιστικό, όπως ήταν.

Η λέξη "Ελληνιστικός" προέρχεται από τον Έλληνα, τον μυθολογικό πρόγονο των Ελλήνων, ή Ελλήνων, που έζησε αρχικά στην Ελλάδα, ή Ελλάς (η ελληνική λέξη για την Ελλάδα). Και μια άλλη λέξη που έχει την ίδια παράγωγη είναι η Ελληνική." Αυτοί οι δύο όροι, όπως εφαρμόζονται στη γλώσσα, τον πολιτισμό και τα παρόμοια, αναφέρονται σε τέτοιους σε δύο ιστορικές περιόδους που χωρίστηκαν από την κατάκτηση του Μεγάλου Αλεξάνδρου τον 4ο αιώνα π.Χ. προηγουμένως αναφέρεται ως Ελληνικό ή κλασικό, και το τελευταίο που ονομαζόταν ελληνιστικό Το LXX χρονολογούσε τον Μέγα Αλέξανδρο περισσότερο από έναν αιώνα και ήταν μια ελληνιστική μετάφραση με την έννοια που μόλις αναφέρθηκε.

Αλλά το «ελληνιστικό» μπορεί να χρησιμοποιήθηκε από το The Pulpit Commentary σε αντίθεση με το «Εβραϊστικό», που αφορά τους «Ελληνιστές» ή τους Έλληνες, σε αντίθεση με τους «Εβραϊστές» ή τους Εβραίους. Στις Πράξεις 6:1 αναφέρουμε τους «Ελληνιστές» (Γραικούς) που διακρίνονται από τους «Εβραίους» -- οι πρώτοι ήταν Εβραίοι της διασποράς και του ελληνικού πολιτισμού και γλώσσας, και οι δεύτεροι ήταν Εβραίοι της Παλαιστίνης, των οποίων ο πολιτισμός ήταν βασικά εβραϊκή και τα εβραϊκά (αραμαϊκά) τη μητρική τους γλώσσα. Το LXX ήταν από μόνο του μια μετάφραση από Ελληνιστές, για να τεθεί η εβραϊκή σκέψη των γραφών της Παλαιάς Διαθήκης στην ελληνιστική ή ελληνική γλώσσα.

Οι ελληνιστές που μετέφρασαν το LXX ήταν πιο κοντά στην Ελληνική περίοδο από τον συγγραφέα της Εβραϊκής και τους συγχρόνους του και μπορεί να είχαν στενότερη συγγένεια με την κλασική ελληνική παρά με την Κοινή ελληνική της περιόδου της Καινής Διαθήκης. Ωστόσο, το LXX ήταν εντούτοις η Παλαιά Διαθήκη των Εβραίων καθώς και των Εθνικών Χριστιανών του πρώτου αιώνα μ.Χ., και ήταν τόσο εξοικειωμένοι με αυτό που ο συγγραφέας των Εβραίων το χρησιμοποιούσε κατά κύριο λόγο. Έτσι, δεν φαίνεται να διακυβεύονται πολλά για το αν ήταν ελληνιστής σε αντίθεση με το ότι ήταν είτε «Ελληνικός» ή «Εβραίος».

Επιπλέον, να θυμάστε ότι κάτω από τη λεζάντα «Το Ελληνικό Κείμενο των Εβραίων 9:4», επιστήσαμε την προσοχή στο γεγονός ότι ο ελληνιστικός συγγραφέας Ιώσηπος αναφέρεται από

τον Thayer ότι χρησιμοποιεί το thumiaterion, τη λέξη στο εδάφιο Εβραίους 9:4, και για τα δύο «θυμιατήρι». Και ο βωμός του θυμιάματος ακυρώνει τελείως το επιχείρημα του The Pulpit Commentary που αναφέρθηκε παραπάνω κατά της κατανόησης του θυμιατηρίου, επειδή οι Εβραίοι είναι μια ελληνιστική Επιστολή η ίδια η λέξη.

4. Αρχικά μπορεί να φαίνεται ότι το επιχείρημα (4) παραπάνω είναι και αυτό από μόνο του λίγο τραβηγμένο. Αλλά όσο περισσότερο σκέφτεται κανείς τη λέξη «έχω», τόσο περισσότερο γίνεται φανερό ότι μπορεί πράγματι να χρησιμοποιηθεί ως «ανήκει σε» χωρίς να υποδηλώνει καθόλου τη φυσική τοποθεσία. Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, ο καθένας μας έχει μια καρδιά, το συκώτι και το στομάχι, τα οποία βρίσκονται μέσα στην κοιλότητα του φυσικού σώματος, αλλά και πόδια και χέρια, τα οποία είναι προσαρτήματα του σώματος αλλά δεν βρίσκονται στο εσωτερικό του με τα όργανα που μόλις ονομάστηκαν. Οι περισσότεροι άνθρωποι «έχουν» επίσης υπάρχοντα που δεν είναι καν εξαρτήματα -- όπως σπίτια ή γη ή αυτοκίνητα, ή οτιδήποτε άλλο. Έτσι, η "οικιακή απεικόνιση του Delitzsch" ενός καταστήματος που "έχει" μια πινακίδα που ανήκει στο κατάστημα και όχι στο δρόμο, αν και είναι έξω από το κατάστημα, γίνεται μια πολύ εύστοχη απεικόνιση του πώς θα μπορούσε να ανήκει ο "χρυσός βωμός του θυμιάματος". στα Άγια των Αγίων, αν και όχι σε αυτό -- δηλαδή, λόγω της στενής σχέσης μεταξύ τους, που εξηγείται στις γραφές.

Και αυτό φαίνεται να καθιστά αδιαμφισβήτητο και επιτακτικό, το συμπέρασμα και την έμφαση της Ελληνικής Διαθήκης του Εκθέτη, ότι η αλλαγή από το «όπου» στο εδάφιο Εβραίους 9:2 στο «έχοντας» στο 9:4, δεν είναι τυχαία, αλλά σκόπιμη και ουσιαστική, καθώς ακολουθεί:

"Όπως έχει συχνά παροτρυνθεί, είναι απίστευτο ότι στην περιγραφή των επίπλων της σκηνής δεν πρέπει να γίνεται αναφορά στον βωμό του θυμιάματος. Η δυσκολία έγινε αισθητή όσον αφορά τη θέση που του ανατέθηκε εδώ, γιατί στην πραγματικότητα βρισκόταν έξω από το πέπλο, και ο συγγραφέας έχει κατηγορηθεί για λάθος, αλλά η αλλαγή από το en he [όπου], στο echousa [έχω] είναι σημαντική και δείχνει ότι δεν ήταν ακριβώς οι τοπικές του σχέσεις, αλλά οι τελετουργικοί του συσχετισμοί, «τους, στενή σχέση με τη διακονία των Αγίων των Αγίων την ημέρα της εξιλέωσης, για την οποία μιλάει» (Davidson ο βωμός τους ήταν πράγματι τόσο αυστηρά συνδεδεμένος με το Sancta Sanctorum που στις οδηγίες που δόθηκαν αρχικά για την κατασκευή του, αυτό μεταφέρθηκε). έξω (Εξοδος 30:1-6). στον Κύριο».

Χρειάζεται επίσης να σημειωθεί με αναφορά στο στ. 10, ότι στο σύνολό του λέει: «Και ο Ααρών θα κάνει εξιλέωση πάνω στα κέρατά του [του θυσιαστηρίου του θυμιάματος] μια φορά το χρόνο, με το αίμα της προσφοράς για την αμαρτία εξιλέωσης μία φορά το χρόνο θα κάνει εξιλέωση για [περιθώριο, Ή, επάνω] σε όλες τις γενεές σας· είναι πολύ άγιο στον Ιεχωβά». Αυτό ήταν παρόμοιο με αυτό που γινόταν στα ίδια τα Άγια των Αγίων σε σχέση με το ιλαστήριο, όπου έκαιγαν επίσης θυμίαμα (Λευιτικό 16:11-14,15-16).

Επιπλέον, στο Λευιτικό 4 αναφέρεται ότι για αμαρτίες που διέπραξε άθελά του ο αρχιερέας ή η εκκλησία (προφανώς κατά τη διάρκεια του έτους μεταξύ των ετήσιων ημερών της εξιλέωσης, όταν δεν μπορούσε να εισέλθει στα Άγια των Αγίων), το αίμα του ζώου που προσφέρθηκε για αμαρτία να μεταφερθεί μέσα στη σκηνή της συνάντησης από τον χρισμένο ιερέα, ραντισμένο μπροστά από το πέπλο (που χωρίζει τα Άγια και τα Άγια των Αγίων) και να βάλει «πάνω στα κέρατα του θυσιαστηρίου του γλυκού θυμιάματος ενώπιον του Ιεχωβά, που είναι στη σκηνή της συνάντησης»

(vs.1-12, 13-26). Αυτό πάλι ήταν παρόμοιο με αυτό που έγινε στα ίδια τα Άγια των Αγίων σε σχέση με το ελέησμα, όπου έκαιγαν επίσης θυμίαμα (Λευιτικό 16:11-14, 15-16).

Επιπλέον, στο Λευιτικό 4 αναφέρεται ότι για αμαρτίες που διέπραξε άθελά του ο αρχιερέας ή η εκκλησία (προφανώς κατά τη διάρκεια του έτους μεταξύ των ετήσιων ημερών της εξιλέωσης, όταν δεν μπόρεσε να μπει στα Άγια των Αγίων), το αίμα του ζώου που προσφέρθηκε για αμαρτία. μέσα στη σκηνή της συνάντησης από τον χρισμένο ιερέα, ραντίστηκε μπροστά από το πέπλο (που χωρίζει τα Άγια και τα Άγια των Αγίων) και έβαλε «πάνω στα κέρατα του θυσιαστηρίου του γλυκού θυμιάματος ενώπιον του Ιεχωβά, που είναι στη σκηνή της συνάντησης» (εδ. 1-12, 13-26). Αυτό πάλι ήταν παρόμοιο με αυτό που έγινε στα ίδια τα Άγια των Αγίων σε σχέση με το ελέησμα, όπου έκαιγαν επίσης θυμίαμα (Λευιτικό 16:11-14, 15-16).

Κανένα άλλο έπιπλο στον Άγιο Τόπο δεν λέγεται ότι έχει τόση συγγένεια, τόσα πολλά κοινά, με τον Άγιο Τόπο.

Συμπέρασμα και εξήγηση

Ως αποτέλεσμα του σωρευτικού αντίκτυπου των παραγόντων που διαπιστώθηκε ότι έχουν σχέση με το υπό εξέταση θέμα, ο συγγραφέας αυτής της ανασκόπησης έπρεπε να αντιστρέψει την πεποίθηση με την οποία ξεκίνησε. Ξεκίνησε με την πεποίθηση ότι στο εδάφιο Εβραίου 9:4 η απόδοση του «χρυσού θυμιατηρίου» (King James Version) είναι προτιμότερη από εκείνη του «χρυσού βωμού θυμιάματος» (American Standard Version). (Παρεμπιπτόντως, δεν υπάρχει "το" στο ελληνικό κείμενο, έτσι ώστε το "α) να είναι απολύτως επιτρεπτό.) Αναγνώρισε την πιθανότητα να μεταφραστεί το thumiaterion είτε ως "θυμιατήριο" είτε ως "βωμός του θυμιάματος", ανάλογα με το πλαίσιο. Αλλά θεώρησε το γεγονός ότι ο συγγραφέας των Εβραίων χρησιμοποιούσε το LXX κυρίως στα παραθέματά του και στους υπαινιγμούς του από τα γραπτά της Παλαιάς Διαθήκης και ότι η μόνη χρήση στο LXX του thumiaterion ήταν για «θυμιατήριο», έκανε πιθανό ότι αυτό ήταν και το χρήση του στο εδάφιο Εβραίου 9:4. Ότι θεώρησε ότι ήταν η απλούστερη εξήγηση που εξηγεί τα περισσότερα, με τον πιο ικανοποιητικό τρόπο.

Και ο Robert Milligan, ο οποίος συμμετείχε στη διαμόρφωση της προηγούμενης ερμηνείας μου, στο σχόλιό του για τους Εβραίους που δημοσιεύθηκε το 1875, το οποίο εξακολουθεί να είναι ένα από τα καλύτερα διαθέσιμα, τότε το θέμα μας ήταν πολύ αμφιλεγόμενο και προσπάθησε να εκπροσωπήσει όλες τις κύριες απόψεις δίκαια, ολοκλήρωσε λέγοντας: «Σε γενικές γραμμές, συμφωνώ με τον Alford, και θα μπορούσα να πω με την πλειοψηφία των σχολιαστών τόσο αρχαίων όσο και σύγχρονων, ότι η «ισορροπία κλίνει προς την ερμηνεία του θυμιατού· αν και δεν αισθάνομαι σε καμία περίπτωση ότι η δυσκολία έχει αφαιρεθεί πλήρως και θα χαιρετούσα με χαρά κάθε νέα λύση που θα μπορούσε να την ξεκαθαρίσει ακόμα περισσότερο.»

Είναι πεποίθησή μου ότι στην έρευνά μου αυτή τη φορά, η οποία είναι πολύ πιο εκτεταμένη από ό,τι είχα κάνει ποτέ ή θα μπορούσε να πάρει χρόνο πριν ή ακόμα και να περιμένα τώρα, και βρίσκοντας δεδομένα που δεν αναφέρονται από τον Milligan, μπορεί να έχω ανακαλύψει λεπτομέρειες που δεν είχαν έρχονται στην προσοχή του -- λεπτομέρειες που θα ανέτρεπαν την ισορροπία για εκείνον όπως και για μένα. Αυτά με κάνουν πιο άνετο τώρα με την ερμηνεία του «βωμού» -- αλλά όχι τόσο συνδεδεμένη με αυτήν που περαιτέρω πληροφορίες για το αντίθετο δεν θα μπορούσαν να ανατρέψουν την ισορροπία πίσω στην ερμηνεία του «θυμιατηρίου». Και μοιράστηκα τα εν λόγω δεδομένα σε αυτήν την κριτική για να τα εξετάσει και να αξιολογήσει ο

αναγνώστης για τον εαυτό του, όχι για να προσπαθήσω να του επιβάλλω την πειθώ που μόλις έφτασα. Επιπλέον, αντί να δίνω απλώς τα συμπεράσματά μου, έχω γράψει κάτι από τη διαδικασία της δικής μου έρευνας και συλλογισμού για ό,τι αξίζει.

Ωστόσο, για να γίνει αυτό, χρειάστηκε πολύ περισσότερος χώρος από ό,τι αναμενόταν στην αρχή, γιατί τότε είχα χαράξει κάπως μόνο τη διαδρομή που θα ακολουθούσα, όχι τις λεπτομέρειες που θα συμπεριέλαβα καθώς ανακάλυψα ποιες για μένα ήταν σημαντικές για αξιολόγηση. Επιπλέον, μέρη του μπορεί να είναι πολύ λεπτομερή και/ή τεχνικά για τα συμφέροντα ορισμένων. Αλλά αυτό περιλαμβάνεται για τον δικό μου δίσκο καθώς και προς όφελος οποιουδήποτε άλλου μπορεί να ενδιαφέρεται για αυτό.

Θα μπορούσε επίσης να αναφερθεί ότι συχνά έβρισκα υλικό που θα ήταν χρήσιμο σε ενότητες που είχαν ήδη γραφτεί, και επέστρεφα και το χρησιμοποίησα εκεί. Αυτό σημαίνει ότι ορισμένες σκέψεις αντικατοπτρίζονται νωρίτερα στην ανασκόπηση από ό,τι προέκυψαν στη διαδικασία της έρευνας και της πρωτότυπης γραφής. Σε περίπτωση που κάποια στοιχεία φαίνεται να επικολλώνται κάπου αντί να ενσωματώνονται με τα υπόλοιπα, αυτό που μόλις αναφέρθηκε μπορεί να είναι ο λόγος για αυτό.

Με αυτές τις εξηγήσεις, ελπίζουμε ότι ο σοβαρός μαθητής θα διαβάσει και θα συλλογιστεί τα παραπάνω πολλές φορές -- γιατί μπορεί να είναι πάρα πολύ για να χωνευτεί σε μια ανάγνωση.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ

Σύννοση και Σύγκριση Επιλογών Ερμηνείας

Αυτό γίνεται για να γίνει μια συνοπτική παρουσίαση των απόψεων που έχουν ήδη συζητηθεί και τεκμηριωθεί, προκειμένου να τεθούν στο επίκεντρο για ευκολότερη σύγκριση και αξιολόγηση -- δύο που αφορούν την ερμηνεία του «χρυσού θυμιατηρίου» και τρεις που αφορούν την ερμηνεία του «χρυσού βωμού του θυμιάματος».

1. Ερμηνεία «Χρυσού Θυμιατηρίου», Αναφορά στη Σκηνή: (α) Θα προτιμούσα γλωσσικά στην Ελληνική ή την Κλασική Ελληνική, αλλά όχι στην Ελληνιστική Ελληνική όπως προηγουμένως υπέθεταν ορισμένοι -- συμπεριλαμβανομένου του εαυτού μου πριν από την παρούσα εκτενή έρευνα. (β) παραλείπει οποιαδήποτε αναφορά στο "χρυσό βωμό του θυμιάματος" οπουδήποτε στη σκηνή του Μαρτυρίου, ενώ εμφανίζεται ευδιάκριτα στα κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης (γ) κανένα θυμιατήρι δεν αναφέρεται σε κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης ή σε άλλα ιστορικά αρχεία που έχω δει να αναφέρονται ως όντας έπιπλα «στα Άγια» και κανένα από τον χρυσό που αναφέρεται ότι χρησιμοποιήθηκε σε αυτό. Εκτός και μέχρις ότου προσκομιστούν ιστορικά στοιχεία υπέρ της, αυτή η ερμηνεία πρέπει τώρα να θεωρείται εικαστική και επομένως λιγότερο από ικανοποιητική.

2. Ερμηνεία του «Χρυσού Θυμιατηρίου», σε Πιθανή Αναφορά στον Ναό του Σολομώντα Αντί για τη Σκηνή: Αλλά (α) ο συγγραφέας των Εβραίων δεν κάνει προφανή αναφορά στη δομή του ναού, αλλά στη σκηνή που «στίγθηκε» από τον άνθρωπο (8:2) και «κατασκευάστηκε» από τον Μωυσή (8:5). και (β) και δεν γίνεται καμία αναφορά στις γραφές του ναού "μαντείο" (Αγιώτατος Τόπος) ότι έχει έπιπλα εκτός από την κιβωτό της διαθήκης και τα χερουβείμ που την καλύπτουν. Έτσι, οι γραφές που περιγράφουν τον ναό του Σολομώντα δεν προσφέρουν καμία βοήθεια για την επίλυση του προβλήματος των εδαφίων Εβραίου 9:2-4.

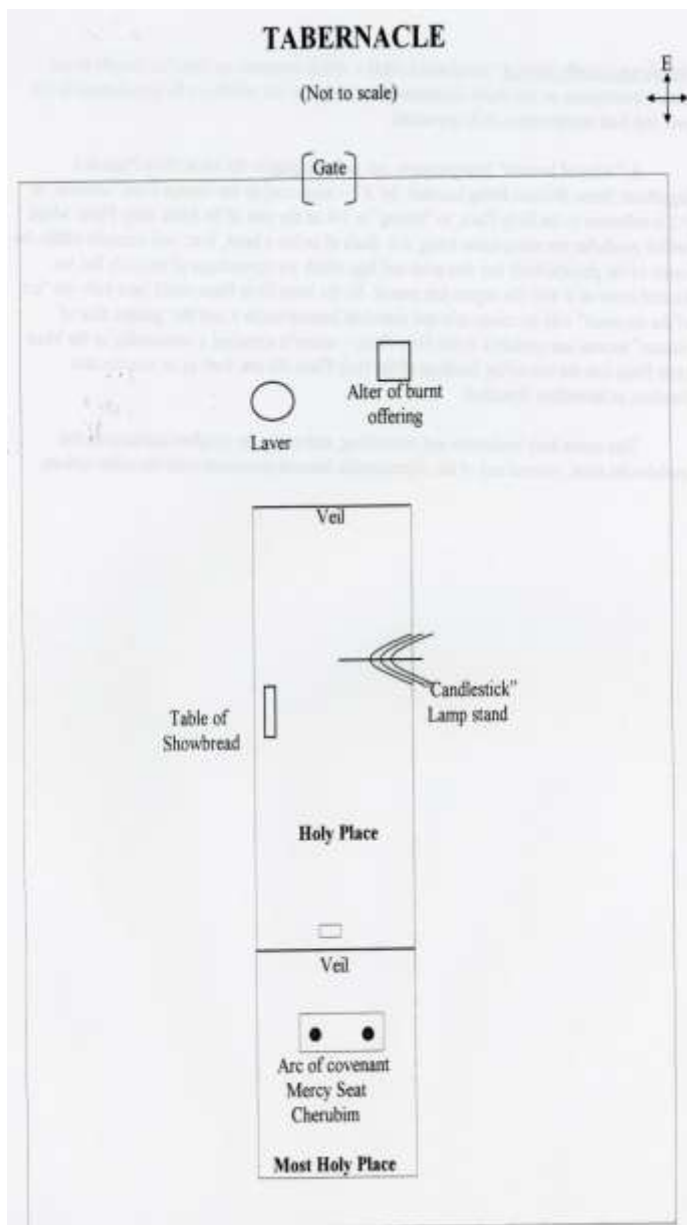
3. Ερμηνεία "Βωμός Θυμιάματος", αλλά Τοποθέτηση του Θυσιαστηρίου στον Άγιο Τόπο. Αυτό συνέβη στην έκδοση του Emphatic Diaglott (1864) του Benjamin Wilson. Η εξήγησή του ήταν: "Η ανάγνωση του ΜΣ του Βατικανού. Έχει υιοθετηθεί ως λύση μιας αναγνωρισμένης δυσκολίας και ως τέλεια εναρμονισμένη με την αφήγηση του Μωσαϊκού". Αυτό συμβαίνει, αλλά είναι μια ανάγνωση που φαίνεται να μην έχει καμία υποστήριξη από κανένα άλλο από τα άφθονα χειρόγραφα που σώζονται, και μεταξύ των μελετητών κειμένων θεωρείται ψευδής. Ακόμη και ο Westcott και ο Hort, που τιμούσαν το Χειρόγραφο του Βατικανού στο σύνολό του αρκετά υψηλά (πολύ υψηλά, μερικοί σκέφτηκαν), αντί να το συμπεριλάβουν στην επανάληψη της Καινής Διαθήκης στα ελληνικά, το τοποθέτησαν στον «Κατάλογο των Αξιοσημείωτων Απορριφθέντων Αναγνώσεων». Έτσι, η έκδοση του Wilson σε αυτό το σημείο έχει τόσο απειροελάχιστη υποστήριξη που είναι επισφαλής η υιοθέτησή της.

4. Ερμηνεία "Βωμός του Θυμιάματος", αλλά πιστεύοντας ότι ο συγγραφέας των Εβραίων σκέφτηκε εσφαλμένα ότι ο χρυσός βωμός ήταν μέσα στο πέπλο" -- δηλαδή μέσα στον Άγιο Τόπο. Αυτό εκτίθεται στο The Cambridge Commentary on the New English Βίβλος (1967. Αντικατοπτρίζει, ωστόσο, (α) όχι μόνο την έμπνευση του συγγραφέα των Εβραίων, αλλά (β) την αντίληψή του για την Παλαιά Διαθήκη, η οποία κατά τα άλλα φαίνεται πολύ μεγάλη για να είχε κάνει μια τέτοια γκάφα, αν είχε γίνει έμπνευση, επομένως, δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή ως ικανοποιητική λύση.

Πολύ πιο αποδεκτό θα ήταν το σχόλιο του AE Harvey στο Companion to the New Testament (της Νέας Αγγλικής Βίβλου), λέγοντας: «Είναι περίεργο που αυτός ο συγγραφέας φαίνεται να σκέφτεται αυτόν τον βωμό στο εσωτερικό δωμάτιο -- εκτός αν μιλάει γι' αυτό ως απαραίτητο συμπλήρωμα του εσωτερικού δωματίου, αν και στην πραγματικότητα όχι μέσα σε αυτό» (η έμφαση είναι δική μας) -- το οποίο δεν συμπεριλάβαμε στις αρχικές μας παρατηρήσεις για την προαναφερθείσα ερμηνεία, αλλά είναι μια κατάλληλη εισαγωγή στην επόμενη και τελική ερμηνεία να παρουσιαστεί.

5. Ερμηνεία "Βωμός Θυμιάματος", αλλά ως Ανήκει στον Άγιο Τόπο με σημαντική έννοια χωρίς να βρίσκεσαι "μέσα" -- που υποστηρίζεται από την αλλαγή από το "όπου" στο 9:2 σε σχέση με τον Άγιο Τόπο, να «έχουμε» στο 9:4 από την πλευρά του Αγιοτάτου Τόπου, το οποίο ούτε αποκλείει ούτε καθιστά αναγκαίο να βρισκόμαστε σε αυτό, ο καθένας μας έχει μια καρδιά, το συκώτι και το στομάχι μέσα στην κοιλότητα του φυσικού σώματος, αλλά και χέρια και πόδια. είναι εξαρτήματα του σώματος αλλά δεν βρίσκονται στο εσωτερικό του με τα όργανα που μόλις ονομάστηκαν. Έτσι, ο Άγιος Τόπος θα μπορούσε να έχει τόσο την «κιβωτό της διαθήκης» με το ελέησμά του και τα χερουβείμ που βρίσκονται μέσα σε αυτό και το «χρυσό βωμό του θυμιάματος». που βρίσκεται ακριβώς έξω από αυτό στον Άγιο Τόπο -- όπου διατηρούσε μια σχέση με τα Άγια των Αγίων Τόπου που δεν είχαν τα υπόλοιπα έπιπλα του Αγίου Τόπου, τόσο ως προς την τοποθεσία όσο και ως προς τη λειτουργία, όπως περιγράφηκε μέχρι τώρα.

Αυτό φαίνεται και αδιαμφισβήτητο και συναρπαστικό, και σίγουρα η απλούστερη εξήγηση που εξηγεί τα περισσότερα, χωρίς κανένα από τα απαράδεκτα χαρακτηριστικά που σχετίζονται με τις άλλες επιλογές.

Τα πράγματα στους ουρανούς καθαρίστηκαν Εβραίους 9:23

Κείμενο: «Ήταν λοιπόν απαραίτητο τα αντίγραφα των πραγμάτων στους ουρανούς να καθαριστούν με αυτές τις [ζωικές θυσίες]· αλλά τα ίδια τα ουράνια πράγματα με καλύτερες θυσίες από αυτές».

Αυτό αναφέρεται σε μια «αναγκαία» διαφορά στο «καθαριστικό» στοιχείο των ουράνιων πραγματικοτήτων και των γήινων «αντιγράφων» τους και θέτει ένα ερώτημα σχετικά με το ποια είναι τα «πράγματα στους ουρανούς» ή τα «ουράνια πράγματα» που χρειάζονται κάθαρση, και γιατί το χρειάζονται. Και μπορεί να είναι πέρα από την ικανότητά μας να το διαπιστώσουμε με βεβαιότητα, γιατί ήταν ένα παζλ για μερικούς από τους πιο επιτήδειους μελετητές του κειμένου.

Αποσπάσματα από μελετητές

1. Ο Ρόμπερτ Μίλιγκαν αναφέρει ότι έχει υποστηριχθεί ότι η προαναφερθείσα «αναγκαιότητα προκύπτει από την αμαρτία των αγγέλων που δεν κράτησαν την πρώτη τους περιουσία, αλλά που ως συνέπεια της εξέγερσής τους ρίχτηκαν στα Τάρταρα (2 Πέτρου 2:4. Ιούδας 6).» "Αλλά", λέει, "οι άγγελοι δεν αγκαλιάζονται στις εγκαταστάσεις μας, και επομένως δεν πρέπει να εξαναγκάζονται στα συμπεράσματά μας. Βλέπε σημείωση στο κεφ. 2:16." (Σχόλιο στους Εβραίους.)

2. Ο Ρόμπερτσον λέει: "Σε εμάς φαίνεται λίγο κουρασμένο να μιλάμε για το τελετουργικό καθαρισμού ή αφιέρωσης του ίδιου του ουρανού με την εμφάνιση του Χριστού ως Ιερέα-Θύματος. Αλλά η όλη εικόνα είναι άκρως μυστικιστική" (Word Studies in the New Διαθήκη).

3. Το The Expositor's Greek Testament αναφέρει τον Μπρους ως εξής: "Προτιμώ να μην κάνω καμία προσπάθεια να αποδώσω θεολογική σημασία στις λέξεις. Θα προτιμούσα να τις κάνω κατανοητές στο μυαλό μου, σκεπτόμενος τη δόξα και την τιμή που συγκεντρώνεται ακόμη και στον ουρανό από την είσοδο εκεί του «αρνιού του Θεού». Πιστεύω ότι στις λέξεις υπάρχει περισσότερη ποίηση παρά θεολογία».

Από την άλλη, ωστόσο, ο εκδότης του στο Hebrews, Marcus Dods, συνεχίζει λέγοντας:

«Αλλά είναι σχεδόν επιτρεπτό να αποκλειστεί σε αυτό το σημείο της επιχειρηματολογίας του συγγραφέα το θεολογικό συμπέρασμα ότι από κάποια άποψη και σε κάποια σχέση οι ουράνιοι χρειάζονται κάθαρση. Η επίγεια σκηνή, ως κατοικία του Θεού, θα μπορούσε να υποτίθεται ότι αγιάζεται από την παρουσία Του και να μην χρειάζεται κάθαρση, αλλά και ως τόπος συνάντησής του με τους ανθρώπους απαιτούσε να καθαριστεί και έτσι οι ουράνιες σχέσεις μας με τον Θεό, και όλα με τα οποία επιδιώκουμε να Τον πλησιάσουμε, χρειάζονται κάθαρση από μόνα τους τα ουράνια πράγματα από τους αμαρτωλούς ανθρώπους το χρειάζονται οι αιώνιες σχέσεις μας με τον Θεό απαιτούν κάθαρση».

4. Ομοίως, ο Marvin R. Vincent αναφέρει τον Delitzch ως εξής: «Αν η ουράνια πόλη του Θεού, με τον Άγιο Τόπο της, είναι, σύμφωνα με την υπόσχεση, προορισμένη για τον λαό της διαθήκης, ώστε να μπορέσουν να επιτύχουν την τέλεια κοινωνία με τον Θεό, τότε η ενοχή τους έχει μολύνει αυτά τα άγια πράγματα καθώς και τα γήινα, και πρέπει να εξαγνιστούν με τον ίδιο τρόπο όπως ο τυπικός νόμος που ορίστηκε για τα τελευταία, μόνο όχι με το αίμα μιας ατελούς, αλλά μιας τέλει θυσιάς» (Word Studies in η Καινή Διαθήκη).

5. Ο Άλμπερτ Μπαρνς, ωστόσο, κάνει μια σύντομη ανασκόπηση του θέματος με τις ακόλουθες λέξεις: «Η χρήση της λέξης εξαγνισμένος, που εδώ αναφέρεται στον ουρανό, δεν σημαίνει ότι ο ουρανός ήταν προηγουμένως ανίερος, αλλά υποδηλώνει ότι είναι πλέον προσβάσιμος σε αμαρτωλοί ή για να έρθουν και να προσκυνήσουν εκεί με αποδεκτό τρόπο» (Σημειώσεις για την Καινή Διαθήκη).

6. Από την άλλη πλευρά, ο Ρόμπερτ Μίλιγκαν δηλώνει και πάλι: «Τίποτα λιγότερο από την πραγματική κάθαρση των «ουρανίων πραγμάτων» θα ανταποκρίνεται, κατά τη γνώμη μου, αρκετά στις απαιτήσεις του κειμένου. Και επομένως τείνω να πιστεύω ότι προς το παρόν Τουλάχιστον,

αυτό είναι για εμάς μάλλον θέμα πίστης παρά φιλοσοφίας. Όταν μπορούμε να κατανοήσουμε πλήρως και να εξηγήσουμε πόσο πιο άγιος είναι ο Θεός από οποιονδήποτε από τους αγίους αγγέλους (αποκ. 15:4), και πώς είναι ότι ο Θεός, οι ουρανοί δεν είναι καθαροί στα μάτια του (Ιώβ 15:15), ίσως τότε καταλάβουμε πιο καθαρά από ό,τι τώρα, πώς είναι ότι «τα ουράνια πράγματα», που αγκαλιάζουν ακόμη και την πόλη του ζωντανού Θεού, την ουράνια Ιερουσαλήμ, Θα πρέπει να εξαγνιστεί με το εξιλεωτικό αίμα του Κυρίου Ιησού. Το ίδιο το γεγονός φαίνεται να αποκαλύπτεται ξεκάθαρα στο κείμενό μας.

Έπειτα ρωτά: «Μπορεί να οφείλεται στο γεγονός ότι πολλοί από τους αγίους έγιναν δεκτοί στον Παράδεισο εν αναμονή του θανάτου του Χριστού, και ότι αν και δικαιώθηκαν με πίστη, μέσω της χάρις και της ανοχής του Θεού, εντούτοις απαιτούσαν τον εξαγνισμό εφαρμογή του αίματος του Χριστού όταν χυθεί, για να γίνουν απολύτως άγια Βλέπε σημειώσεις στο κεφ. 9:15. (Σχόλιο στους Εβραίους.)

Θα προχωρήσουμε με την προϋπόθεση ότι ο Milligan, στην πρώτη του πρόταση που αναφέρθηκε παραπάνω, και όχι ο Barnes, είναι σωστός. Αλλά σας παρακαλώ να έχετε κατά νου τη λέξη του τελευταίου «πριν» και ομοίως την ερώτηση του Μίλιγκαν που μόλις σημειώθηκε, και στα δύο θα έχουμε την ευκαιρία να αναφερθούμε ξανά στο «Συμπεραστικές Παρατηρήσεις».

Παρατηρήσεις από τη Γραφή

1. Η Πρώτη Διαθήκη και η Επίγεια Σκηνή. Τα «αντίγραφα των πραγμάτων στους ουρανούς» ήταν η επίγεια σκηνή που ανήγειρε ο Μωσής και τα έπιπλα και τα σκεύη του (εδ. 1-5, 18-22). Συνδέθηκαν με την πρώτη «διαθήκη» ή «διαθήκη» που έγινε στο Σινά με τον σαρκικό Ισραήλ, η οποία ήταν «αφιερωμένη» με αίμα μόσχων και κατσίκων, ραντισμένο «στο ίδιο το βιβλίο και σε όλο τον λαό» (εδ. 18-20).

Η ελληνική λέξη για το «αφιερωμένο» είναι εγκαινιάζω, 1. Να ανανεώνω (Β' Χρονικών 15:8). 2. Για να ξανακάνουμε, πάλι (Κύριος 33(36).6). 3. Να μυήσει, να αφιερώσει, να αφιερώσει (Δευτερονόμιο 20:5· Α' Βασιλέων 8:63· Α' Σαμουήλ 11:14, κ.λπ.· Εβραίους 9:18· 10:20) -- σύμφωνα με τον Thayer. Ο Μίλιγκαν προτείνει το "εγκαινισμένο" ως την καλύτερη έννοια στο 9:18, όπου λέγεται ότι "η πρώτη διαθήκη δεν έχει "αφιερωθεί χωρίς αίμα." Αυτό συμφωνεί με το "μυημένο" του Thayer.

(ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Φαίνεται ότι ο Thayer έπρεπε να συμπεριλάβει το 1 Samuel 11:14 στην κατηγορία No.1, "για ανανέωση", αντί για την κατηγορία N.3.)

2. Η Δεύτερη ή Νέα Διαθήκη και η Ουράνια Σκηνή. Η «πρώτη» διαθήκη ή διαθήκη αφαιρέθηκε από τον Χριστό, «για να θεμελιώσει τη δεύτερη» (10:9), της οποίας «νέα διαθήκη» είναι ο μεσολαβητής (9:15), και το αίμα του είναι το αίμα του είτε η διαθήκη (Ματθαίος 26:28· Μάρκος 14:24· Λουκάς 22:20· 1 Κορινθίους 11:25) -- μέσω της οποίας αίμα «μπήκε μια για πάντα στον άγιο τόπο [ο ίδιος ο ουρανός, Εβραίους 9:24], έχοντας αποκτήσει την αιώνια λύτρωση» (Εβραίους 9:12).

«Έχουμε... έναν αρχιερέα, ο οποίος κάθισε στα δεξιά του θρόνου της Μεγαλειότητας στους ουρανούς, έναν λειτουργό του αγιαστηρίου και της αληθινής σκηνής, που έστησε ο Κύριος, όχι άνθρωπος [σε αντίθεση με Το επίγειο αντίγραφο Τα πράγματα, . Αλλά τώρα απέκτησε μια

διακονία πολύ περισσότερο, καθώς είναι επίσης ο μεσολαβητής μιας καλύτερης διαθήκης, η οποία θεσπίζεται με καλύτερες υποσχέσεις» (8:1-6).

«Γιατί, αν το αίμα των τράγων και των ταύρων [που προσφέρεται κάτω από την πρώτη διαθήκη] και η στάχτη μιας δαμαλίδας που ραντίζει τα μολυσμένα, αγιάζουν στην [τελετολογική] καθαρότητα της σάρκας, πόσο μάλλον το αίμα του Χριστού, ο οποίος μέσω του αιώνιου Πνεύματός του προσέφερε τον εαυτό του χωρίς ψεγάδι στον Θεό, καθαρίστε τη συνειδήσή σας από νεκρά έργα για να υπηρετήσετε έναν ζωντανό Θεό;» (9:13-14).

(ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Προσέξτε πόσο στενά φαίνεται να συνδέονται η «αφιέρωση», ο «αγιασμός» και η «κάθαρση». Και αυτό ενισχύεται από τη δήλωση του εδαφίου 1 Θεσσαλονικείς 4:3-7, ως εξής: «Διότι αυτό είναι το θέλημα Του Θεού, να απέχετε από την πορνεία, ώστε ο καθένας από εσάς να ξέρει πώς να κατέχει το δικό του σκεύος σε αγιασμό και τιμή, όπως και οι εθνικοί που δεν γνωρίζουν τον Θεό ο άνθρωπος παραβαίνει και αδικεί τον αδερφό του σε όλα αυτά: επειδή ο Κύριος είναι εκδικητής σε όλα αυτά, όπως και εμείς σας προειδοποιήσαμε και μαρτυρήσαμε γιατί ο Θεός δεν μας κάλεσε για ακαθαρσία, αλλά για αγιασμό.»

Και πάλι, «όταν πρόσφερε μία θυσία για τις αμαρτίες για πάντα, [έκατσε] στα δεξιά του Θεού· ... Διότι με μία προσφορά τελειοποίησε για πάντα τους αγιασμένους» (10:12-14). «Και τις αμαρτίες τους και τις ανομίες τους δεν θα θυμηθώ πλέον» (εδ.17).

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Αυτό δεν σημαίνει ότι όταν κάποιος γίνει Χριστιανός, ακόμη και οι αμαρτίες που θα μπορούσε να διαπράξει στο μέλλον, φροντίζονται επίσης. αλλά μάλλον σημαίνει ότι όταν συγχωρείται οποιαδήποτε αμαρτία, σε αντίθεση με τον νόμο του Μωσέ, δεν θυμάται ξανά κάθε χρόνο και χρειάζεται εξιλέωση ξανά και ξανά χρόνο με το χρόνο, αλλά συγχωρείται για πάντα, αλλά η αποτελεσματικότητα του αίματος του Ο Ιησούς Χριστός συνεχίζει να είναι για πάντα διαθέσιμος για τον καθαρισμό των αμαρτιών που διαπράττουν οι Χριστιανοί αφού γίνουν τέτοιες.)

3. Πρακτικά Οφέλη κάτω από τη Νέα Διαθήκη για όσους Βρίσκονται ακόμα στη Γη. Με βάση την αρχιερατεία του Χριστού και τις ανώτερες ευλογίες που παρέχει, οι Χριστιανοί προτρέπονται να «πλησιάσουν με τόλμη στον θρόνο της χάριτος [που πρέπει να θεωρηθεί ότι είναι στον ουρανό], ώστε να λάβουμε έλεος [που περιλαμβάνει συγχώρεση των αμαρτιών όπως χρειάζεται] και βρες τη χάρη να μας βοηθήσει [αλλιώς και] σε ώρα ανάγκης» (4:16). «ΕΧΟΝΤΑΣ λοιπόν, αδελφοί, τόλμη να εισέλθουμε στον άγιο τόπο [όπου είναι ο Χριστός και ο «θρόνος της χάριτος», και τα οφέλη του χυμένου αίματος του πρέπει να αποκτηθούν] με το αίμα του Ιησού, με τον τρόπο που αφιέρωσε για Εμείς, μια νέα και ζωντανή οδός, μέσα από το πέπλο, δηλαδή τη σάρκα του, και ΕΧΟΝΤΑΣ έναν μεγάλο αρχιερέα πάνω στον οίκο του Θεού, ας πλησιάσουμε με αληθινή καρδιά με πληρότητα» (10:19). 22α).

(ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Το «πλησίον» που κάνουμε τώρα [μέσω της «καλύτερης ελπίδας» που έχουμε στον Χριστό, 7:19] φαίνεται να γίνεται μέσω ειλικρινούς προσευχής και γνήσιας λατρείας και υπακοής, ενώ περιμένουμε την επιστροφή του Χριστού, ο μεγάλος αρχιερέας μας, και η ολοκλήρωση της σωτηρίας μας [9:27-28] -- σωτηρία «στο άκρο» [Εβραίους 7:25]. Έμφαση δόθηκε στο «ειλικρινές» και το «ειλικρινές», επειδή ο Ιησούς είπε σε μερικούς: «Και ακυρώσατε τον λόγο του Θεού με την παράδοσή σας. Υποκριτές, καλά προφήτεψε για εσάς ο Ησαΐας, λέγοντας ότι αυτός ο λαός με τιμά με Τα χείλη, αλλά η καρδιά τους είναι μακριά από μένα, αλλά μάταια με λατρεύουν,

διδάσκοντας ως δόγματά τους τις εντολές των ανθρώπων» [Ματθαίος 15:6β-9, ASV -- το KJV του εδ. 6 που διαβάζει: «Αυτός ο λαός τραβάει. κοντά μου με το στόμα τους, και με τιμούν με τα χείλη τους, αλλά η καρδιά τους είναι μακριά από εμένα.])

Συμπερασματικές Παρατηρήσεις

1. Τα «πράγματα στους ουρανούς», ή τα «ουράνια πράγματα», πρέπει να είναι οι πραγματικότητες των οποίων η επίγεια σκηνή και τα έπιπλα και οι διακονίες της ήταν «αντίγραφα», και φαίνεται να περιλαμβάνουν τόσο την εκκλησία στη γη όσο και την εκκλησία του τους λυτρωμένους στον ουρανό (βλέπε 12:22-24). Ο Άγιος Τόπος, που ήταν προέκτασή του και μέσω του οποίου εισήλθε ο ίδιος ο Τόπος των Αγίων, πρέπει να είναι η εκκλησία στη γη. Αυτό μπορεί να φανεί από το γεγονός ότι οι Χριστιανοί λέγεται ότι καταλαμβάνουν «ουράνιες θέσεις στον Χριστό: (Εφεσίους 1:3· 2:6) και ότι «η ιθαγένειά μας είναι στους ουρανούς» (Φιλιππησίους 3:20) -- η εκκλησία είναι Η βασιλεία του Θεού στη γη, η οποία, μεταξύ άλλων, ονομάζεται «βασιλεία των ουρανών» (βλ. Ματθαίος 16:18-19).

2. Σίγουρα ο Milligan δύσκολα μπορεί να κατηγορηθεί που απέρριψε την πρόταση ότι ο ουρανός έπρεπε να καθαριστεί με το αίμα του Χριστού εξαιτίας των αγγέλων που είχαν αμαρτήσει και είχαν εκδιωχθεί ως αποτέλεσμα, σύμφωνα με το 2 Πέτρου 2:4 και τον Ιούδα 6 - - γιατί, όπως δηλώνει ο Milligan, οι άγγελοι δεν αγκαλιάζονται στις εγκαταστάσεις της Επιστολής προς Εβραίους 9 βλέπε 2:16-17).

3. Ο Μίλιγκαν δεν είχε την απάντηση στη δική του ερώτηση και καλά θα κάνουμε να μην είμαστε δογματικοί σε σχέση με αυτήν. Αλλά μπορούμε με κέρδος να ερευνήσουμε και να εξετάσουμε τις επιπτώσεις του. Η ερώτησή του ήταν: «Μπορεί να οφείλεται στο γεγονός ότι πολλοί από τους αγίους έγιναν δεκτοί στον Παράδεισο εν αναμονή του θανάτου του Χριστού, και ότι αν και δικαιώθηκαν με πίστη, μέσω της χάρης και της ανοχής του Θεού, εντούτοις απαιτούσαν τον εξαγνισμό εφαρμογή του αίματος του Χριστού όταν χύνεται, για να γίνουν απολύτως άγια Βλέπε σημειώσεις στο κεφ. 9:15.

Το Κεφάλαιο 9:15, όπως αναφέρεται από τον Milligan, αναφέρει ότι ο Χριστός είναι «ο μεσολαβητής μιας νέας διαθήκης, ότι ένας θάνατος [ο δικός του] έχει λάβει χώρα για την λύτρωση των παραβάσεων που ήταν κάτω από την πρώτη διαθήκη, εκείνων που έχουν κληθεί μπορεί να λάβει την υπόσχεση της αιώνιας κληρονομιάς».

Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι το είχαν ήδη λάβει. Και το Κεφάλαιο 11:39-40, αφού δίνει παραδείγματα από πριν και μετά τον κατακλυσμό, και στην Πατριαρχική και στη Μωσαϊκή παράδοση, ανδρών και γυναικών πιστών, αναφέρει: «Και όλοι αυτοί, αφού τους δόθηκε μαρτυρία μέσω της πίστης τους. , δεν έλαβε την υπόσχεση, αφού ο Θεός προμήθευσε κάτι καλύτερο για εμάς, ότι εκτός από εμάς δεν πρέπει να γίνουν τέλειοι».

Και για τον Δαβίδ, ο οποίος συμπεριλήφθηκε σε αυτόν τον κατάλογο των πιστών (11:32), ο απόστολος Πέτρος είπε την Πεντηκοστή μετά την ανάσταση και την ανάληψη του Χριστού, ότι «και πέθανε και ετάφη, και ο τάφος του είναι μαζί μας σε αυτό. ημέρα», και συγκεκριμένα ότι «ΔΕΝ ανέβηκε στους ουρανούς» (Πράξεις 2:29,34).

Επιπλέον, αυτό που ίσχυε για τον Δαβίδ θα μπορούσε να αναμενόταν να ισχύει για όλους τους άλλους, εκτός αν ο Ενώχ (Εβραίους 11:5-6) ήταν εξαίρεση, ο οποίος άλλαξε για να μην βιώσει τον θάνατο και δεν βρέθηκε πλέον στη γη, αλλά πιθανόν να μεταφερθεί είτε στον Παράδεισο είτε στον Άδη, δεν γνωρίζουμε ποιο, εκτός από το ότι ο τελευταίος είναι κυρίως για τα πνεύματα των νεκρών πριν από την ανάσταση -- και ο Ηλίας, που δεν αναφέρεται στο εδάφιο Εβραίους 11, θα εμπίπτει στην ίδια κατηγορία με τον Ενώχ (Β' Βασιλέων 2:11-12).

Αλλά, ακόμη κι αν αυτά τα δύο ήταν εξαιρέσεις από όσα λέγονται στα εδάφια Εβραίους 11:39-40, δύσκολα θα αποτελούσαν τα «πολλά» του Μίλιγκαν. Ωστόσο, αν αποτελούσαν τέτοιες εξαιρέσεις και μεταβαίνονταν στον Παράδεισο αντί να πάνε στον Άδη, αυτό που είπε ο Μίλιγκαν για τους «πολλούς» μολυσματικούς Ουρανούς θα μπορούσε ωστόσο να ισχύει για την παρουσία του Ενώχ και του Ηλία.

Ο Άδης είναι ο τόπος των πνευμάτων που αναχώρησαν μεταξύ του θανάτου και της ανάστασης και δεν παριστάνεται ως άδειασμα και καταστροφή μέχρι τη γενική ανάσταση και κρίση (Αποκάλυψη 20:11-15) -- οπότε ("την τελευταία ημέρα") όλα οι δίκαιοι νεκροί θα αναστηθούν (Ιωάννης 6:39,40,44,54). Έτσι είναι πιθανό τα πνεύματα όλων των νεκρών να παραμένουν στον Άδη μέχρι να αναστηθούν τα σώματά τους. Αλλά το πνεύμα του Χριστού δεν έμεινε στον Άδη, γιατί αναστήθηκε από τους νεκρούς (Πράξεις 2:31) και σαράντα ημέρες αργότερα ανέβηκε στον ουρανό (1:3, 9-11) -- ο πρώτος, όπως φαίνεται, θα πεθάνει όχι πια (βλέπε Πράξεις 13:34).

Επίσης, σε σχέση με τον θάνατο και την ανάσταση του Χριστού, «το πέπλο του ναού σκίστηκε στα δύο από πάνω μέχρι κάτω· και η γη σείστηκε· και πολλά σώματα των αγίων που είχαν κοιμηθεί αναστήθηκαν [που προφανώς σήμαινε ότι τα πνεύματά τους δεν έμειναν ούτε στον Άδη] και βγαίνοντας από τους τάφους μετά την ανάστασή του, μπήκαν στην ιερή πόλη και εμφανίστηκαν σε πολλούς» (Ματθαίος 27:51-53).

Ερώτηση: Η επιστροφή τους στη ζωή ήταν μόνο προσωρινή ή ανέβηκαν στους ουρανούς με τον Χριστό; Οτι δεν μπορούμε να απαντήσουμε με βεβαιότητα. Υπάρχει όμως η πιθανότητα να είναι σωστό το τελευταίο. Το εδάφιο Εφεσίους 4:8 είναι μια αναφορά στον Ψαλμό 68:18, το οποίο εφαρμόζεται στον Χριστό, λέγοντας: «Όταν ανέβηκε ψηλά, οδήγησε αιχμάλωτους και έδωσε δώρα σε ανθρώπους». Αυτό ήταν σύμφωνα με το έθιμο των θριαμβευτικών εισόδων των στρατιωτικών στρατηγών μετά από μεγάλες νικηφόρες μάχες -- οδηγώντας μια ομάδα αιχμαλώτων ως απόδειξη νίκης επί των εχθρών και πετώντας δώρα σε άτομα κατά μήκος της διαδρομής της πορείας από λάφυρα που είχαν ληφθεί στη μάχη. Τα δώρα προς τους ανθρώπους στην περίπτωση της επιστροφής του Χριστού στον ουρανό ήταν πνευματικά δώρα στην πρώτη εκκλησία, σύμφωνα με τα εδάφια Εφεσίους 4:11-12.

Ο σκοπός για τον οποίο έγινε το απόσπασμα από το Ψαλμός 68:18 δεν περιελάμβανε τίποτα άλλο από «τα δώρα στους ανθρώπους». αλλά το ίδιο το απόσπασμα το έκανε. Περιελάμβανε «ένα πλήθος αιχμαλώτων», όπως αποδίδεται στο περιθώριο της έκδοσης King James. Αν αυτό είναι πιθανώς μια αναφορά σε εκείνους που αναστήθηκαν μετά την ανάσταση του Χριστού (που μπορεί κάλλιστα να είναι), ήταν αιχμάλωτοι του Σατανά έως ότου απελευθερώθηκε από τον Χριστό και μεταφέρθηκαν στον ουρανό μαζί του όταν ανέβηκε και τους παρουσίασε μαζί με τον εαυτό του ως απόδειξη της νίκης του επί του Σατανά και του θανάτου, η οποία νίκη αναφέρεται στα εδάφια Εβραίους 2:14-15.

[Σημείωση: Για μια πρόσθετη ανάλυση του πότε τα πνεύματα των δικαίων αναχωρούν για τον Άδη, ανατρέξτε στο Where Will Your Spirit Go When You Die,, Joe McKinney, www.thebiblewayonline.com. –rd]

4. Σκεφτείτε, λοιπόν, αυτό: ότι (α) αφού ο Χριστός αναστήθηκε από τους νεκρούς στο ίδιο σώμα στο οποίο πέθανε, αν και μετατράπηκε από θνητό και φθαρτό σε αθάνατο και άφθαρτο, σύμφωνα με την Α΄ Κορινθίους 15:53-54 , και (β) δεδομένου ότι είχε «πλασθεί για να είναι αμαρτία για χάρη μας» (2 Κορινθίους 5:21), γιατί «ο Ιεχωβά έβαλε επάνω του την ανομία όλων μας» (Ησαΐας 53:6), δεν μπορούσε (γ.) η είσοδός του στον παράδεισο (και των άλλων αν υπήρχαν άλλοι μαζί του) μπορεί να θεωρηθεί ως μολύνει τον παράδεισο και να τον κάνει να έχει ανάγκη από κάθαρση πριν και μέχρις ότου ο Χριστός εκεί πρόσφερε συμβολικά το αίμα του για κάθαρση και εξιλέωση, το οποίο αντιπροσωπεύεται όπως έχει κάνει;

(Σε μια τέτοια περίπτωση, οι ουρανοί δεν θα θεωρούνταν απαραίτητα ανίεροι "πριν από αυτό", σύμφωνα με τον Μπαρνς, που αναφέρθηκε παραπάνω -- εκτός και αν είχαν ήδη μολυνθεί από την υποδοχή του Ενώχ και του Ηλία -- αλλά τώρα θα ήταν τέτοιοι μέχρι να "καθαριστούν" με το αίμα του Χριστός.)

5. Τέλος, αν και δεν μπορούμε να απαντήσουμε με βεβαιότητα ούτε στις ερωτήσεις του Milligan ούτε στις δικές μας ερωτήσεις, μπορούμε ωστόσο να επωφεληθούμε πάρα πολύ από τη σοβαρή εξέταση (α) της απαίσιης αποστροφής του Θεού για την αμαρτία, (β) των εξίσου απαίσιων συνεπειών της αμαρτίας και της ποινής που πρέπει αναπληρωματικά να πληρωθεί για εμάς εάν μας συγχωρέσουν, και (γ) η εκπληκτική, υπερ-περιοριστική χάρη του Θεού που επιδεικνύεται για την ανθρώπινη λύτρωση από την αμαρτία και την αιώνια ποινή της μέσω του Χριστού Ιησού, του Κυρίου μας, που ορίστηκε από τον Θεό για να «εξιλέωση, μέσω της πίστης, στο αίμα του,... για να είναι ο ίδιος δίκαιος και δικαιωτής εκείνου που έχει πίστη στον Ιησού» (Ρωμαίους 3:25-26· πρβλ. Α΄ Ιωάννη 2:2-1). και (δ) να είστε συνεχώς και ολοένα και πιο ευγνώμονες για αυτό. Αυτός είναι ο κύριος σκοπός που έχουμε στις προηγούμενες σκέψεις, αν και, όπως αναφώνησε ο Παύλος, «πόσο ανεξιχνίαστες είναι οι κρίσεις του και οι δρόμοι του που έχουν περάσει!» (Ρωμαίους 11:33).

Τόλμη και προτροπή Κεφάλαιο 10:19-25

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Αυτό είναι ένα πλούσιο προτατικό τμήμα, με τις προτροπές του που βασίζονται σε εξαιρετικά σημαντικά γεγονότα που έχουν ήδη διαπιστωθεί (4:14 - 10:18) ή σε συμπεράσματα που προέρχονται από αυτά. Τα γεγονότα σχετίζονται με αυτό που έχουμε (έναντι 19-21), που εισήχθη με τη λέξη «έχοντας». Και κάθε μια από τις προτροπές ξεκινά με τη φράση «Ας μας» (εδ. 22, 23, 24).

II. ΓΕΓΟΝΟΤΑ: «ΕΧΟΝΤΑΣ» (Vs.19-21).

1. «Έχοντας λοιπόν, αδελφοί, τόλμη να εισέλθουμε στον άγιο τόπο με το αίμα του Ιησού» (εδ.19). "Ο άγιος τόπος" εδώ είναι "ο ίδιος ο παράδεισος", στον οποίο ο ίδιος ο Χριστός μπήκε για εμάς, με το ίδιο του το αίμα, και μέσω αυτού -- και μέσω του οποίου απέκτησε την αιώνια λύτρωση για εμάς. 9:24-25, βλ.

Όταν «μπαίνουμε στον άγιο τόπο με το αίμα του Ιησού», εισερχόμαστε «από την οδό που μας αφιέρωσε, έναν νέο και ζωντανό τρόπο, μέσω του καταπετάσματος, δηλαδή της σάρκας του» (εδ.20) -- που είναι ομοίως να πούμε, την ανθρωπιά του. Μόνο επειδή ανέλαβε τη φύση του ανθρώπου μπορούσε να βιώσει τον θάνατο και να χύσει αίμα για εμάς (βλέπε 2:14-17). Και όταν ανέβηκε πίσω στον ουρανό, ήταν με το αναστημένο ανθρώπινο σώμα του (όπως θα αλλάξει το δικό μας, βλέπε Α' Κορινθίους 15:50-52 και Φιλιππησίους 3:20-21). Έγινε έτσι ο συγγραφέας (αρχέγος, καπετάνιος ή αρχηγός) ή η σωτηρία μας (Εβραίους 2:10). Επιπλέον, όταν έρθει για δεύτερη φορά, θα είναι «προς σωτηρία» («στο έσχατο», 7:25) «σε αυτούς που τον περιμένουν» (9:28). Θα έρθει να μας δεχτεί κοντά του. ώστε όπου είναι αυτός, εκεί να είμαστε και εμείς (Ιωάννης 14:3). Τότε κυριολεκτικά θα «εισεέλθουμε στον άγιο τόπο» όπου βρίσκεται επειδή λυτρώθηκε «από το αίμα του Ιησού».

Τώρα, όμως, το κάνουμε μόνο πνευματικά, στις στοργές και στη λατρεία μας. Αλλά αυτό είναι υπερβατικής σημασίας αν θέλουμε να μπούμε κυριολεκτικά μετά από λίγο. Και μπορεί και πρέπει να γίνει με «θράσος», γιατί λυτρωθήκαμε «από το αίμα του Ιησού» και έχουμε τον μεγαλύτερο δυνατό λόγο για την προσμονή της κυριολεκτικής εισόδου όταν ο Χριστός έρθει ξανά. Και αυτή η «τόλμη» είναι ένα κυρίαρχο θέμα στην επιστολή μας (3:6· 4:16· 10:19, 35). Δεν είναι θρασύτητα ή ανοησία, αλλά θάρρος, αυτοπεποίθηση και άνεση, που βασίζονται σε ό,τι έχει γίνει για εμάς από τον Θεό μέσω του Χριστού και μας υποσχέθηκε για το μέλλον.

2. «Και έχοντας έναν μεγάλο ιερέα πάνω από τον οίκο του Θεού» (εδ. 19) -- δηλαδή, ο Ιησούς Χριστός, του οποίου η ιεροσύνη αναφέρθηκε στο 1:3, και έχει παρουσιαστεί ειδικά από το 4:14 - - παρέχοντας όλα τη διαβεβαίωση που διέπει και δικαιολογεί την «τόλμη» που επιτάσσεται, και τις προτροπές που ακολουθούν.

III. ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ: «ΑΦΗΣΤΕ ΜΑΣ» (Εδ.22-25).

1. «Ας πλησιάσουμε» (εδ. 22) -- δηλαδή, συνεχίστε να πλησιάζουμε -- «στο θρόνο της χάριτος [στον ουρανό], για να λάβουμε έλεος και να βρούμε τη χάρη για να μας βοηθήσει στον καιρό του ανάγκης» (βλέπε 4:16).

ένα. «Με αληθινή καρδιά» -- με κάθε ειλικρίνεια, σοβαρότητα και πίστη.

σι. «Με πληρότητα πίστης» -- ή «με πλήρη βεβαιότητα πίστης» -- πίστη στον λόγο του Θεού μέσω του Χριστού (βλέπε Ρωμαίους 10:17).

ντο. «Έχοντας (είχε, τέλειο χρόνο στο πρωτότυπο) τις καρδιές μας ραντισμένες από κακή συνείδηση» -- που σχετίζεται με την ύπαρξη «αληθινής καρδιάς» -- ένα μεταφορικό ράντισμα με το αίμα του Χριστού (πρβλ. 9:14,18-22) -- ισοδυναμεί με το να έχουμε καθαρίσει τις καρδιές μας από την αμαρτία και από τη συνείδηση της αμαρτίας (βλέπε 10:2) -- ισοδύναμο πάλι με το να πλυθούν τα ρούχα μας και να γίνουν λευκά στο αίμα του Αρνίου (Αποκάλυψη 7:14).

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Αυτό και το ακόλουθο στοιχείο θα πρέπει αναμφίβολα να ληφθούν μαζί ως συνέβη σε συνδυασμό μεταξύ τους.

ρε. «Και έχοντας πλυθεί το σώμα μας με καθαρό νερό» -- μια προφανής αναφορά στο χριστιανικό βάπτισμα (βλέπε Πράξεις 10:47-48) -- ολόκληρος ο άνθρωπος, η ψυχή και το σώμα, αγιασμένοι

στον Θεό (βλέπε Ρωμαίους 12:1 1 Κορινθίους 6:15,20 - το τελευταίο εδάφιο που διαβάζεται στο AV, "δοξάστε τον Θεό στο σώμα σας και στο πνεύμα σας, που είναι του Θεού) (Πρβλ. Πράξεις 22:16, Εφεσ. 5:26, Τίτος). 3:5 [βλέπε Ιωάννη 3:5]. *Βλέπε Εκδρομή στο 1 Πέτρου 3:21. Σελίδα 60

2. «Ας κρατήσουμε σταθερά (vs.23) -- δηλαδή, «κρατήστε γερά την ομολογία της ελπίδας μας ότι δεν αμφιταλαντεύεται. γιατί είναι πιστός που υποσχέθηκε." Το AV έχει "πίστη", πιθανώς λόγω της λέξης "εξομολόγηση", την οποία αποδίδει "επάγγελμα." Αλλά το ελληνικό κείμενο έχει τη λέξη ελπίς, ελπίδα, αντί για πίστις, πίστη, αν και δύο σχετίζονται, όπως θα σημειωθεί παρακάτω εκλαμβάνεται από τον μεταφραστή ως παραδοχή, η "εξομολόγηση" είναι η καλύτερη μετάφραση, εάν εκληφθεί ως διακήρυξη ή αυτόκλητη επιβεβαίωση, τότε το "επάγγελμα" θα ήταν προτιμότερο.

Η λέξη "ελπίδα" είναι μια πραγματικά σημαντική λέξη στους Εβραίους, που εμφανίζεται επίσης στο 3:6. 6:11,18; 7:19. Είναι ένας συνδυασμός προσδοκίας και επιθυμίας, και η «πίστη» είναι «η βεβαιότητα για τα πράγματα που ελπίζουμε, μια πεποίθηση για πράγματα που δεν φαίνονται» (11:1).

Ο λόγος που δόθηκε για να κρατηθούμε σταθερά στην ελπίδα μας είναι ότι «είναι πιστός εκείνος που υποσχέθηκε». Και σε αυτό το πλαίσιο, το κείμενο των εδαφίων 6:13-20 πρέπει να αναθεωρηθεί.

3. «Και ας σκεφτούμε» (εδ. 24-25) -- δηλαδή, «να θεωρούμε ο ένας τον άλλον να προκαλείς σε αγάπη και καλά έργα» (εδ. 24).

ένα. «Να μην εγκαταλείπουμε τη δική μας συνάθροιση, όπως είναι το έθιμο ορισμένων» (έναντι 25α) -- ή «να μην μένουμε μακριά από τις συναθροίσεις μας, όπως κάνουν κάποιοι» (NEB). Ο AE Harvey σχολιάζει αυτό ως εξής: "Πιθανότατα υπάρχει κάτι περισσότερο από απλή προχειρότητα στην παρουσία στην εκκλησία [η οποία θα πρέπει να αποφευχθεί]. Χριστιανοί σε περιόδους αντιξοότητας -- και ένα σκίτσο τέτοιων καιρών ακολουθεί μερικές γραμμές παρακάτω» (The New English Bible Companion to the New Testament, 1970, σελ. 706-07.) Ο Thayer επίσης, στον ορισμό του ελληνικού όρου, εγκατάλειπο, λέει ότι μπορεί να σημαίνει "να φύγω σε στενόχωρα, να φύγω αβοήθητος, (συνομ. αφήστε σε γλωρό κλαρί)."

Η έμφαση σε αυτό το εδάφιο δεν είναι η έλλειψη κατάλληλης προσοχής για τους αδελφούς όταν παύουμε να συμμετέχουμε μαζί τους στις χριστιανικές συνελεύσεις, και η έμφαση, ξεκινώντας από το ακόλουθο εδάφιο (26), είναι στον κίνδυνο στον οποίο υποβάλλουμε τους εαυτούς μας με το να μην «συναθροίζομαστε ."

σι. «Αλλά προτρέποντας ο ένας τον άλλον» (vs.25b). Το «One other», ενώ υπονοείται, δεν υπάρχει στο ελληνικό κείμενο. Η λέξη «αλλά» εισάγει μια αντίθεση: «Δεν εγκαταλείπουμε τη δική μας συναρμολόγηση... αλλά προτρέπουμε». Ένας λόγος, επομένως, για τη συνάθροισή μας είναι η Χριστιανική επαφή, η προτροπή, η ενθάρρυνση και η υποστήριξη ο ένας του άλλου -- «εποικοδόμηση και προτροπή και παρηγοριά» (βλέπε 1 Κορινθίους 14:3).

ντο. «Και τόσο περισσότερο, καθώς βλέπετε την ημέρα να πλησιάζει» (vs.25c). Αυτό υποδηλώνει την προσέγγιση μιας ημέρας εξαιρετικά μεγάλης δοκιμασίας, όταν η συναναστροφή και η

προτροπή των Χριστιανικών συνελεύσεων θα ήταν ακόμη περισσότερο αναγκαία αντί για λιγότερο, για να αποτραπεί η οπισθοδρόμηση και να προφυλαχθούν από την αποστασία -- μια μέρα που γνώριζαν -- και αναφέρθηκαν από αυτούς ως «η ημέρα».

Μερικοί το έχουν σκεφτεί ως την «ημέρα του Κυρίου» του εδαφίου Αποκάλυψη 1:10, την οποία οι πρώτοι Χριστιανοί την κατανοούσαν ως την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, κατά την οποία πραγματοποιούσαν τακτικές εβδομαδιαίες συνελεύσεις. Αλλά το πλαίσιο, «δεν εγκαταλείπουμε» τις συνελεύσεις «αλλά προτρέπουμε», φαίνεται να υποδηλώνει συγκέντρωση με σκοπό να προτρέπουμε ο ένας τον άλλον, αντί να σημαίνει όλο και πιο επείγουσες προτροπές κατά τη διάρκεια της εβδομάδας να συγκεντρωθούν την επόμενη που πλησιάζει η ημέρα του Κυρίου.

Άλλοι θεωρούν ότι «η ημέρα που πλησιάζει» είναι η Δευτέρα Παρουσία του Χριστού. Αλλά, ενώ πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για αυτό ανά πάσα στιγμή, ενημερωνόμαστε επανειλημμένα ότι δεν γνωρίζουμε πότε θα συμβεί, συμπεριλαμβανομένου του ίδιου του Χριστού όταν ήταν στη γη (Ματθαίος 24:35-44· 25:1-13 Μάρκος 13:31-37, Λουκάς 21:33-36. Ωστόσο, στην Παραβολή του Κυρίου μας για τα Ταλέντα, υπήρχε η υπόδειξη της πιθανότητας η επιστροφή του να μην είναι για «πολύ καιρό» (Ματθαίος 25:14-30 και εδ. 19 ειδικότερα). Δεν ήταν «έτοιμο» όταν γράφτηκε το 2 Θεσσαλονικείς, και δεν θα ήταν πριν από την εμφάνιση μιας μεγάλης αποστασίας που ο απόστολος Παύλος είχε προειπωθεί για κάποιο αόριστο χρόνο στο μέλλον (2:1-12). Και όταν ο απόστολος Πέτρος έγραψε τη δεύτερη επιστολή του προς τους Χριστιανούς, οι χλευαστές αμφισβητούσαν ακόμη και τότε αν θα γινόταν ποτέ, αφού είχε ήδη περάσει τόσος καιρός από την υπόσχεσή του (Β' Πέτρου 3:1-13). Ακόμη. Όταν έγραψε την πρώτη του επιστολή, ήταν καιρός "να αρχίσει η κρίση από τον οίκο του Θεού: και αν πρώτα αρχίσει από εμάς, ποιο θα είναι το τέλος εκείνων που δεν υπακούουν στο ευαγγέλιο του Θεού; Και, αν ο δίκαιος είναι που μόλις σωθεί, πού θα εμφανιστούν οι ασεβείς και αμαρτωλοί;» Αυτό ειπώθηκε στο πλαίσιο της «πύρινης δοκιμασίας» που βιώνουν οι Χριστιανοί (Α' Πέτρου 4:12-19). Και υπάρχει λόγος να πιστεύουμε ότι η «κρίση» που αναφέρεται εδώ είχε αναφορά σε βάσανα και συμφορές που προείπε ο Χριστός στα Ευαγγέλια.

Αν ναι, τότε είναι πιθανό ότι «η ημέρα που πλησιάζει» που αναφέρεται στο εδάφιο Εβραίους 10:25 ήταν η ημέρα της καταστροφής της Ιερουσαλήμ, η οποία επρόκειτο να λάβει χώρα κατά τη διάρκεια της ζωής της γενιάς της σύγχρονης με τον Χριστό (Ματθαίος 24:1-34· Μάρκος 13:1-30, Λουκάς 21:5-32), και συνέβη το 70 μ.Χ., σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα μετά τη συγγραφή της επιστολής προς τους Εβραίους, όταν τα σημάδια της προσέγγισής της θα αυξάνονταν. Προέκυψε λόγω των αυξανόμενων εντάσεων και των συγκρούσεων μεταξύ των Εβραίων ηγετών στην Παλαιστίνη και των Ρωμαίων κυρίων τους. Και καθώς αυτές οι εντάσεις αυξάνονταν, η μοίρα των Εβραίων παντού στη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία γινόταν όλο και πιο επισφαλής -- και έτσι με τους Χριστιανούς, επειδή εκείνη την εποχή θεωρούνταν γενικά ως μια αίρεση των Εβραίων και των Εθνικών Χριστιανών ως Εβραίοι προσήλυτοι.

Ο Κύριος προείπε ότι θα υπήρχε απαράμιλλη θλίψη την ώρα της πολιορκίας και της καταστροφής της Ιερουσαλήμ, και έδωσε οδηγίες στους μαθητές του για διαφυγή. Και ο Ευσέβιος, στην Εκκλησιαστική του Ιστορία, λέει: «Όλο το σώμα, όμως, της εκκλησίας στα Ιεροσόλυμα, έχοντας διαταχθεί από τη θεία αποκάλυψη, δόθηκε σε ανθρώπους με ευλάβεια πριν από τον πόλεμο, απομακρύνθηκε από την πόλη και κατοίκησε σε κάποια Πόλη πέρα από τον Ιορδάνη, που ονομάζεται Πέλλα, εδώ όσοι πίστεψαν στον Χριστό, έχοντας απομακρυνθεί από την Ιερουσαλήμ,

σαν άγιοι άνθρωποι να είχαν εγκαταλείψει εντελώς την ίδια τη βασιλική πόλη και ολόκληρη τη γη της Ιουδαίας για τα εγκλήματά τους κατά του Χριστού και των αποστόλων του , τελικά τους προσπέρασε, καταστρέφοντας ολοσχερώς ολόκληρη τη γενιά αυτών των κακών από τη γη». (Βιβλίο ΙΙΙ, Κεφάλαιο V.) Αυτό αρκεί για να μας υπενθυμίσει αυτό που έλεγε ο Πέτρος για τους δίκαιους που «μετά βίας σώθηκαν» και με εκτεταμένες συνέπειες ο Ιησούς είπε, «εκτός από το ότι αυτές οι μέρες είχαν συντομευθεί, καμία σάρκα δεν θα έχουν σωθεί· αλλά για χάρη των εκλεκτών θα συντομευτούν αυτές οι ημέρες» (Ματθαίος 24:22).

IV. ΕΚΔΡΟΜΟΣ (1 ΠΕΤΡΟΥ 3:21).

Το εδάφιο 1 Πέτρου 3:21 έχει μια σημαντική σχέση με το εδάφιο Πράξεις 22:16 που περιλαμβάνει «επίκληση του ονόματος του Κυρίου» και με το εδάφιο Πράξεις 2:38 που περιλαμβάνει «άφεση αμαρτιών» και «καλή συνείδηση». Στη γλώσσα της Γραφής, μια «καλή συνείδηση» (Πράξεις 23:1) είναι μια «συνείδηση χωρίς προσβολή προς τον Θεό και τους ανθρώπους» (24:16). Το AV έχει το 1 Πέτρου 3:21 που λέει ότι το βάπτισμα είναι «η απάντηση μιας καλής συνείδησης προς τον Θεό», που φαίνεται να σημαίνει ότι είναι «λόγω της άφεσης των αμαρτιών», ενώ το Πράξεις 2:38 λέει ότι είναι «για [ή, προς] άφεση αμαρτιών». Και το ASV στο κείμενο του 1 Πέτρου 3:21 έχει το βάπτισμα ως «την ανάκριση μιας καλής συνείδησης προς τον Θεό», που δεν φαίνεται να έχει καθόλου νόημα. Αλλά στο περιθώριο, λέει, "Η, έρευνα ή, έφεση". Το "έρευνα" δεν φαίνεται να έχει καλό νόημα σε αυτό το πλαίσιο, αλλά το "έκκληση" έχει αν είναι "για καλή συνείδηση", το οποίο μπορεί να σημαίνει και προφανώς σημαίνει, όπως το αποδίδουν πολλές σύγχρονες μεταφράσεις ομιλίας -- είτε ως «έκκληση» είτε ως ισοδύναμο Το RSV και το NASB το έχουν «μια έκκληση στον Θεό για καθαρή συνείδηση». Άλλοι το αποδίδουν παρόμοια, ως εξής:

Goodspeed: «η λαχτάρα για μια συνείδηση με τον Θεό».

Ουίλιαμς: «η λαχτάρα για καθαρή συνείδηση ενώπιον του Θεού».

Ρόδεραμ: «το αίτημα προς τον Θεό για καλή συνείδηση».

Moffatt: «η προσευχή για καθαρή συνείδηση ενώπιον του Θεού».

Μοντγκόμερι: «η προσευχή για καλή συνείδηση προς τον Θεό».

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Αυτό συμφωνεί με το εδάφιο Πράξεις 2:38, «βαπτισμένο στο όνομα του Χριστού για άφεση αμαρτιών» -- δηλαδή για να έχουμε καλή συνείδηση προς τον Θεό και ως έκφραση «πόθου» για τέτοιους.

Η λέξη που χρησιμοποιείται στο 1 Πέτρου 3:21 είναι επερότεμα. Το ελληνοαγγλικό λεξικό της Καινής Διαθήκης του Thayer, λέει ότι σημαίνει: 1. Μια έρευνα, μια ερώτηση. 2. Μια απαίτηση. 3. Καθώς οι όροι της έρευνας και της απαίτησης συχνά περιλαμβάνουν την ιδέα της επιθυμίας, η λέξη παίρνει έτσι τη σημασία της ένθερμης αναζήτησης, δηλ. μια λαχτάρα, μια έντονη επιθυμία. Εάν παραδεχθούμε αυτή τη χρήση της λέξης, μας δίνει την ευκολότερη και πιο ταιριαστή εξήγηση για αυτό το ενοχλητικό χωρίο 1 Πέτρ.3:21: «το οποίο (το βάπτισμα) τώρα μας σώζει [σας] όχι επειδή λαμβάνοντάς το εμείς [εσείς] έχουν αφήσει μακριά τη βρωμιά της σάρκας, αλλά επειδή εμείς [εσείς] αναζητήσαμε ένθερμα μια συνείδηση συμφιλιωμένη με τον Θεό».

Οι Arndt και Gingrich, στο ελληνοαγγλικό τους Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature, λένε: 1. Ερώτηση. 2. Αίτημα, έκκληση (επερόταο 2, να ζητήσω από κάποιον κάτι) -- έκκληση στον Θεό για καθαρή συνείδηση 1 Pet. 3:21.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Αυτή η κατανόηση της λέξης επερότεμα στο 1 Πέτρου 3:21 συμφωνεί υπέροχα με το Πράξεις 22:16, «σήκω, και βαπτίσου, και πλύνε τις αμαρτίες σου, επικαλούμενος το όνομα του Κυρίου». Δηλαδή, όταν κάποιος βαπτίζεται για να ξεπλύνει τις αμαρτίες, εκφράζει την επιθυμία της καρδιάς του για καλή συνείδηση προς τον Θεό -- στην πραγματικότητα, πρέπει να το κάνει για να σωθεί. Το βάπτισμα της Γραφής είναι επομένως μια αποκαλύπτη προσευχή για άφεση αμαρτιών. Η κλήση του ονόματος του Κυρίου περιλαμβάνει προσευχή. Καλεί τον Κύριο.

«Διότι δεν υπάρχει διάκριση μεταξύ Ιουδαίων και Έλληνα· διότι ο ίδιος Κύριος είναι Κύριος όλων, και είναι πλούσιος σε όλους όσους τον επικαλούνται· γιατί, όποιος επικαλεστεί το όνομα του Κυρίου θα σωθεί» Ρωμαίους 10:12- 13). «Και λιθοβολούσαν τον Στέφανο, επικαλούμενος τον Κύριο και λέγοντας: Κύριε Ιησού, δέξου το πνεύμα μου» (Πράξεις 7:59).

Για να σωθεί, λοιπόν, σύμφωνα με τους όρους της Νέας Διαθήκης, πρέπει κανείς να επικαλείται το όνομα του Κυρίου και να το κάνει σε σχέση με το βάπτισμά του, ώστε να γίνει μια αποκαλύπτη προσευχή για άφεση αμαρτιών.

Ολοκληρώνουμε με τα εξής από το Θεολογικό Λεξικό της Καινής Διαθήκης του Kittel (1964): «Επομένως μπορούμε να μεταφράσουμε το 1 Πέτρ.3:21: «Όχι η απομάκρυνση της εξωτερικής βρωμιάς, αλλά η προσευχή στον Θεό για καλή συνείδηση».

Επίσης: "εν όψει του στ. 21 θα πρέπει να περιμένουμε ότι το alla [αλλά] θα ακολουθήσει κάθαρση με την πνευματική έννοια. Έτσι το αίτημα για καλή συνείδηση πρέπει να ερμηνευτεί ως προσευχή για άφεση αμαρτιών ... άφεση των αμαρτιών σχετίζεται στενά με το βάπτισμα από την αρχή (Μκ.1:4 και παρ.· Πράξεις 2:38). (Τόμος II, σελ. 688.) [Πρόσθετη συζήτηση για αυτό το θέμα υπάρχει στο Baptism into Christ, Joe McKinney, [www,thebiblewayonline.com](http://www.thebiblewayonline.com) –rd]

Η «Πιο άριστη» Θυσία του ΆβελΚεφάλαιο 11:4

Κείμενο: «Με πίστη, ο Άβελ πρόσφερε στον Θεό μια πιο εξαιρετική θυσία από τον Κάιν, μέσω της οποίας του δόθηκε μαρτυρία ότι ήταν δίκαιος, ο Θεός έδωσε μαρτυρία για τα χαρίσματά του· και μέσω αυτής είναι νεκρός αλλά μιλάει» (Αμερικάνικο Τυπική έκδοση).

1. ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ.

Το βασικό μάθημα είναι ότι ο Άβελ προσέφερε με πίστη και έγινε δεκτός ως δίκαιος, υπονοώντας ότι ο Κάιν δεν πρόσφερε με πίστη και επομένως δεν έγινε δεκτός. Αλλά πρέπει να μάθουμε όσο καλύτερα μπορούμε τη σημασία των εκφράσεων (1) «προσφέρεται από την πίστη» και (2) «μια πιο εξαιρετική θυσία». Από ορισμένες απόψεις, το δεύτερο είναι πιο άπιαστο από το πρώτο, και επομένως πιο αμφιλεγόμενο.

Η αναφορά στους Εβραίους είναι το εξής από το εδάφιο Γένεση 4:2β-5: "Ο Άβελ ήταν φύλακας προβάτων, αλλά ο Κάιν ήταν καλλιεργητής της γης. Και με την πάροδο του χρόνου συνέβη ότι ο Κάιν έφερε από τον καρπό του Το έδαφος προσφορά στον Ιεχωβά, έφερε επίσης από τα πρωτότοκα του κοπαδιού του και από το λίπος του οργίστηκε πολύ και το πρόσωπό του έπεσε».

Πρέπει να παρατηρηθεί ότι η Γένεση δεν αναφέρει τίποτα άμεσα για την πίστη αλλά περιγράφει την αντικειμενική διαφορά μεταξύ των δύο προσφορών, ενώ οι Εβραίοι αναφέρουν την υποκειμενική διαφορά (πίστη) αλλά δεν αναφέρει ρητά την αντικειμενική διαφορά.

1. «Προσφέρεται από την Πίστη». Ωστόσο, ενώ η πίστη δεν αναφέρεται απευθείας στην αφήγηση της Γένεσης για κανένα από τα δύο, η πίστη στην ύπαρξη του Θεού υπονοείται και από την πλευρά και των δύο -- του Κάιν και του Άβελ, επειδή «προσέφερε προσφορά στον Ιεχωβά» ως έκανε ο Άβελ. Η εβραϊκή λέξη που μεταφράζεται "προσφορά" είναι minchah, η οποία στο LXX αποδίδεται thusia, ή "θυσία" στα αγγλικά, όπως συμβαίνει στο εβραϊκό μας κείμενο που αναφέρθηκε παραπάνω -- λέξεις που αναφέρονται στη γραφή σε μια προσφορά προς τον Θεό ή έναν θεό.

Αλλά υπάρχουν διάφορα είδη πίστης -- (α) «πίστη» στην ύπαρξη του Θεού, αλλά «εκτός από έργα» υπακοής, η οποία είναι αναποτελεσματική, «άγονη», «νεκρή». και (β) «πίστη» που είναι αποτελεσματική, που εκδηλώνεται με τα «έργα» της (Ιακώβου 2:17-26). Τόσο το Ιακώβος 2 όσο και το εδάφιο Εβραίου 11 καθιστούν σαφές ότι είναι το τελευταίο που θεωρείται στον άνθρωπο ως δικαιοσύνη. Σημειώστε επίσης το ακόλουθο παράδειγμα της Παλαιάς Διαθήκης.

Στα νερά της Μεριβά (Αριθμοί 20:2-13), στην όαση της Kadesh-barnea, που συνήθως τροφοδοτείται από ένα ρυάκι που αναβλύζει από έναν συγκεκριμένο βράχο, δεν υπήρχε νερό όταν έφτασαν οι Ισραηλίτες με επικεφαλής τον Μωσή και τον Ααρών και ο λαός εξεγέρθηκε. Ο Θεός μίλησε στον Μωσή, λέγοντας: «Πάρε τη ράβδο, και συγκέντρωσε τη σύναξη, εσύ και ο Ααρών, ο αδελφός σου, και μίλα στον βράχο μπροστά στα μάτια τους, να βγάλει το νερό του· και θα τους βγάλει νερό. έξω από τον βράχο, έτσι θα δώσεις να πιουν την εκκλησία και τα βοοειδή τους».

Αλλά ήταν φαινομενικά τόσο απογοητευμένοι και θυμωμένοι με τον λαό για την ταραχή τους, που ο Μωσής μίλησε, όχι στον βράχο, αλλά στον λαό, λέγοντας: "Ακούστε τώρα επαναστάτες, θα σας βγάλουμε νερό από αυτόν τον βράχο;" Και ο Μωσής «χτύπησε τον βράχο με τη ράβδο του δύο φορές», κάτι που δεν του δόθηκε εντολή να κάνει, «και [παρ' όλα αυτά] βγήκε νερό άφθονο, και ήπιαν η σύναξη και τα κτήνη τους». Αλλά αυτό δεν ήταν το τέλος της ιστορίας.

Ο Ιεχωβά είπε στον Μωσή και στον Ααρών: «Επειδή ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΨΑΤΕ ΣΕ ΕΜΕΝΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΜΕ ΑΓΙΑΣΕΙΣ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ, επομένως ΔΕΝ ΘΑ ΦΕΡΕΤΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΣΤΗ ΓΗ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΕΔΩΞΑ». Κατά συνέπεια, πέθαναν και οι δύο πριν μπει στη γη της επαγγελίας.

Ήταν αυτό επειδή ο Μωσής και ο Ααρών εκείνη την περίσταση πίστευαν λιγότερο στην ύπαρξη του Θεού από ό,τι προηγουμένως; Προφανώς όχι. Αλλά ούτε αυτοί υπάκουσαν ακριβώς τον Θεό, και επιπλέον, έπαιρναν τα εύσημα στον εαυτό τους για το θαύμα που θα έκανε ο Θεός αντί να του δώσει τη δόξα και να τον «αγιάσει» «στα μάτια του λαού».

2. «Μια πιο εξαιρετική θυσία». Προφανώς, με τον ίδιο σχεδόν τρόπο, ο Κάιν, αν και πίστευε στην ύπαρξη του Θεού, δεν πίστευε έτσι ώστε να υπακούσει πλήρως στον Θεό όπως έκανε ο Άβελ. Διότι, «Με πίστη ο Άβελ πρόσφερε μια πιο εξαιρετική θυσία από τον Κάιν», σύμφωνα με την Έκδοση King James, την American Standard Version και άλλες. Το ελληνικό κείμενο, όμως, έχει μόνο pleiona thusian, «περισσότερη θυσία». Αλλά περισσότερο από ποια άποψη; Όσον αφορά την ποιότητα, σύμφωνα με τα KJV και ASV; Ως προς την ποσότητα, βλέποντας τα «δώρα» του

(πληθυντικός) αναφέρονται; Ή, όσον αφορά τα είδη (που είναι και ποσοτικά), όπως πίστευαν ορισμένοι, στα οποία θα προσφερόταν επίσης η λέξη «δώρα»;

Το αρχείο Genesis, ωστόσο, δεν αναφέρει συγκεκριμένα περισσότερα από ένα είδη προσφοράς από κανέναν. Έτσι, εάν, όπως πιστεύουν ορισμένοι, υπονοείται ότι ο Άβελ έφερε προσφορά λαχανικών (ευχαριστήρια προσφορά που ενσωματώθηκε αργότερα στο νόμο του Μωυσή) καθώς και θυσία ζώου (πιθανόν και ως προσφορά για αμαρτία), η πρώτη δεν ήταν το σημείο διαφοράς στις προσφορές των δύο, και επομένως δεν αναφέρεται συγκεκριμένα, ενώ η έλλειψη προσφοράς ζώων από τον Κάιν ήταν σημαντική διαφορά. Και σε ένα τέτοιο γεγονός, δεν θα ήταν διαφορετικό από αυτό του Μάρκου 10:46-52 που αναφέρει τη θεραπεία μόνο ενός τυφλού από τον Χριστό καθώς έφευγε από την πόλη της Ιεριχούς, αν και σύμφωνα με το Κατά Ματθαίον 20:29-34, θεράπευσε δύο -- πιθανώς λόγω της αναφοράς του ενός και της ταυτότητάς του (Βαρτίμαιος, γιος του Τιμαίου) θα ήταν πιο σημαντικό για τους αναγνώστες που είχε στο μυαλό του ο Μάρκος. Αλλά αυτό, αν και είναι μια πιθανότητα, ή ακόμη και μια πιθανότητα, δεν είναι ένα οριστικά τεκμηριωμένο γεγονός σε σχέση με τα αρχεία της Γένεσης και των Εβραίων.

Και οι περισσότερες μεταφράσεις, αγνοώντας αυτό ως επιλογή, ευνοούν την έννοια του περισσότερο ως προς την ποιότητα, όπως αναφέρθηκαν ήδη τα KJV και ASV, με το NKJV να μεταφράζει με τον ίδιο τρόπο. Και υπάρχουν μερικές περιπτώσεις στις γραφές της Καινής Διαθήκης όπου χρησιμοποιείται αναμφισβήτητα έτσι, αν και χρησιμοποιείται πολύ πιο συχνά σε σχέση με την ποσότητα ή τους αριθμούς. Τα ακόλουθα είναι παραλλαγές από τη διατύπωση "πιο άριστα", αλλά όλα μοιάζουν να έχουν να κάνουν με την ποιότητα: "καλύτερα και πιο αποδεκτά" (Ενισχύθηκε). "καλύτερη θυσία" (TCNT, NASB, JB, TEV, Spencer, Living Oracles). "πλουσιότερη θυσία" (Moffitt) "a sacrifice superior" (Berkley); «Μια μεγαλύτερη θυσία» (NEB).

Η «καλύτερη θυσία» φαίνεται να κυριαρχεί στις παραλλαγές από την «καλύτερη θυσία». Αλλά η ελληνική λέξη του κειμένου μας δεν είναι αυτή που χρησιμοποιείται σε άλλα εδάφια των Εβραίων και μεταφράζεται «καλύτερα» (1:4· 7:7,19,22· 8:6· 9:23· 10:34· 11:35) -- δηλαδή, kreisson. Και ο Alfred Marshall, στο ελληνοαγγλικό του Interlinear (σχεδόν τυπικό στις μέρες μας) έχει το εξής στα αγγλικά κάτω από την ελληνική λέξη για το "περισσότερο": "a greater (? Better)." Με άλλα λόγια, μαζί του υπάρχουν κάποιες επιφυλάξεις για το «καλύτερο» να είναι η αίσθηση του κειμένου.

Η μετάφραση των Rheims και Rotherham, «μια πληρέστερη θυσία», μπορεί να ερμηνευθεί είτε ποιοτικά είτε ποσοτικά (σε αριθμούς ή είδη). Η απόδοση των Wemouth, Williams και RSV, «μια πιο αποδεκτή θυσία», αν και είναι προφανώς εκφραστική, δεν υποδεικνύει γιατί είναι πιο αποδεκτή.

Το Goodspeed, από την άλλη πλευρά, το θέτει: «Η πίστη έκανε τη θυσία του Άβελ μεγαλύτερη στα μάτια του Θεού από τη θυσία του Κάιν». Και αυτό, αν και προφανώς αληθεύει, γιατί η πίστη, που προέρχεται από το άκουσμα του λόγου του Θεού και καταλήγει στην υπακοή σε αυτόν, έκανε τον Άβελ να προσφέρει τη θυσία που έκανε, αλλά απουσίαζε στον Κάιν και δεν τον οδήγησε να προσφέρει παρόμοια θυσία. Ωστόσο, αν αυτό που σκόπευε να προτείνει ο Goodspeed ήταν ότι αυτό που πρόσφερε θα ήταν από μόνο του επαρκές και αποδεκτό αν μόνο ο Κάιν είχε προσφέρει με την ίδια ειλικρίνεια και σοβαρότητα που ο Άβελ έκανε την προσφορά του, αυτό δύσκολα μπορεί να είναι σωστό για λόγους που έχουν ήδη αναφερθεί. Αυτή η άποψη, ωστόσο -- ότι η πίστη

σε ένα πράγμα είναι σωστό το κάνει σωστό και αποδεκτό από τον Θεό -- έχει πολλούς υποστηρικτές.

II. ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΑΛΛΟΥΣ.

1. AT Robertson, Word Pictures in the New Testament: «Κυριολεκτικά, «περισσότερη θυσία» (σε σύγκριση με το πολus, πολύ). ... Δεν φαίνεται ακριβώς γιατί η θυσία του Άβελ ήταν καλύτερη από αυτή του Κάιν, εκτός από την πίστη του». (Αυτό φαίνεται ένα προφανές συμπέρασμα από αυτό που παρατηρήσαμε παραπάνω.)

2. Το Σχόλιο του Άμβωνα: «Είναι σύνηθες να βρίσκουμε έναν λόγο στη φύση της προσφοράς του Άβελ ως δηλωτική εξιλέωση και να υποθέτουμε ότι η πίστη του φάνηκε στην αναγνώρισή του για την ανάγκη μιας τέτοιας εξιλέωσης, όπως έχει υποτεθεί περαιτέρω Αυτή η άποψη για την πρόθεση της αφήγησης υποδηλώνεται πράγματι από την περιγραφή του τι ήταν η προσφορά του, ιδωμένη υπό το πρίσμα της μεταγενέστερης θεωρίας της θυσίας, αλλά δεν είναι εμφανής στην αφήγηση που λαμβάνεται από μόνη της Στο απόσπασμα που έχουμε μπροστά μας, η αποδοχή της προσφοράς απλώς αποδίδεται, αναγκαστικά, στην πίστη του προσφέροντος, χωρίς καμία ένδειξη για το πώς αυτή η πίστη είχε αποδειχθεί. όπου λέγεται ότι «η προσφορά του ο Κύριος είχε σεβασμό στον Άβελ, και μετά στην προσφορά του». (Επιφυλασσόμαστε για σχόλια για αργότερα, στο "Συμπέρασμα.")

3. Adam Clarke, Σχόλιο: «Περισσότερη θυσία· σαν να είχε πει· ο Άβελ, με πίστη, έκανε περισσότερες από μία προσφορές· και ως εκ τούτου λέγεται, ο Θεός μαρτύρησε για τα ΔΩΡΑ του, tois dorois. Η κατάσταση της υπόθεσης φαίνεται Ο Κάιν και ο Άβελ έφεραν προσφορές στο θυσιαστήριο του Θεού, πιθανότατα το θυσιαστήριο που είχε ανεγερθεί για την οικογενειακή λατρεία, έφερε ένα μίντσα, ή την ευχαριστιακή προσφορά, από τους καρπούς του εδάφους. αναγνώρισε την ύπαρξη και την πρόνοια του Θεού, όντας ποιμένας ή τροφοδότης βοοειδών, έφερε, όχι μόνο την ευχαριστιακή προσφορά, από τους καρπούς της γης, αλλά και τα προϊόντα του ποιμνίου του ως προσφορά για την αμαρτία. με το οποίο αναγνώρισε τη δική του αμαρτωλότητα, τη δικαιοσύνη και το έλεος του Θεού, καθώς και την ύπαρξη και την πρόνοιά του, ο Κάιν, καθόλου φοβισμένος για το μειονέκτημα της αμαρτίας ή την αγιότητα του Θεού, αρκέστηκε στη μίντσα ή στην προσφορά ευχαριστιών: αυτόν τον Θεό. Δεν μπορούσε, σύμφωνα με την αγιότητα και τη δικαιοσύνη του, να δεχτεί με εφησυχασμό τον άλλον, καθώς αναφερόμενος σε αυτόν που ήταν το Αρνί που σφαγιάστηκε από την ίδρυση του κόσμου, μπορούσε να λάβει, και κατέθεσε ιδιαίτερα την επιδοκιμασία του. Αν και η μίντσα, ή η ευχαριστιακή προσφορά, ήταν μια πολύ σωστή προσφορά στη θέση της, ωστόσο αυτή δεν έγινε δεκτή, επειδή δεν υπήρχε προσφορά για αμαρτία. Η υπόλοιπη ιστορία είναι γνωστή.: (Για μια πιο λεπτομερή και διευρυμένη επεξεργασία από τον Clarke, δείτε τα σχόλιά του για τη Γένεση 4:3-5.)

4. James Macknight, Apostolical Epistles: «Προσφέρεται στον Θεό (pleiona thusian) περισσότερη θυσία». Σε αυτή τη μετάφραση, ακολούθησα τους κριτικούς, οι οποίοι μας λένε ότι η πλειόνα, [έκφραση] σε συγκριτικό βαθμό, σημαίνει περισσότερο σε αριθμό παρά περισσότερο σε αξία, κατά συνέπεια, παρατηρούν ότι, παρά το γεγονός ότι ο Κάιν θα έπρεπε να έχει προσφέρει μια αμαρτία. Προσφορά, έφερε μόνο «από τον καρπό της γης μια προσφορά στον Κύριο», η οποία δεν ήταν κατάλληλη θυσία, αλλά «έφερε επίσης από τα πρωτότοκα του ποιμνίου του και από το λίπος του». ο καρπός του εδάφους, που ήταν ένα από τα δώρα που αναφέρονται στον επόμενο

στίχο,* έφερε επίσης τα πιο παχιά από τα πρωτότοκα του ποιμνίου του, ώστε πρόσφερε προσφορά για την αμαρτία καθώς και προσφορά κρέατος [δηλαδή, μια ευχαριστήρια προσφορά], και έτσι έδειξε ότι και τα δύο είναι η αίσθηση της θεϊκής καλοσύνης και της αμαρτωλότητάς του, ενώ ο Κάιν, χωρίς να έχει αίσθηση της αμαρτίας, θεώρησε ότι ήταν υποχρεωμένος να προσφέρει τίποτα εκτός από μια προσφορά κρέατος -φρούτα ή από τα καλύτερα φρούτα».

*Θα έπρεπε να είναι ιδιοεδάφιο, στους Εβραίους 11, δηλαδή, στ.4.

III. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ.

1. Το συμπέρασμα του σχολίου του άμβωνα όπως δόθηκε παραπάνω, ότι η προσφορά του Άβελ έγινε δεκτή επειδή έγινε αποδεκτός, και καθόλου λόγω του είδους της προσφοράς του, δεν ταιριάζει με όλα τα γεγονότα. Το είδος της προσφοράς που έκανε ήταν αποτέλεσμα της πίστης του, που τον έκανε και συνεπώς την προσφορά του να γίνει αποδεκτή. Ο υπονοούμενος του Σχολιασμού είναι ότι αν ο Κάιν είχε το ίδιο είδος πίστης υποκειμενικά που είχε ο Άβελ, η προσφορά του όπως ακριβώς ήταν αντικειμενικά θα ήταν «περισσότερη» από ό,τι ήταν, ακριβώς όπως η προσφορά του Άβελ ήταν «περισσότερη» από τη δική του. Αλλά σίγουρα αυτή δεν είναι όλη η αλήθεια -- γιατί αν είχε το ίδιο είδος υποκειμενικής πίστης που είχε ο Άβελ, δεν θα είχε παραλείψει το είδος της προσφοράς που διέκρινε αντικειμενικά την προσφορά του Άβελ από τη δική του.

Φαίνεται για να επιτραπεί στον συγγραφέα του τμήματος Γένεση του προαναφερθέντος σχολίου να διορθώσει τον συγγραφέα του τμήματος Εβραίους σε αυτό το σημείο. Ξεκινώντας με τη φράση «στον Άβελ και την προσφορά του» (Γένεση 4:4), σχολιάζει ως εξής: «Αποδέχοντας πρώτα το πρόσωπό του και μετά το δώρο του (πρβλ. Παρ. 12:2· 15:8· 2 Κορ. 8. :12 «Η θυσία έγινε δεκτή για τον άνθρωπο, και όχι ο άνθρωπος για τη θυσία» (Ainsworth), αλλά και πάλι «χωρίς αμφιβολία τα λόγια του Μωυσή υπονοούν ότι το θέμα της προσφοράς του Άβελ ήταν πιο εξαιρετικό). κατάλληλο από αυτό του Κάιν», και «δύσκολα μπορεί κανείς να έχει αμφιβολία ότι αυτή ήταν η ιδέα του συγγραφέα της Επιστολής προς τους Εβραίους» (Καθ. Λίντσεϊ, «Διαλέξεις για τους Εβραίους», Εδιμ. 1867. Η θυσία του Άβελ ήταν πλεονα, είχε περισσότερη πίστη από τον Κάιν Αν η θεία λατρεία ήταν καθαρά ανθρώπινης προέλευσης, είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα είχε επικρατήσει μεγαλύτερη ποικιλομορφία στις μορφές της. Εξάλλου, το γεγονός ότι ο τρόπος λατρείας δεν αφέθηκε στην ανθρώπινη ευρηματικότητα σύμφωνα με το νόμο, και ότι η λατρεία της θέλησης καταδικάζεται ειδικά στη Χριστιανική Θεωρία (Κολ. 2:23), ευνοεί την υπόθεση ότι ορίστηκε θεϊκά από την πρώτη ."

Το σκεπτικό του Εβραίου συγγραφέα του σχολίου του άμβωνα για το συμπέρασμα που αμφισβητήσαμε εκτίθεται στο πρώτο μέρος του αποσπάσματος μας παραπάνω, ως εξής: «Είναι σύνηθες να βρίσκουμε έναν λόγο στη φύση της προσφοράς του Άβελ ως ένδειξη εξιλέωσης, και να υποθέσουμε ότι η πίστη του εκδηλώθηκε στην αναγνώριση της ανάγκης μιας τέτοιας εξιλέωσης, όπως υποτίθεται περαιτέρω, από τη Θεία εντολή Αυτή η άποψη της πρόθεσης της αφήγησης υποδηλώνεται πράγματι από την περιγραφή του τι ήταν η προσφορά του. ιδωθεί υπό το πρίσμα της μεταγενέστερης θεωρίας της θυσίας [ίσως είτε η «ιστορία» ή η «φιλοσοφία» θα ήταν καλύτερος όρος, αλλά δεν είναι εμφανής στην αφήγηση που λαμβάνεται από μόνη της ή στην αναφορά σε αυτήν στο απόσπασμα που έχουμε μπροστά μας» (έμφαση δίνεται).

Με αυτήν την κορυφαία δήλωση, θα συμφωνούσαμε, αλλά θα επιμείναμε ότι εξακολουθεί να μην δίνει λόγο να πιστεύουμε ότι η υπάκουη πίστη δεν θα είχε ως αποτέλεσμα τη θυσία ζώων από την πλευρά του Κάιν καθώς και του Άβελ. Για το πόσα πολλά είχε αποκαλύψει ο Θεός για τη θεία φιλοσοφία πίσω από την απαίτηση της θυσίας ζώων, δεν γνωρίζουμε. Φαίνεται όμως πιθανό ότι οι αρχαίοι ήταν καλύτερα ενημερωμένοι από ό,τι κάνει γνωστό η Παλαιά Διαθήκη. Για παράδειγμα, ο Ιησούς ενημέρωσε τους Εβραίους, λέγοντας: «Ο πατέρας σας ο Αβραάμ χάρηκε που είδε την ημέρα μου, και την είδε και χάρηκε» (Ιωάννης 8:56) -- κάτι που δεν είναι εμφανές εκτός από την αποκάλυψη της Καινής Διαθήκης.

2. Ο Macknight, στις Αποστολικές Επιστολές του, αναφέρει ότι οι κριτικοί «μας λένε ότι η πλειονία, στον συγκριτικό βαθμό, σημαίνει περισσότερα σε αριθμούς παρά περισσότερο σε αξία». Αν έχει δίκιο, γιατί αυτή είναι η κυρίαρχη χρήση του. Αλλά υπάρχουν μερικές προφανείς εξαιρέσεις, όπως στο Ματθαίος 12:41,42. Λουκάς 11:31,32 (παράλληλη περικοπή). και Πράξεις 15:28, όπου το «μεγαλύτερο» δύσκολα μπορεί να βελτιωθεί στη μετάφραση. Στα παράλληλα αποσπάσματα, ο Ιησούς είναι «περισσότερος» (μεγαλύτερος) είτε από τον Σολομώντα είτε από τον Ιωνά. Και ο άλλος μιλά για «δεν υπάρχει μεγαλύτερο [περισσότερο] βάρος από αυτά τα απαραίτητα». Ωστόσο, ακόμη και στο τελευταίο, αυτό που θα έκανε το βάρος «περισσότερο» θα ήταν περισσότερα πράγματα σε αριθμό. Αλλά στο Κατά Ματθαίος 6:25 και το παράλληλό του στο Λουκάς 12:23, παραθέτοντας τον Ιησού που είπε: "Δεν είναι η ζωή μεγαλύτερη από την τροφή και το σώμα από το ρούχο;" η αναφορά και πάλι δεν είναι στο "περισσότερο" αριθμητικά, αλλά από άποψη αξίας.

3. Φαίνεται λοιπόν ότι δεν μπορεί να αποδειχθεί οριστικά κάθε επιχείρημα από τον Clarke και τον Macknight, αλλά ότι κανένα δεν μπορεί να διαψευσθεί οριστικά, και ότι, λαμβανομένων υπόψη όλων των πραγμάτων, το βάρος της πιθανότητας είναι σημαντικά υπέρ τους. Ή έτσι φαίνεται σε αυτόν τον συγγραφέα, με βάση τις ακόλουθες σκέψεις:

(α) Στο κείμενο των Εβραίων, ο Άβελ λέγεται κυριολεκτικά ότι πρόσφερε «περισσότερη θυσία» από τον Κάιν. Ελλείπει πλαίσιο που να υποδεικνύει το αντίθετο, η λέξη για "περισσότερο" είναι πιθανό να σημαίνει περισσότερο σε αριθμό παρά περισσότερο σε αξία, και το ίδιο το κείμενο αναφέρει τα "δώρα" του Άβελ (πληθυντικός).

(β) Η αφήγηση της Γένεσης προσφέρεται επίσης για μια τέτοια ερμηνεία. Ο Κάιν έφερε ένα είδος προσφοράς, δηλαδή τον καρπό της γης, αλλά ο Άβελ «έφερε επίσης από τα πρωτότοκα του ποιμνίου και από το λίπος του». Δηλαδή, όχι μόνο έφερε το είδος του δώρου που είχε φέρει ο Κάιν, αλλά και το άλλο είδος επιπλέον -- ως εκ τούτου, «δώρα», πληθυντικός, σύμφωνα με το κείμενο των Εβραίων.

(γ) Τα "πρωτότοκα" και το "λίπος" (λίπος ζώων που θανατώθηκαν σε θυσία) ήταν χαρακτηριστικά ορισμένων προσφορών που απαιτούνταν σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή 25 ή περισσότερους αιώνες αργότερα, και επομένως δεν προήλθαν από τη Σιναϊτική νομοθεσία. Το ίδιο ίσχυε και για τις προσφορές λαχανικών. σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή, οι θυσίες ζώων καθώς και οι προσφορές λαχανικών χρησιμοποιούνταν ως ευχαριστήρια, αν και οι θυσίες ζώων χρησιμοποιούνταν μόνο ως προσφορές για την αμαρτία εκτός από την ακραία φτώχεια, όταν οι προβλεπόμενες προσφορές λαχανικών μπορούσαν να αντικατασταθούν (Λευιτικό 5:11-13). Έτσι,

οι προσφορές του Κάιν και του Άβελ (και κατά πάσα πιθανότητα του Αδάμ πριν από αυτούς) ήταν πρωτότυπα εκείνων που νομοθετήθηκαν αιώνες αργότερα στο Νόμο του Μωυσή στο όρος Σινά.

(Τα προηγούμενα προσφέρονται για ό,τι αξίζει ως θέμα, αλλά χωρίς να προσπαθήσουμε να εξαναγκάσουμε τα συμπεράσματά τους. Και κάθε στοιχείο ή επιχείρημα για το αντίθετο θα ήταν ευπρόσδεκτο.)

Διεθνές Ινστιτούτο Γνώσης της Βίβλου

Randolph Dunn, Πρόεδρος - Roberto Santiago, Dean
thebiblewayonline.com

Μάθημα 1 - Το μήνυμα του Θεού

Πώς ήρθαν όλα εδώ;
Ο άνθρωπος που ήταν Θεός
Χριστός - Μυστήριο του Θεού
Μύθοι για τον Θεό
Από τη ζωή στο θάνατο - Θνητός άνθρωπος
Προγραμματισμένη Εξαγορά
Μηνύματα των Ευαγγελίων

Μάθημα 2 - Υπακοή στον Χριστό

Χρόνος Προ Χριστού
Χρόνος Χριστός στη Γη
Ο χρόνος μετά τον Χριστό
Τέλος του Χρόνου στη Γη
Ώρα να αποφασίσετε
Από το θάνατο μέσα από τον σταυρό στη ζωή
Μύθοι για τη Συγχώρεση
Βάπτισμα στον Χριστό

Μάθημα 3 - Μια νέα ζωή εν Χριστώ

Ένα βασίλειο που δεν φτιάχνεται με τα χέρια
Υπηρέτες στο Βασίλειο
Πρώτες Αρχές του Χριστού

Μάθημα 4 - Μεγαλώνοντας εν Χριστώ

Ιησούς από τη Ναζαρέτ
Ζωή του Χριστού
Ενωμένοι εν Χριστώ
Μύθοι για τον πόνο
Σώμα, ψυχή, πνεύμα - πού πάνε όταν πεθάνεις;
Γάμος και διαζύγιο
Το Σάββατο του Θεού
Δημιουργία πριν από τη Γένεση Δημιουργία
Εβραίους

Μάθημα 5 - Ωρίμανση εν Χριστώ

Μαθήματα από τον Σταυρό
Διαδικασία Ανοικοδόμησης του Θεού
Οι καλύτερες ερωτήσεις που τέθηκαν ποτέ
Ζωή Ο ένας για τον άλλον εν Χριστώ
Ζώντας τη Μέγιστη Ζωή
Υποσχέσεις Τώρα και για πάντα
Οι πραγματικοί άντρες είναι θεοσεβείς άνθρωποι
Υπέροχα λόγια της ζωής

Μάθημα 6 - Να γίνεις μελετητής της Βίβλου

Σκιές, Τύποι και Προφητείες
Άγιο πνεύμα

<p>Χήρες και άλλοι που έχουν ανάγκη Πνευματικό Γάλα Ζώντας απελευθερωμένος Μύθος της δυστυχίας Μήνυμα από τις Επιστολές Λατρεύετε τον Θεό Εν Πνεύμα και Αλήθεια</p> <p>Μελέτες για Μελετητές της Βίβλου Περιγραμμένη Βίβλος Συνοπτική Βίβλος Τύποι και Μεταφορές</p>	<p>Δανιήλ Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού Σιωπή των Γραφών Διδασκαλίες & Πρακτικές Από το 100 μ.Χ. έως το 1500 μ.Χ Μεταρρύθμιση ή επαναφορά Σύνταξη και μετάφραση της Βίβλου Οι σημερινές εκκλησιαστικές πρακτικές– Γραφή ή Παράδοση;</p> <p>Γεεαλογία του Ιησού - Ένας χάρτης</p>
---	---

Το International Bible Knowledge Institute έχει συνδέσμους προς άλλες γλώσσες στο thebiblewayonline.com.